

KERKÜK MELTEMİ

TÜRK TARAFI

MÜMTAZ GÖKÇEBAĞ

Politik Bilimkurgu

Milliyetçilik türkü söylemektir. Milliyetçilik saz çalmak, horon tepmektir. Kuyu başlarındaki damın kenarlarına resim yapmak, aynı resmi taş arabalarında tekrarlamak, ya da faytonun arkasındaki boşluğu renkli boyalarla süslemektir. Çivit rengi evlerdir milliyetçilik ve duvarları toprakla sıvamaktır. Hatta daha süslü olsun diye kireçle beyaz çizgiler çekmektir.

Milliyetçilik tarhana çorbasıdır, keşektir hatta nohutlu tavuklu pilavdır ama en önemlisi belli günlerde helva karabilmektir. Ramazanda pide yemek, arkadaşına tulumba tatlısı ısmarlayabilmektir.

Tarih sevmektir milliyetçilik, “akınlarda çocuklar gibi şendik” denildiğinde atlıların arasında olmayı hayal etmektir. Kazanılan savaşlarla neşelenmek, kaybedilen canlarla birlikte hüzünlenmektir. Göktürkleri, Hunları, Harzemşahları, Selçukluyu ve Osmanlıyı hissedebilmek, onların arasında yabancılik çekmemektir.

Müslüman olduğunu söylemek ama Şamanlıktan kalan geleneklere sıkıca sarılmaktır. Şeker ve Kurban bayramını özlemle beklemek, Hıdrellez kutlamalarını asla kaçırmamaktır Ve dilekleri olsun diye ağaçlara çaput bağlamaktır.

Ulusalçılık ise milliyetçilerin yaptığını her şeyi yapıp, üzerine biraz mürekkep yalamaktır. Bu nedenle milliyetçiler Hacivat’sa, Ulusalçılar Karagöz’dür. İkisi asla birbirinden ayıramazlar. Sürekli kavga etseler bile.

Bu kitap size emperyalizmin en büyük başarısının ülkemizi savunan güçleri milliyetçi ve ulusalçı olarak ikiye bölmesi olduğunu gösterecektir. Çünkü bu satırlarda yer alan kahramanlar okurun düşüncesine göre milliyetçi ya da ulusalçı bir görüntü verebilirler. Oysa onlar yalnızca ülkelerini kararlılıkla savunan kahramanlardır.

KERKÜK MELTEMİ

(TÜRK TARAFI)

Mümtaz GÖKÇEBAĞ

Bilimkurgu

İZMİR 2007

ISBN NO: 978-605-89928-0-1

Kerkük Meltemi Türk Tarafı

Mümtaz Gökçebağ

Her hakkı yazara aittir.

Kapak Düzeni: Mümtaz Gökçebağ

Teknik Düzenleme: Mümtaz Gökçebağ

Dağıtım ve İsteme Adresi

mgokcebag@isnet.net.tr

mümtaz@gokcebag.com

tel :05355281253

12 Nisan

Şu benim divane gönlüm,
Aşka düşmüş bilmem niye,
Tüm varlığım seni ister,
Sevdalım ol gel.

Çakır Çavuş zorlukla duyulabilen sesle türkü mırıldanıyor. Hemen arkasındaki bir başka er kafasını sallayarak ona eşlik ediyor, uzun ince parmakları tempo tutuyor. Yavaşça saatime bakıyorum, on dakika sonra kopacak kıyameti bilmesem, çok güzel bir gece olacak diyebilirdim. Hani tüm dostlar bir araya gelirsiniz, çilingir sofrasını hazırlarken hafiften bir türkü tutturur, az sonra söyleyeceğiniz sarhoş şarkılarına altlık hazırlarsınız ve yüreğinizde en küçük bir endişe yoktur. Korku yoktur, acı yoktur, acıma yoktur yalnızca geçirmeyi umduğunuz güzel gecenin güzel anıları vardır ya şu an ona o kadar çok benziyor ki, insan ne diyeceğini şaşırıyor. Oysa katı gerçek, en basit hayali bile sorun yapacak kadar yanı başımda. Çakır Çavuş türkü söylemeyi sürdürüyor.

Aşka düşen deli gönül,
Derdiyle yanarmış aşkın,
Çaresi yokmuş bu derdin,
Dermanım ol gel.

Telsizim açık, hafif hışırtıdan başka hiç ses duyulmuyor. Çakır Çavuşu susturmam gerekir diye düşünüyorum. Her an sonu önceden bilinemeyen bir kavgaya atılmak üzere bekleyen insanların aşk türküsü söylemeleri normal midir? Ona doğru dönüyorum ama tam anda son dörtlük geliyor.

Âşık Mahlasız mahladım
Aşkın ile yanar gönlüm,
Tek çaredir gayrı ölüm,
Fermanım ol gel.

Birden sözler boğazıma takılıyor, susmak zorunda kalıyorum. İşte şimdi, türkü tam yerine oturdu. Diğer erler de bunu anlamış gibi, son dörtlüğe katılıyorlar hatta daha bir belirgin, daha bir yüksek sesle söylüyorlar.

“Fermanım ol gel, Fermanım ol gel”

“Fermanım ol gel, Fermanım ol gel”

Sırtımdan aşağıya ter boşanıyor. Oysa bu gece oldukça serin. Hafiften titriyorum ama askerlerime belli etmiyorum. Korku değil, endişe değil bu. İnanılmaz bir heyecan. Yalnızca beş dakika sonra, dünya tarihine yeni bir olay eklenecek.

Kerkük'ün doğusunda yer alan tepelerin üzerinden kente bakıyorum. Saat gece yarısını çoktan geçti ve az sonra araçlarımıza atlayıp, önceden belirlenmiş hedeflere doğru harekete geçeceğiz. 25. Türkmen alayının birinci Türkmen bölüğünün birinci takımı olarak bizler, hedefe kilitlenmiş, türkünün son dörtlüğünü yineleyip duruyoruz.

“Fermanım ol gel, fermanım ol gel. “

Kerkük’e bir yıl önce geldim. Bölükteki en yeni teğmenler Tuğrul ile bendim. Diğerleri çok daha önceleri buraya ulaşmışlar ve Türkmenleri örgütlemeye başlamışlardı. İçlerinde Irak savaşından önce gelenler bile vardı. Yani bizim komutanlar ABD’nin Irak’a el atacağını biliyorlardı.

Geçen yaz, İzmir’deki ordu evinin üst katında Hasan paşa benimle görüşmüş, projeyi anlatmıştı. Güneyimizde bir Kürt devleti kurmaya çalışıyorlardı. Böyle bir oluşuma izin veremezdik. Tüm gayretlere rağmen, Kürt devleti bir şekilde gerçekleşirse, bu kez sınırları Kerkük, Musul ve Türkiye hattını kesecek biçimde çizilmemeliydi. Ne var ki, olabilecekler içindeki en kötü senaryo gerçekleşmek üzereydi. Bir yıl önce ABD Irak’ın kuzeyinde bir Kürt federal devletine yeşil ışık yakmış, Kerkük’ün de başkent olmasını kabul etmişti. Kürt federal devletinin bir kaç yıl sonra bağımsız bir devlet olarak tanınacağını görmemek için kör olmak gerekirdi. Komutanlarımız için müdahaleden başka yol kalmamıştı.

Hazırlanan plan uygulanması zor, hatta olanaksız gibi görünüyordu, ama başarılabilirdiği taktirde ülkemize yıllar boyu sürecek bir barış dönemi vaat ediyordu. Yüksek teknolojinin her türlü kullanımına bu savaşta benim gibi teknik subaylara ihtiyaç duyuluyordu. Hemen gönüllü oldum. Ordudan ayrıldım ve bir ithalat ihracat şirketine (!) girdim. Düşmanın bu numarayı yutmasını beklemiyorduk ama en azından söyleyecek sözleri kalmazdı.

Ekim sonunda kuzey Irak’a geçtim, Kerkük yakınlarındaki bir eve yerleştim. Yeni oluşturulan Türkmen ordusunun 25. Türkmen alayının birinci bölüğünde görev aldım. Hemen yoğun eğitime başladık. Düşmanı yanıltmak için her türlü olanağı sonuna kadar kullanıyor, büyük bir gizlilik içinde çalışıyor, dünyada bir eşi daha olmayan büyük bir gözetleme sistemi kuruyorduk. Türkiye’de dünyanın en ince fiber optik kablosunu üretmeyi başarmıştık. Böylece binlerce kameranın göndereceği bilgileri alıp başka bir yere iletebiliyorduk. Kullanılan kameralar ise ayrı bir keşifti. Kızıl ötesi görüntü verebiliyor, aynı anda dört ayrı yöne kablo bağlantısı yapılabiliyordu. Böylece sistem tek bir hat üzerinden değil, tam bir kablo ağı biçiminde çalışıyordu. Tıpkı örümcek ağı gibi, bir tarafının delinmesi, ağın işlevini bozmuyordu. Kamerayı bir çubuğun üzerine yerleştiriyorduk. Çubuk iki hafta boyunca kameraya gerekli enerjiyi sağlıyordu ki sistem kapalıyken pil harcamıyordu. Bu şekilde sadece belli aralıklarla gözetleme yapıldığında yirmi gün dolayında yararlanmak mümkündü. Üstelik basit bir ağaç dalı, kaya parçası ya da kereste görünümünde olduğundan hiç dikkati çekmiyordu. Elektrik direklerini, çevrede bulunan bazı ağaçları, duvarları kullanarak Kerkük içine şimdiden yüzlerce kamera yerleştirmiştik ve kenti gece gündüz denetim altında tutabiliyorduk. Kimi zaman telefoncu, kimi zaman elektrikçi kılığında, Kerkük içinde adım atmadığım yer kalmamıştı. Binlerce kilometrelik kablo döşemiş olmalıydım. Sistemin bize ait bir ismi olmasını istediğimizden ona kullandığımız yere göre kayagözü, duvargözü, direkgözü gibi isimler verdik ama çoğunlukla hep kayagözü sözcüğünü kullandık.

Benim takım araçlarının yanında yere oturmuş sessizce bekliyordu. Yirmi kişi, onarlık iki öbek halinde toplanmıştı. Az önce söylenen türkünün tadı dillerde, başlarını öne eğmiş öylece duruyorlardı. Ortalık ay ışığıyla aydınlanmıştı ve artık gizlenme gereği duymuyorduk. Takımın iki deneyimli çavuşu Çakır ve Akın yanıma geldiler. Çakır çavuş;

“Komutanım, ne zaman gidiyoruz?” diye sordu.

Saatime baktım, bire iki vardı. Gülümseyerek;

“İki dakika bekle, sonra her an gitmeye hazır ol” dedim.

Meraklı gözlerle kenti süzdüler. Her yere büyük bir sessizlik hâkimdi. Çevremizde tıpkı bizim gibi öbekler halinde binlerce asker vardı. Ay ışığında görülebilenlerin sayısı yüzü geçmiyordu ama ilerdeki tepenin altı, yandaki yolun kenarı, kuzey, güney, doğu ve batı velhasıl her yer tıpkı bizim gibi heyecan içinde bekleyen askerlerle doluydu.

İlk silah sesini biri çeyrek geçe işittik. Sonra üç beş, on yirmi derken çatırtılar giderek arttı ve tüm kenti kapladı. Kürtler, işgale karşı direniyorlardı. Seslerden direnmenin beklenenden daha az olduğunu söyleyebilirdim. Pür dikkat kenti izliyor, en küçük ayrıntıyı kaçırmıyorduk. Saat ikiye doğru az ilerimizde konuşlanan 3. ve 4. takımlar aceleyle araçlarına bindiler ve kente doğru harekete geçtiler. Binlerce asker bu yaşlı kente doğru koşturuyordu. Gecenin karanlığında onları göremezdiniz ama orada olduklarını ve yavaşça sokakları doldurduklarını biliyordum.

Benim telsizden hiç ses çıkmıyordu. Askerler sabırsızlanmaya başlamıştı. Yüksek sesle konuşmalar duyuluyordu. Akın çavuşa döndüm,

“Çavuş, sustur şunları, emirleri bilmiyorlar mı?” dedim.

Çavuş yerinden fırladı, askerlere çıkıştı, seslerini kestiler. Bu anda telsizden yüzbaşının sesi yankılandı;

“Erdem, sıra sende, fırla”

Askerler de emri duydular ve herkes anında araçlardaki yerini aldı, sürücüler gaza bastı ve hızla hedefe doğru ilerlemeye başladık. Kente doğu yolundan giriyorduk ve önümüzde uzun bir konvoy oluşmuştu. Gecenin karanlığında sokaklarda resmen trafik sıkışıklığı yaşanıyor. Kamuflej elbiseli ve sol omzunda Türkmen bayrağı taşıyan insanlar sanki kentte başka birileri yokmuş gibi her yerdeydiler. Kürtler kısa bir direnmenin ardından ortalıktan kaybolmuştu. O an işimizin bu en önemli ilk anını kazandığımızı hissettim ve inanılmaz biçimde rahatladım.

Görevimiz üç ayrı binayı taramaktı. Birincisi iki katlı bir yapıydı, alt katta kahvehane, üstte ise bürolar vardı. Kürtler burayı bir çeşit gizli polis noktası gibi kullanıyorlardı. O kadar iyi korunuyordu ki, tüm gayretlerime rağmen içeriye kamera yerleştirememiştim. Doğruca oraya yöneldik. Caddelerde araçlar, kaldırımlarda askerler, inanılmaz bir koşuşturma içindeydiler. Herkes hedefine ulaşmaya çalışıyordu. Dar sokaklardan geçip binanın tam önünde durduk. Kentte karartma uygulanmıyor, güçlü sokak lambaları her yeri gündüz gibi aydınlatıyordu. Takımlar büyük bir düzen içinde araçlardan indiler ve çevreyi kuşatmaya başladılar. Hemen arka taraftan yoğun çatışma sesi geliyordu oysa bu sokak bomboştu ve sanki tüm insanları huzur içinde uyuyormuş gibi bir duygu uyandırıyor. Yavaşça araçtan indim, silahımı son kez kontrol ederek kapıya yaklaştım. Elimden geldiğince sakin olmaya çalışıyordum ama parmaklarımın titremesini bir türlü durduramıyordum. Askerlerimin görmemesi için sıkıca silahımı tuttum, hepsi arkamda bir öbek oluşturmuşlardı, çevreye baktım, tam karşıda bir inşaat vardı. Keskin nişancımız olan askere döndüm;

“Taner, sen karşıya mevzilen ve pencereleri gözetle. Bir şey görürsen bana bildir” dedim.

“Baş üstüne komutanım” diye

öyle bağırdı ki, henüz uyanmamış düşmanların tümü uyanmıştır. Elimle sessiz olmasını işaret ettim, koşarak inşaata girdi. Diğer askerlerle kapıya yaklaştım, yanda durarak elimle hafifçe ittim. Kapı kilitli değildi, ardına kadar açılıverdi. Kapalı bir kahvenin kapısını açık bırakıp gider misiniz? Elbette hayır. O zaman düşman bizi bekliyor olmalıydı. Hala heyecanımı yenememişim. Miğferimin kayışı ağızma giriyor, garip ve acı bir tad damağıma yayılıyordu. O an karşıma çıkabilecek her şeye

düşünmeden ateş edebileceğini fark ettim, yanlışlıkla bir askerimi vurma düşüncesiyle iliklerimize kadar titredim.

Elimle işaret ederek erler Ayhan ve Cengiz'e içeri girmeleri söyledim. Silahlarını göz hizasında tutarak kahveye girdiler. Sanıyorum bunu filmlerden öğrenmişlerdi yoksa biz böylesi bir eğitim yapmamıştık. Arkalarından da ben yürüdüm. Bu sırada Taner telsizden mevzilendiğini bildirdi. Pencerelerde hiçbir hareket yokmuş. Kahveyi en ince noktasına kadar taradık. Zaten orada gizlenecek fazla bir yer bulunmuyordu. Ocağının yanındaki kapıdan arkadaki koridora geçtik. Burada dört tane kapı vardı ve kapalı görünüyordu. Bir tanesinin üzerinde tuvalet olduğunu gösteren resim asılmıştı. Dışarıda bizi bekleyen erleri yanıma çağırdım, tuvaletleri kontrol etmelerini söyledim.

Sonunda heyecanımı yenmeyi başarmıştım. Aslında binanın boş olması içimi rahatlatmıştı. Hemen önümdeki kapıyı dikkatle açtım, küçük bir odaya girdim. Bir çeşit depo olmalıydı, çaylar, çay bardakları, süpürgeler ve temizlik malzemeleriyle doluydu. Oradan çıktım, koridorun sonuna doğru dikkatle yürümeye başladım. Askerler hemen ardından geliyorlardı. Sağ tarafımda kapısı ardına kadar açık mutfak vardı. Kahvede yemek çıkmadığına göre burası yukarı kattaki çalışanların yemek ihtiyacını karşılıyor olmalıydı. Birden aptalca davrandığımı fark ettim. Çünkü mutfakta birisi olsaydı, beni kolaylıkla vurabilirdi. O açık kapıyı hiç beklemiyordum, tam bir hedef olarak kapının önünde durmuştum. Telaşla yana çekildim. Kalbim yeniden gümbürtüler içinde çarpmaya başladı. Askerlerden ikisi adeta yerde sürünerek mutfığa girdiler, orada da kimse yoktu. Hepimiz birlikte mutfığı aramaya başladık. Büyük kuzinenin hemen yanında bir kapı daha vardı. Yavaşça kapıyı açacaktım ki, keskin nişancı Taner telsizden seslendi.

“Komutanım, içerde hareket var.”

“Tamam, izlemeye devam, ben emir vermedikçe ateş etme.”

“baş üstüne”

Hemen elimi kapıdan çektim, dikkatle yan tarafa geçtim, uzanıp hafifçe yokladım, kapı kilitliydi. Düşman arka tarafta bizi bekliyor olabilirdi. Onu açmak için uğraşacak zamanım yoktu. Üstelik her an ateşle karşılaşabilirdik. Erlere patlayıcı kullanmalarını işaret ettim. Yapışkan patlayıcıyı kilidin üzerine yerleştirdiler. Ortadaki bankonun gerisine geçip yere eğildik, hala heyecanımla uğraşıyor onu yenmeye çalışıyordum. Ter anlımdan süzülüp çenemden aşağıya düşüyordu. Tabancamı çektim, iki elimde sıkıca tuttum elimden geldiğince gizlenerek kapıya bir el ateş ettim. Büyük bir patlama oldu, tahta parçalarını çevreye yayıldı. Başımı kaldırıp baktığımda kapının yok olduğunu gördüm, onun önünde merdiven ortaya çıkmıştı ve bir adam kafasını tutarak yerde inliyordu. Kapının arkasına saklanmış, patlama sırasında ciddi şekilde yaralanmıştı. İki asker yaralıyı dışarıya taşıdı. Sayımız az olduğu için gidenlerin dönmesini bekledik.

Kimse konuşmuyor, büyük bir dikkatle sessizliği dinliyordu. Çevreyi incelerken yanda dışarıya açılan başka bir kapı olduğunu fark ettim. En azından biz yukarıya çıktığımızda buradan rahatça saldırıya uğrayabilirdik. Askerlerden birisini oraya koydum ve Türkmen üniforması dışında kimi görürse ateş etmesini söyledim. Diğer askerlerle birlikte yavaşça merdivenleri çıktım. Burada uzun bir koridor ve iki oda vardı. Birinci odaya girdiğimizde masanın üzerinde yanan sigara hemen dikkatimizi çekti. Bu sigaranın sahibi, aşağıdaki yaralı değilse, mutlaka diğer odada saklanıyor olmalıydı. Kapıya yaklaştım, yüksek sesle ve Arapça olarak

“Teslim olun” diye bağırdım.

Hafif bir tıkırtı duyuldu, ardından kapı öyle bir tarandı ki, içerisini rahatlıkça görebileceğiniz kadar

çok delik oluştu. Adamın cephanesi bol olmalıydı. Kapıyı kolayca açabilirdim ama karşılık olarak bir el bombası atacağından emindim. Gerçi merdivenlere ve diğer odaya saklanabilirdik ama yine de bana riskli görünüyordu. Bir plan için düşünürken telsizden keskin nişancı Taner'in sesi duyuldu.

“Komutanım, düşman görüş alanımda. Emrinizi bekliyorum”

Bu fırsatı kaçıramazdım, aceleyle;

“İndir onu, indir” diye bağırdım.

Tek bir el silah atıldı ve odada birisinin yere düştüğünü duydum. İki dakika bekledik ve yavaşça kapıyı açtık. Hemen önümüzde elinde silahıyla yerde yatıyordu. Tam kafasından vurulmuştu. Odayı incelerken aşağıdan silah sesleri gelmeye başladı. Arka çıkışa koyduğum asker ateş ediyordu. Yani dışarıdan saldırı vardı. Çılgın gibi aşağıya koştuk. Asker bizi görünce silahını indirdi, dışarıyı işaret etti. Bahçenin köşesinde şişman birisi elinde son model keskin nişancı silahıyla kıvrılıp kalmıştı. Yanlış zamanda yanlış yere gelmişti. Sanırım bizi daha geç bekliyor olmalıydılar. Çünkü saklanacak, siper alacak bir yere gitme fırsatı bulamamışlardı. Telsizle yüzbaşını aradım ve evin temizlendiğini söyledim. Hemen diğer hedefe geçmemi bildirdi. Biz binadan çıkarken, başka askerler incelemek ve belge toplamak üzere içeriye giriyorlardı.

Aracımıza bindik, bu kez direksiyona ben geçtim. On saniye kadar öylece durdum. Garip şey, az önceki heyecanımdan eser kalmamıştı ve birden kendimi sanki günlük işlerini yapan bir devlet memuru gibi hissetmeye başlamıştım. Yanımda duran Çakır çavuş;

“Komutanım ne bekliyoruz”

diye sormasıyla kendime geldim, gaza bastım. Öteki binaya doğru harekete ettik. Saat iki buçuk olmuştu. Sokaklarda yalnızca Türkmen askerleri görülüyordu. Gideceğimiz yer uzakta değildi, araçla beş dakika bile sürmüyordu. Telsizden Yüzbaşı Erol'un sesi duyuldu,

“Erdem, kültür merkezini biliyor musun?”

“Evet komutanım, biliyorum”

“Hemen oraya gidiyorsun, acele et”

Gaza bastım, altımdaki cip şöyle bir homurdandı, şimşek gibi ileri atıldı. Üç dakika sonra kültür merkezinin önündeydim. Ortalıkta yüzlerce asker vardı ve herkes bir yere mevzilenmişti. Karşıdan bölük komutanı Yüzbaşı Erol elini kaldırdı. Doğruca yanına gittim, araçtan atlayıp selam verdim. Elini omzuma koydu,

“Erdem, Kürtler bazı sivilleri rehin almışlar ve buraya kapatmışlar. Onları kurtarmamız gerekiyor. Pek alışılmış bir savaş biçimi değil ama şu andaki en acil sorunumuz bu” dedi.

“Baş üstünü komutanım elimden geleni yaparım”

“Senin takımın tamamı bu işle görevli, hep birlikte bu binaya girecek, sivilleri o katillerin elinden alacaksınız.”

“Baş üstüne komutanım” diyerek

selam verdim ve araçta bulunan silahımı alarak binaya doğru koşmaya başladım. Artık savaşa iyice ısındığımı hissediyordum, hareketlerim düzgün ve güvenliydi. Benim araçta olan beş asker de peşimden geliyorlardı. Doğruca arka kapıya yöneldim. Dar sokak sadece tek bir lamba ile aydınlatılmıştı. Ortalık karanlıktı, gece görüş gözlüğümü indirdim, diğerleri de aynı şeyi yaptılar. Bu

sırada Çakır ve Akın çavuşlar da askerlerle birlikte bize yetiştiler. Kimseden ses çıkmıyordu. Arka kapıya on beş yirmi metre kalmıştı ki, bir inleme sesi duyduk. Sokaktaki çöp bidonunun yanında genç birisi yatıyordu, karnından yaralanmıştı, her yer kan içindeydi. Sıhhiyeyi çağırdık, yaralıyı geriye götürdüler. Kapının önünde toplandık.

“Çakır, yanına beş kişi al ve içeri gir, girişteki güvenliği sağla” dedim.

Hemen adamlarını aldı, kapıyı açtığı gibi paldır kültür içeri girdi. Ben daha dikkatli bir girişi tercih ederdim ama sonuçta bizimkiler uzman polis değillerdi. Aynı anda bağrıışmalar duyuldu, sanırım çavuş onlara teslim olmalarını söylüyordu. Arkalarından koşturdum, Çakırın önünde bir adam yerde diz çökmüş, ellerini başının üzerine koymuş bekliyordu. Odanın diğer köşesinde ise bir yaralı vardı.

“Akın çavuş, yaralıları ve teslim olanları sen dışarı çıkaracaksın, hadi bakalım” diye bağırdım. O da aynı şekilde yüksek sesle karşılık verdi.

“Baş üstüne komutanım”

Dışarıda kalan tüm askerler binaya girmeye başladı.

Girişte küçük bir dikdörtgen oda ve ona bağlı uzun koridor vardı. Sol tarafı boydan boya dışarıya açılan pencerelerde kaplıydı, karşısında ise iki kapı görülüyordu. Koridorun sonundaki boşluktan bir ses duydum gibi geldi. Normal olarak askerleri göndermem gerekirdi. Üstelik çevremde en azından on tane adamım vardı. Ama hani basiretim bağlandı derler ya, giriş bölümünü temizlemekle meşgul askerlerimi arkamda bırakarak koridor boyunca yürümeye başladım. Tam köşeye gelince duyduğum ses iyice belirginleşti. Bir kadın, hem de düzgün bir Türkçe ile yalvarıyordu;

“Lütfen efendim, beni öldürmeyin, ben size bir şey yapmadım ki”

Duvara yapışıp yavaşça ileriye baktım. Hemen önümde bir kadın gördüm. Yere diz çökmüş ağlıyordu. Onun üç dört metre uzağında bir merdiven vardı ve basamakta duran ve peşmergeye benzeyen adamın elinde bir tabanca vardı ve onu ateşlemek üzereydi, ya da bana öyle geldi. Birden kararımı verdim, silahımı doğrulttuğum gibi koridorun ortasına atladım. Adam şaşkınlıkla bana baktı, bir an göz göze geldik, silahını yüzüme doğru çevirdi ama ben çoktan kafasına nişan almıştım. Hemen tetiği bastım. Aramızdaki mesafe üç ya da en fazla dört metreydi. Yani normalde ıskalamak hiç de kolay değildi ama nasıl olduysa adam yere eğildi ve mermim adamın kafasını sıyrıp geçti. Üstünlük hala bendeydi ve ikinci mermiyi hedefe oturtmamam için hiçbir neden yoktu. Ama yerde diz çöken kadın, silah sesini duyunca panik içinde ayağa fırladı. Tam ikimizin ortasında durdu, yüzü hala peşmergeye dönüktü, beni görmemişti, geriye doğru hamle yaptı ve olanca gücüyle bana çarptı. Birlikte yere düştük. Silahım hedefini kaybetmişti, oysa adam elindeki tabancayı çoktan kafama doğru çevirmişti. Iskalarsa belki bir şansım olabilirdi ama pek öyle görünmüyordu. Yine de tüfeğimi ona doğru döndürmeye çalıştım. Üzerime yıkılan kadın panik için bana sarılıyor, nişan almama engel oluyordu. Her şey bitti diye düşündüm. Yüreğimden garip bir pişmanlık duygusu yükseldi. Tam bu anda köşede biten Çakır çavuş üst üste ateş etmeye başladı. İki ya da üç mermi Adamın suratını dağıtıverdi, hedef geriye savrulup merdivenlerin üzerine düştü. Üzerimdeki kadın çığlıklar atarak ayağa kalktı, yerde yatan cesede baktı, böyle manzaralara alışık olmamalıydı ki, bayılıp yere yığılıverdi. Koridorun bu köşesinde her yer kan lekeleriyle kaplanmıştı. Çakır çavuş elini uzattı, yattığım yerden doğruldum. Hala heyecanla titriyordum. Büyük tehlike atlatmıştım.

“Bir şeyiniz yok ya komutanım” diye sordu.

“Yok be Çakır, sen varken bana bir şey olur mu hiç” diye karşılık verdim.

Tüm dişlerini göstererek gülümsedi,

“Görevimiz komutanım” dedi.

Elimden geldiğince sakin olmaya çalışarak çevreme baktım. Az önceki güvenli halimden eser kalmamış, heyecan yeniden tüm vücudumu sarmıştı. Ağzım kuruyor, boğazım susuzlukla yanıyor buna karşın şakır şakır burnum akıyordu. Mendilimi çıkarıp bir güzel temizlendim, mataramdan birkaç yudum su içtim. Derin bir nefes aldım. Biraz olsun kendime gelmişim.

Bulduğum yerdeki merdiven üst kata gidiyordu. Oysa biz alt katta tek bir odayı bile temizlememiştik. Ama en azından katlar arası geçişleri durdurmak için merdivenlerin önüne dört tane asker yerleştirdim. Sonra yeniden girişe döndüm. Koridordaki kapılardan ilk baştakini işaret ederek;

“Akın çavuş, kapı” dedim.

Hemen yanına üç asker aldı. İşi biraz olsun öğrenmişti. Kapıyı açar açmaz içeri dalmadı, tersine yan tarafa saklanıp içeriye şöyle bir göz attı, her hangi bir tehlike olmadığını görünce de askerlerine girmelerini söyledi. Onların ardından ben de odaya girdim. Çarşafly bir kadın yerde yatıyordu. Gece görüş gözlükleriyle biraz dikkatli bakınca yere bağlanmış olduğunu fark ettim. Hafifçe inliyordu. Çevreye göz gezdirdim, içeriye bakan bir başka kapı daha gördüm. Bir kez daha;

“Akın kapı” dedim.

iki asker gidip kapıyı açtı ama içerden şiddetle ateş edildi. Aynı zamanda bir el bombası yuvarlanarak odanın ortasına geldi. Avazım çıktığı kadar bağırdım,

“El bombası, el bombası, siper alın”

Kendimi orada duran bir masanın arkasına attım. El bombası, kapının yanında duran iki askerin dışarıya kaçmaları için yeterince süre tanımıştı. Aynı şekilde Akın çavuş ve diğer iki er de güvenli sayılabilecek noktalara çekilmişlerdi. Şiddetli bir patlama oldu, sanki birisi kafama kocaman bir çekiç vurmuştu. Kulaklarım çınlamaya başladı, sersemledim. Sürekli olarak kendime gelmem gerektiğini yineliyordum, elim silahımı gitti, yattığım yerden doğrulup içerdeki kapıya döndüm. Gece görüş gözlüklerim kaymıştı ve karanlıkta bir şey görülmüyordu ama Çakır çavuş el bombasının patlamasından sonra hemen harekete geçmiş, karşı ateşe başlamıştı. Karanlıkta birisi saklanmaya çalışıyor gibi geldi, ona doğru ateş ettim. İçerden hiç karşılık gelmiyordu.

“Ateş kes” diye bağırdım.

Silahlar hemen sustu. Akın çavuş ve bir asker yattıkları yerden kalktılar, kapının yanında yatan adamı dışarı çektiler. En azından altı yedi tane isabet almıştı. Peki ama diğer askerimiz neden yerden kalkmıyordu? Kuşku içinde ona doğru koştuk. Şarapnel parçası tam kulağının arkasından girmişti. Türkmen er Garberdi bizim ilk şehidimizdi. Sıhhiyeciler onu sedye ile dışarı çıkarırken, yere bağlanmış çarşafly kadına hiçbir şey olmamıştı. Üstelik bomba neredeyse yanına patlamıştı. Buna kaderden başka ne söylenebilirdi ki? Bu arada çatışmanın olduğu odayı inceleyen askerler, yerde yatan bir başka peşmerge cesedi daha buldular. Tam da benim yattığım yerin önüne yığılmıştı. Demek ki doğru görmüştüm. Ama odada iki kişi olabileceklerini o an için düşünememiştik.

Alt katta bulunan tüm odaları kontrol etmeye başladık. Elimizde binanın bir planı yoktu. Anladığım kadarıyla, odaların bazıları yandan birbirine bağlanmış, kimileri ortadan bölme ile ayrılmış, iki oda olarak düzenlenmişti. Yani nereden bakarsanız bakın tam bir labirent oluşmuştu ve

bu peşmergelerin çok işine geliyordu. Bir çeşit ölümüne saklambaç oynar gibiydik.

Alt katı neredeyse bitiriyorduk. Sanırım bir ya da iki oda daha kalmıştı ki, daha önce kontrol ettiğimiz ve yaralı sivillerin bulunduğu odadan önce çılgınlıklar ardından da silah sesleri duyuldu. Heyecan için oraya koşturduk. Her nasılsa saklandığı yerde göremediğimiz bir peşmerge kaçmak istemiş, bu sırada sedye ile oraya gelen sıhhiye erleriyle karşılaşmıştı. Her iki taraf da silahına davranmış, bizim sedyeciler daha hızlı çıkmıştı. Çakır çavuş sıhhiye erinin omzuna vurdu;

“Hadi bakalım, şimdi gerçek asker oldunuz işte” dedi.

Yeniden koridorun sonundaki odanın kapısının önünde toplandık. Bu kez sıra Akın çavuştaydı, dikkatle kapıyı açtı, eğilerek içeriye baktı. Gece görüş gözlüklerinin aydınlabildiği alan pek fazla değildi. Önde duran iki er, Akın çavuşun işaretleriyle içeri girdi. Ardından Çakır çavuş ve dört asker daha onları izledi. Çakır’ın sesi duyuldu;

“Komutanım, burada bir yaralı var”

Hemen yaralının yanına gittim. Genç bir kadın yerde yatıyordu. Üzerine bir pike örtmüştü. Tecavüze uğradığı anlaşılıyordu. Yüzü şişmişti, dudağının kenarından kan sızıyordu. Burası dışarıdan ışık aldığından öteki odalara göre daha aydınlıktı. Kadın eliyle karşıdaki kapıyı işaret etti.

“Ordalar, ordalar” diye inledi.

Onun perişan hali hepimizi çok etkilemişti. Benim emir vermeme beklemeden iki asker hemen koşup kapıyı araladı. El bombasına karşı kapıyı ardına kadar açmamayı da öğrenmiştik. Arapça ve Kürtçe olarak içerdekilere teslim olmaları söylendi. İçerdekiler ateş etmeyi tercih ettiler. Biz de karşılık verdik. Beş dakika sonra orada bulunan iki tecavüzcü tamamen etkisiz hale gelmişti. Yerde yatan kadın güçlkle doğruldu. Pikeye sarılmıştı, ayaklarının kan içinde olduğunu fark ettim. Tutmak için bir hamle yaptım ama beni yana doğru itti. Doğruca yan odaya geçti, yerde yatan cesetlere tükürdü. Sonra diz çöktü, çılgınlıklar atarak vurmaya başladı. Hemen yetişen sıhhiyeciler onu kucakladıkları gibi dışarı çıkardılar.

Artık yukarı kata çıkmak için hazırдық. Saat dörde geliyordu, biran önce buradaki işimizi bitirmeliydik. Çok değil, altmış dakika sonra güneş doğacaktı ve bu kez Amerikan kuvvetleriyle karşı karşıya gelebilirdik, yitirecek zamanımız yoktu. Hızlı adımlarla üst merdivenlere ulaştım. Nöbetçi koyduğum dört er bizi bekliyordu. Her hangi bir hareket olmadığını söylediler. Merdiven basamaklarına çıkarak askerlere döndüm;

“Arkadaşlar, fazla zamanımız yok, burada toplam yirmi beş kişiyiz. Dörder kişilik guruplara ayrılacak ve hızla odaları tarayacaksınız. Teslim olanlar dışında kimseye acımak yok. Elinizden geldiği kadar sivillere zarar vermemeye çalışın” dedim.

Çakır ve Akın çavuşlar hemen gurupları düzenlediler. En öne geçtim, üst katın iki kanatlı büyük kapısının yanında durdum. Arka tarafa tuzak kurulmuş olabilirdi.

“Çakır, kapıyı uçuralım, tuzak olup olmadığı daha kolay öğreniriz” dedim.

Çakır çavuş koşup kapıya patlayıcı yerleştirdi, herkes geriye çekildi, küçük bir patlama ile kapı tuz buz oldu. Saklandığım yerden kafamı uzattığımda geniş ve uzun bir koridorun sonunda bir ağır makinelinin bizi beklediğini gördüm. İlk asker ayağa kalkar kalkmaz ateşe başladı. Hepimiz yere kapaklandık. Öylesine seri ateş ediyordu ki, başımızı kaldırıp karşılık veremiyorduk. Mermilerin kümelendiği karşı duvar neredeyse delinecek hale gelmişti. Kemerimden bir el bombası aldım, yattığım yerden olanca gücümle ileriye fırlattım. Akın çavuş da aynı şekilde bir el bombası atmıştı.

İki patlama oldu ve ateş kesildi. Kafamı kaldırıp baktım, peşmerge yerde yatıyordu. Askerler üzerimden atlayıp koridora girdiler. En son ben kalkabildim. Hızla odaları tarıyor, risk alıyorduk ama çok şükür ki yukarı katta kimsecikler yoktu, odalar boştu. Tek bir yer kalmıştı. Koridorun sonunda kocaman cam kapılı yer, toplantı salonu olabilirdi, buzlu camın arkasında hareket eden gölgeleri görebiliyordum. Çakır çavuşa işaret ederek sessiz olmasını bildirdim. Yavaşça kapının yanına geldim, yerde yatan peşmerge inliyordu. Çok kötü yaralanmıştı. Ama onunla ilgilenecek durumda değildik. Geriye çekildim, hemen yandaki odaya girdim. Aynı anda salondan Kürtçe bir ses yükseldi. Eğer ateş edersek, tüm rehineleri öldüreceklerini söylüyorlardı. Hemen önümde duran er Eyüp'e döndüm;

“Söyle onlara, teslim olsunlar. O zaman hayatları kurtulur. Eğer rehinelerin kılına zarar gelirse, onları öldürdükleri rehinelerin akrabalarına teslim ederim, tamam mı?” dedim.

Er Eyüp gülümsedi ve bağırarak söylediklerimi Kürtçeye çevirdi. Az sonra cam kapı açıldı ve elinde beyaz mendiliyle birisi dışarı çıktı. Askerleri onu kenara çektiler ve hemen odaya girdiler. En azından yirmi kişi yere yatmış öylece duruyordu. Rehinelere burnu bile kanamamıştı. Çevreyi son bir kez daha kontrol ederek, yavaş adımlarla binanın dışına çıktım. Tuğrul teğmen gülümseyerek bana doğru geldi;

“Erdem, çok iyi iş çıkardın, savaşta sonra seni buranın emniyet müdürü yapalım” dedi.

Son iki saatte çektiğim heyecan bana yetmişti, hemen itiraz ettim;

“İstemez, istemez, ben sıramı savdım, şimdi seni görelim,” dedim.

Saat beşe geliyordu. Gökyüzünün doğu tarafı tamamen aydınlanmıştı. Binlerce asker ortalıkta koşuşturuyordu. Bizim takımı binanın hemen önünde topladım, sıraya soktum. Yüzbaşı Erol yanıma geldi ve sokağın köşesinden başlayarak yüz ev saymamı ve içindeki tüm sivilleri Musul yönüne göndermemi emretti. Hemen işe koyulduk. Türkmenler ve Araplar heyecanlı, Kürtler işe endişeliydi. Kimileri karşı çıkmaya çalıştı ama kısa sürede herkes kentin dışına doğru yola çıkmıştı bile. Kürtler doğudan Erbil yönüne gidiyorlardı.

Öğleye doğru tüm kenti kontrol altına almıştık. Siviller büyük bir dikkatle boşaltılıyor, stratejik noktalar işgal ediliyordu. Birden gökyüzünde uçaklar belirdi ve büyük bir hızla üzerimizde uçmaya başladılar. Amerikalılar sonunda durumun ciddiyetini kavramış olmalıydılar. Kentin dışında bir yerleri bombaladılar. Siviller kısa süreli panik yaşadılarsa da, kentin boşaltılması akşama kadar düzenli olarak sürdü.

Boşaltmada en büyük sorun Türkmen gönüllülerdi. Bir türlü gitmek istemiyor, bizimle savaşacaklarını söylüyorlardı. Gerçekte onlara çok ihtiyacımız vardı. Çünkü kentin çevresinde yüzlerce siper kazılacaktı. Sonunda Hasan paşa bir çözüm buldu. Önceden planlanan yerlere siper kazmak üzere, kentin dışında kalmalarına izin verdi. Kenti terk eden halk görüntüsü altında bölgeyi savunma hatlarıyla donatacaklardı. En büyük korkumuz ise Amerikalıların bunları bombalamalarıydı. Ne kadar acımasız olduklarını biliyorduk. Sonunda bir şekilde kenti boşalttık. Gece olduğunda yalnızca askerler kalmıştı.

Alay komutanımız Rahmi albay yemekten sonra bizleri topladı, bilgi verdi. Yalnızca Kerkük'te değil, Türkiye sınırından başlayarak Kerkük'e kadar olan bütün alanda işgal başarıyla gerçekleşmiş ve yabancı unsurlar belirlenen alanın dışına çıkarılmıştı. Burada yabancı unsurlar elbette Kürtler oluyordu. Çıkan çatışmalarda elli askerimiz şehit düşmüş, iki yüzden fazla peşmerge öldürülmüştü. Önceden planlandığı şekilde, Amerikalılarla asla çatışmaya girilmemiş, Musul'da bulunan küçük bir

Amerikan birliği de helikopterle oradan uzaklaşmıştı. Yani her şey önceden planlandığı gibi gidiyordu. Ve asıl savaş henüz başlamamıştı.

Beş alay Kerkük'ün savunulmasında görev alacaktı ve biz güney bölgesini tutacaktık. Burada küçük bir mahalle, biraz ilerde Amerikalıların bulunması ve onlarla çatışma tehlikesi yaratması nedeniyle işgal dışı bırakılmıştı. Amerikan güçlerinin kenti geri almak için önümüzdeki üç gün boyunca hazırlık yapacağı, daha sonra saldırıya geçeceği düşünülüyordu. Yani ayın on beşine kadar zamanımız vardı.

Kerkük boyuca düşmanın bilmediği önemli nokta, Saddam zamanında çok gizli olarak inşasına başlanan ve bir Türk şirketi tarafından yapılan Kerkük tüneliydi. Yaklaşık iki kilometre uzunluğundaydı ve doğudan başlayarak güney batıdaki mahallelere kadar uzanıyordu. Kerkük ordusunun kurulması sırasında bu tünel bir çeşit karargâh görevi yapmış, sonraki planlamalarda olası savaş dikkate alınarak kuzey güney yönünde genişletilmişti. Şimdi ise daha da büyütülmesi gerekiyordu. Rahmi albay, elindeki sopasıyla büyük Kerkük haritasının önüne geldi.

“Arkadaşlar, gördüğünüz gibi şimdilik planlara uygun hareket ediyoruz. Umarım bu hep böyle gider. Şimdi Amerikalıların birkaç günlük hazırlıktan sonra burayı kuşatmak üzere harekete geçmelerini bekliyoruz. Savaşın odak noktalarından bir tanesi buradaki hava alanı olacaktır. Düşmanı öncelikle burada karşılayacağız. Hakkımızda fazla bir şey bilmiyorlar. Sürpriz etkisini sonuna kadar kullanmak zorundayız. Onlarda bulunmayan iki üstün teknik aracımız var. Birincisi kayagözü, yani her yere yerleştirdiğimiz minik kameralar, ikincisi ise bildiğiniz gibi Türkiye’de geliştirilen ısı yaymayan giysiler. Bunun için tekstilcilerimize teşekkür borçluyuz. Yani uydudan kızılötesi kameralarıyla gözetleyemezler. Gecenin karanlığında üstün olan biziz. Ama bu giysilerden sınırlı sayıda var, her askere veremiyoruz. İnşallah o günler de gelir ve gece görünmeyen bir ordu yaratabiliriz “ dedi.

Can kulağı ile onu dinliyorduk, odada insanların nefes alışışı bile duyulabiliyordu. Albay devam etti.

“Sürpriz etkisi nedeniyle ilk çatışmalarda gücümüzün tümünü kullanmayacağız. Düşmana karşı uzaktan yoğun füze atışıyla yetineceğiz. Bunun onları bir süre durduracağını düşünüyoruz. Asıl savunma hattımız, hava alanının kuzeyinden başlayıp, tepelere kadar olan geniş alanda kurulacak. Türk askerinin gücü ile burada tanışacaklar. Zaten tünellerimiz bu noktaya kadar uzanıyor. Doğu cephesinde ise işimiz biraz daha kolay. Çünkü çok daha dar bir alan söz konusu, hem kentten hem de doğu yönündeki sıra tepelerden kolaylıkla ateş sağlanabilir. Yine de düşmanın şansını deneyeceğini düşünüyoruz ve ona göre hazırlık yapıyoruz.”

Dünyanın en büyük askeri gücüne karşı savaşmaya hazırlanıyorduk. Binlerce uçak, tank, top, asker ve tüm bunları destekleyen dünyanın en gelişmiş ekonomisi. Bu savaşı kazanma olanağımız var mıydı?

“Evet arkadaşlar, şimdi sizin yapacağınız hazırlıklara deyinelim. Öncelikle tüm bölgeyi kayagözleri ile donatacağız. Düşmanın nefes alışını bile izlememiz gerekiyor. Ayrıca kuzeydeki tepelik araziye binlerce füze yerleştirdik. Bu savaştaki en önemli kozlarımızdan bir tanesi de bu füzelerdir.”

Rahmi albay hepimizin gözlerine baktı,

“Arkadaşlar, silah arkadaşlarım, buradan bazılarımız gazi, bazılarımız şehit olarak ayrılacaktır. Sizlere şunu söylemek istiyorum. Verdiğimiz savaşı sakın ola sadece bir kenti savunmak olarak düşünmeyin. Çok iyi biliyoruz ki ABD’de Türkiye’yi parçalamak, yok etmek üzere planlar yapılmaktadır. Çılgın ve bağınaz birkaç Hıristiyan, kutsal toprakları ele geçirmek üzere oldukça

kapsamlı bir çalışma yapmışlardır. Üstelik onlara destek veren, bağınazlıkta hiç de aşağı kalmayan bir gurup Yahudi de, bizim güney Anadolu'ya gözünü dikmiş durumdadır. Dolayısıyla burada vereceğiniz savaş, Türkiye'yi savunmaktır. Ülkemizi korumaktır. Eğer şu topraklarda Amerikan güçlerini durdurur, hatta yenilgiye uğratırsak, o cahil bağınazlar planlarını oldukça uzun süre ertelemek zorunda kalırlar. Bunu asla unutmayın” dedi.

Kapının yanında durdu, hepimiz ayağa kalktık,

“Gazanız mübarek olsun arkadaşlar” diye bağırdı.

Hep birlikte karşılık verdik.

“Sağol komutanım”.

13 Nisan.

Dün gece hiç uyumadım. Savaşın verdiği gerginlikten olacak, yatağın içinde döndüm durdum. Sabaha karşı sızmışım. Saat altıda uyandım, kahvaltımı yaptım. Düşmanın bize en çok yaklaştığı noktaya, Kerkük'ün güney ucuna yerleşmiştik. Benim takım, işgal edemediğimiz o tek mahalleyi ayıran iki yüz metrelik açıklığın hemen önündeydi. Ama uzun süre orada kalamadım, genel kayagözü sisteminin kurulması için merkeze aldılar. Kentin içini yeterince donatmıştık. Şimdi hava alanının güneyinden başlayarak kuzeye kadar olan geniş bölgeye bu kameralardan yüzlerce yerleştirmemiz gerekiyordu. Üstelik bu iş için yalnızca iki günümüz vardı. Neredeyse elimizdeki bütün askerleri geniş araziye dağıttık, Türkmen gönüllülerle birlikte ve yirmi dört saat aralıksız çalışarak, uygun olan her noktayı gözetim altına aldık. Kentin batısındaki hava alanının önünden başlayarak, kuzeydeki tepelere kadar her yeri derin siperlerle donatıyorduk. Aynı şekilde doğu bölgesini de siperlerle bir ağ gibi örmemiz gerekiyordu. İnsanlar yorgunluktan bayılmak üzere ama kimsede en küçük bir şikâyet yok. Günde üç dört saatlik uyku ile idare ediyorduk.

Merkeze kurduğumuz kayagözü ağı, bence dünyanın en gelişmiş gözetleme sistemi. Daha şimdiden Kerkük Bağdat yolunun pek çok bölümünü gözetleme altına aldık. Kürtler hızla Erbil yönüne çekildiler. Amerikalılar ise ortalıkta görünmüyorlar. Bence en geç yarın birilerini yollarlar.

Kayagözünün pillerini değiştirmek üzere cephe gerisine kadın ve çocuklardan oluşan büyük bir gönüllü gurubu yerleştiriliyor. Bunlar hep kameraların bakımlarını yapacaklar hem de tam bir gözetleme elemanı gibi çalışacaklar. Sözün kısası tüm Türkmenler topyekûn bir savaşa başlıyor. Tanrı yardımcımız olsun.

14 Nisan.

Gündüz çalışmalarını durdurmak zorunda kaldık. Amerikalılar sürekli olarak kentin üzerinde uçuyorlar ve her şeyi kaydediyorlar. Oysa bizim harekâtımızda sürpriz etkisi çok önemli bir yer tutuyor. Bu nedenle gündüzleri görüntü vermemeye çalışıyoruz. Kentin içinde neredeyse on bin askerimiz varken, dışarıya yalnızca iki bin kişi kadar çıkıyor. Onlar da düşmana göstere göstere bazı savunma hazırlıkları yapıyor. Düşman bu salak terörist numarasını yutacak mı bilmiyorum.

Hava alanı çevresindeki siperleri bitirdik. Zaten çok fazla değildi. Asıl savunma hattında ise inanılmaz bir çalışma var. Güneş batırılmaz, binlerce kişi toprağı eşelemeye başlıyor. Tüneller, siperler hazırlanıyor. Anti-tank siperlerimiz birer dünya harikası. Çeçen gönüllülerin hazırladığı bir plana göre yapılıyor. Tam isabet kaydedilmedikçe tahrip edilemez. Çelik varilin toprağı gömülmüş hali. İçinde oksijen tüpü bile var. Yakınlara düşecek yangın bombasının ortamdaki havayı emmesine karşı askeri koruyor. Bu anti tank siperlerinin her birinin yanında küçük bir tünel yer alıyor. Atışını

yapan asker hızla bu tünellere giriyor ve güvenli bölgeye doğru kaçıyor. Bu siperlerden birisine girip deneme yaptım. Hani kâğıt üzerinde her şey çok iyi görünüyor ama ateş altında yapılacak o kadar çok iş var ki.

Özel giysiler sayesinde kızılötesi kameralar bizi göremiyor. Bunun en güzel kanıtı, havadan hiç rahatsız edilmememiz. Gerçi çalışmaların çok büyük bölümü yeraltından yapılıyor ve bu nedenle özel giysiye gerek kalmıyor ama sonuçta yer üzerindeki hareketlerde de gizliliğin sağlanması çok yerinde bir olay. Düşman hazırlıklarımız konusunda en küçük fikre sahip değil. Yalnızca hava ve uydu görüntüleriyle yetinmek zorunda ki onların da yeterli olduğunu söyleyemeyiz.

Bu gece ilk düşman gözetleme birliği kayagözü kameraları tarafından Kerkük'ün yirmi kilometre güneyinde tespit edildi. Ne yazık ki o bölgede fazla kameramız yoktu. Geldiklerini gördük ama ne yaptıklarını göremedik. Çünkü çöle doğru yöneldiler, yarım saat sonra da geldikleri yerden geri döndüler. Hasan paşa hemen oraya bir ekip gönderdi, bölgeyi sabaha kadar taradılar ne yazık ki elle tutulur bir şey elde edemediler. Bunun üzerine 30. kilometreden başlayarak tüm Bağdat yolunun gözetlenmesini emretti. Elli kişiye birer kayagözü kamerası verdim. Hep birlikte kamyonu bindik, birer kilometre aralıkta aşağıya inip, kamera bağlantısı yapıyorduk. Kayagözlerini birbirini görecektir şekilde yol boyunca yerleştirdik. Sonuç muhteşem oldu. Önümüzdeki yirmi gün boyunca yolu rahatlıkla kontrol edebileceğiz.

Amerikalılar hava alanının güneyini taramaya başladı. Sanırım oraya yerleşecekler. Apaçi helikopterleri bütün gün bölgenin üzerinde uçtu. Hatta bazen yere yirmi metre kadar alçalıyor, en küçük kaya parçasını dikkatle inceliyorlar. Sanırım oradaki eski bir ilkokulun yanına kamp kuracaklar. Nefesimizi tutmuş halde onları izliyoruz. Kerkük tam bir ölü kent görünümünde. Gerçekte bu durum bizim işimizi kolaylaştırıyor. Çünkü artık kentin kuzeyini bıraktılar, yalnızca kamp kuracakları bölge ile ilgileniyorlar. Böylece siper kazma işini hızlandırdık. Hiç boşumuz yok. Kilometrelerce uzanan alanın her karışına bir siper yerleştirecek durumdayız. Bu arada Hasan paşa düşman hareketlerinin izlenmesiyle karargâhın hava alanının güneyinde olacağını anlaşıldığını belirtip buna göre hazırlık yapılmasını istemiş. Bizim teknik bölüm tüm riskleri göze alıp orada bulunan binalara kayagözü yerleştirmeye başladı. Üstelik her an bir Amerikalı ile burun buruna gelebiliriz. Gece boyunca sürekli çalışıyoruz. Bölgeye en azından yüz dolayında yeni kayagözü yerleştirdik. Özellikle okul binasında gözetlemediğimiz yer yok. Eğer orayı karargâh binası yaparlarsa tadından yenmez.

İlk kez bu gece arkadaşlarla toplanabildik. Benim işim saat on dolaylarında bitti. Artık kayagözü sistemimizle tüm bölgede dilediğimiz noktayı gözetleyebiliyoruz. Dolayısıyla işi karargâhtakilere bırakıp asıl birliğime dönebildim. Bölük komutanımız Erol yüzbaşı kısaca yaptıkları hakkında bilgi verdi. Ben de ona hazırlıklarımızı anlattım. Bu sırada diğer takım komutanları da odaya girdiler. Geldiğimi duymuşlardı, hemen çevremi sardılar. Az önce Erol yüzbaşıya anlattıklarımı bir kez de onlara anlattım. Özellikle okul içersine yerleştirilen kayagözlerine umutla bakıyorlardı. Alp ellerini havaya kaldırdı;

“Yüce Allah'ım, ne olur, komuta merkezini oraya kursunlar” dedi.

Hep birlikte karşılık verdik;

“Âmin”

Tuğrul teğmen, Erol yüzbaşıya döndü;

“Komutanım, siz ne diyorsunuz bu gelişmelere. Düşman bize saldırır mı yoksa diplomatlar bir

çıkış yolu bulurlar mı?” diye sordu. Erol yüzbaşı hafifçe başını kaldırdı;

“Bana kalırsa önce Erdem’i dinleyelim. Karargâhtan gelen o çünkü” dedi.

“Ama komutanım, orada böyle şeyleri konuşacak vaktimiz yoktu ki. Tüm zamanım saçtan ince kabloları birbirine bağlamakla geçti. Yemek bile yemediğim anlar oldu. “ diye karşı çıktım. Erol yüzbaşı ısrarcıydı.

“Canım ben de Hasan paşanın planlarını söyle demiyorum ki, genel durumu sen daha iyi biliyorsun, kameralarda ne gördün, düşman saldırıya hazırlanıyor mu?”

“Bana kalırsa komutanım, düşman saldıracak. Üstelik bunu yapmak zorunda. Çünkü bizi Türkmen ordusu olarak görmüyor. Gerçekte Türk ordusu olarak da görmüyor. Tek bildiği ABD’nin müttefik saydığı Kürtlerin burada saldırıya uğraması. Yani olayı bir çeşit terörist saldırı olarak niteleyecektir.”

Tuğrul atıldı;

“Elbette ya, şu anda hepimiz terörist sayılır arkadaşlar.”

Korkut;

“Senin ne haylaz bir terörist olduğuna biliyordum zaten. Bak, ABD de onayladı. Bundan sonra ne diyeceksin bakalım?”

Tuğrul ile Korkut daha da şakalaşacaktı ama Erol yüzbaşı buna izin vermedi.

“Ben de Erdem’e katılıyorum, ABD bize saldıracak. Çünkü biz öyle istiyoruz. Ne çabuk unuttunuz her şeyi teröristler gibi gösterdiğimizi. “

Hepimiz kafamızı salladık. Hasan paşa bunu çok önceden söylemişti. Yaptığımız plana göre, Amerikan askerleri önce terörist sanarak üzerimize yürüyecek, zorlanacak, zorlandıkça daha çok yüklenecek ve sonunda Türklerle çarpıştığını kabul edecek. Eğer biz zoru başarır, ABD ordusunu durdurursak, sonuçta ülkemize doğru planlanan askeri bir harekâtı en azından uzunca bir süre rafa kaldıracaktı. Tersine, kaybedersek, sadece Türkmenler yenilmiş olacak, Türk ordusu buradan edindiği deneyimlerle bu kez kendi sınırları içinde savunmaya çekilecekti. Sözün kısası, her durumda ABD’nin saldırması, bizim yararımıza bir gelişmeydi.

Odada kısa bir sessizlik oldu. Tuğrul öne atıldı,

“Peki, soruyu bir de şu şekilde ele alalım. Şimdiki hazırlık durumumuzla başarı şansımız ne olabilir?”

Korkut cebinden sigarasını çıkardı, hepimize birer tane uzattı. Sigaraları yaktık, herkes bana bakıyordu.

“Tamam, kayagözü sisteminin bir eşi daha yok. Düşman henüz durumu öğrenmedi. Ayrıca geceleri görünmez olabildiğimizi de bilmiyor. Sonuçta hiç ummadığı kadar kayıp verecektir. Elbette bunu araştırır. Bir süre sonra da nedenini öğrenir. Karşı önlemler geliştirir ve yeniden hücumla kalker. Bana kalırsa nereden bakarsanız bakın, bu harekât bir yıldan fazla sürer. Oysa ABD’nin saygınlık açısından bu kadar uzun süresi yok. Bence kazanırız.”

“Pek o kadar da basit değil” diye atıldı Korkut teğmen ve devam etti;

“Bir kere heriflerin inanılmaz ateş gücünü unutuyorsunuz. Diyelim ki kayagözü çok iyi çalıştı ve adamların nereye hücum edeceklerini tam olarak öğrendiniz. Bana kalırsa Kerkük haritasına şöyle bir

göz atan herkes, kayagözü olmadan da düşmanın nereden kuşatmaya kalkacağını tahmin edebilir. Bu bilgi ne işinize yarayacak? Adamlar tonlarca bombayı tepemize yağdırınca, son model tankları üzerimize salınca ne olacak? Bu teknolojilere saygım sonsuz ama bana kalırsa asıl söz her zaman olduğu gibi cephede verilecek. Bütün olay şu arkadaşlar. Düşman bomba yağdıracak. Siperdeki Mehmetçik bir adım bile gerilemeyecek. Ölen ölecek, kalanlar düşmana ateş açacak. İşte bunu yapabilirsek, Amerikalıları durdururuz. Yoksa bizi ezer geçerler. “

Erol yüzbaşı söze karıştı,

“İyi de Korkut, düşmanın ateş gücünü biraz abartıyorsun gibime geliyor. Bulduğumuz cephe yeterince geniş. Böyle bir yerde yoğun ateş gücüyle çok geniş bir alanı tümüyle temizlemek sandığınız kadar kolay değildir. Kaldı ki Türk askeri, çok dar bir alan olan Çanakkale de bile düşmanı durdurmayı başarmıştır. Metre kareye düşen bomba sayısı açısından o savaşın bir benzeri daha yoktur. Ve ABD burada, bize karşı aynı sayıda bomba atsa bile alan daha geniş olacağından, bizler dedelerimize göre şanslı sayılırız. Ayrıca silahlarımız da o günkülere göre çok daha iyi durumda. Sonuçta arkadaşlar, umutlu olmamız için hiçbir neden yok. Zor olacak ama başarı şansımız yüksek” dedi.

Gece yatağa uzandığımda kafamda hep aynı cümle vardı. Zor olacak ama başaracağız.

15 Nisan

Saat dokuzda alarm verildi. Herkes görev başına. Benim takımım, Kerkük’ün güneyinde henüz düşman elinde olan bölge ile bizi ayıran 250 metrelik alanı savunuyordu. Koşarak önceden hazırladığımız mevzilere girdik. Tüm telsizler kapatılmıştı, tam bir sessizlik vardı. Yüzbaşıyı buldum, yirmi kadar Amerikan tankının kente yaklaşmakta olduğunu söyledi. Hemen birliğimin başına döndüm. Ön cephede olduğumdan Bağdat yolu açıkça görünüyordu. Yüksek bir yere çıktım. Dürbünümle çevreyi taradım. Havada beş altı tane apaçi helikopteri dönüp duruyordu. Güney yönündeki yoğun toz bulutu, yaklaşmakta olan tankları gösteriyordu. Doğrudan üzerimize geleceklerini tahmin etmiyordum. Önce kendilerine iyi bir yer bulup orada hazırlık yapmaları gerekirdi. Ve tam da Hasan paşanın öngördüğü gibi hava alanının güneyinde yer alan bölgeyi çevirmeye başladılar. Bizim okulun şansı dönmeye başlamıştı.

Akşama kadar Amerikalıları izledik. Her cinsten yüzlerce araç Kerkük’ün güneyine doğru akıyordu ve bitecek gibi de görünmüyordu. Bizi ciddiye aldıkları açıktı. Acaba hazırlıklarımızı biliyor olabilirler miydi? Bu durumda sürpriz etkisinden söz edemezdik. Tüm subayların gözlerinde aynı kuşku bakışlar vardı. Ama gün batımında meydana gelen bir olay hepimizi çok sevindirdi. Benim ayrıntılı bir şekilde kayagözleri ile donattığım okul bahçesindeki direğe Amerikan bayrağı asılmıştı. Yani orayı karargâh binası olarak kullanacaklardı. Hepimizin keyfi yerine gelmişti. İlk adımda bizim planlarımız doğru çıkmıştı.

Geceyi cephede geçiriyorduk. Amerikalıların hemen saldırmayacağı belli olmuştu ama biz yine de tedbiri elden bırakamazdık. Hasan paşa, yeraltındaki karargâhından Amerikalıları izliyordu. Erol yüzbaşı ile bir ara oraya gittik. Eserimin nasıl çalıştığını çok merak ediyordum ve gördüğüm manzara karşısında kendimle iftihar ettim. Amerikalıların gizli hiçbir şeyi kalmamıştı. Özellikle karargâh binası olan okulda, tam karşı duvara yerleştirdiğim kamera, doğrudan önündeki genel harekât masasına bakıyordu ki, neredeyse planları ortak yapıyor gibi olacaktık.

Birliğimin başına döndüğümde çok neşeliydim. Çakır ve Akın çavuşlar, nöbet dışında kalan erleri çevrelerine toplamış sohbet ediyorlar, soğuk suyla yaptıkları sallama çayları içiyorlardı. Bana

da ikram ettiler. Merak içindeydiler ve düşman hareketlerini görmüşlerdi. Çakır çavuş,

“Komutanım, düşmanın bize ne zaman saldıracığı konusunda bilgi var mı?” diye sordu.

“Kesin bir şey söylenemez. Bana kalırsa iki üç gün daha saldırmazlar. Hazırlık yapmaları gerekiyor.”

Köşede oturan er atıldı;

“Komutanım, kusura bakmayın ama düşmanın 15 tonluk bombaları olduğu doğru mu? Bir kere patladığında bir kilometrelik alanda hiç canlı kalmıyormuş.”

Ben daha ona doğru dönerken, bir başkası yanıtladı;

“Yok deve, atom bombası mı bu ülen”

“Evet, böyle bir bomba var” dedim.

Ortalık bir anda buz kesti. Askerler şaşkınlıkla bana baktılar. Devam ettim;

“Amerikalılar bu bombayı, Afgan dağlarında saklanan El Kaide militanlarını vurmak için geliştirdiler. Çok yüksekten atılıyor, belli bir noktaya kadar yerin içine giriyor ve orada patlıyor. Bu şekilde varsa tüm yeraltı sığınakları ve mağaralar yıkılıyor.”

Hepsi şimdi rahatlamıştı. Çakır çavuş

“Oh be komutanım, bir an başıma taş düştü sandım” dedi gülümseyerek.

“Bakın arkadaşlar, bu tür palavralara inanmayın. Öyle herkesi bir anda öldürecek tek bomba şimdilik az önce arkadaşımızın da söylediği gibi atom bombasıdır” dedim

ve yere birbirine paralel iki çizgi çekerek devam ettim;

“Şimdi düşman siperiyle karşı karşıya olduğumuzu varsayalım. Düşman bize hücum ederek siperi ele geçirmek istemektedir. Önce buraya top ateşine tutar. Pek bu durumda biz ne yaparız? Salaklar gibi siperde durup ölmeyi beklemeyiz değil mi? Güvenli bir alana çekiliriz, bombardıman biter bitmez de siperde geri döner onu savunmaya çalışırız. İşte siper savaşları icat edildiği günden beri bu işler hep aynı biçimde yapılıyor. “

Hepsi pür dikkat beni dinliyorlardı;

“bir başka nokta daha var. Ordu ilerliyor. Peki, cephe neresi? Önünüzde dikkat burası düşman siperidir diye yazılı levhalar yok ki? Düşmanın nerede olduğunu nasıl anlayacaksınız? Aksi takdirde boş dağları bombalarsınız, kimsenin burnu bile kanamaz. Düşmanın bizi bombalaması için önce bulunduğumuz yeri öğrenmesi gerekir. Bu sanıldığı kadar kolay değildir. Yalancı hedefler koyarız, sahte siperler yaparız. Sözün kısası arkadaşlar, savaşı yoğun bombardımanlar kazanmaz. Piyade erinin tüfeği hatta süngüsü kazanır. Bunun dışındaki her şey abartmadır, kandırmacadır.”

Akın çavuş cevap verdi;

“Sağ olun komutanım, bizi çok rahatlattınız”

Çayları tazeledik ve kendi aramızda sohbete daldık. Daha doğrusu askerler konuşuyor ben de içinde bulunduğumuz evi inceliyordum. Sarı bir toprakla kaplanmış duvarlar şaşılacak derecede düzgün duruyordu. 25 vatlık lambanın zayıf ışıkları koyu gölgeler yaratıyor, çeşitli şekiller ortaya çıkıyordu. O sırada kapıda bir gürültü oldu, 4. takım çavuşlarından birisi içeriye girdi, beni görünce selam verip hazır ola geçti;

“Tuğrul teğmenim sizi istiyor komutanım” dedi.

Hemen yerimden fırladım, çavuşla birlikte Tuğrul’un olduğu yere gittim. Beni kapıda karşıladı;

“Erdem gel, Türkiye’den bir âşık gelmiş, sen seversin diye düşündüm”.

İçeriye girdik, alayın tüm subayları oradaydı desem yalan olmaz. Herkes geniş odada kendisine bir yer bulmuş, karışık şekilde yerleşmişti. Âşık, ortada bir sandalyeye oturmuş, sazını kucağına almış, sağ ayağının altına da bir tabure yerleştirmişti. Böylece rahat oturabiliyordu. Saz odayı aydınlatan zayıf lambanın ışığında pırıl pırıl parlıyor, kocaman geniş gövdesi üstten ve alttan daha koyu renkte tahta ile üçe bölünmüş, arada kalan beyazlık daha küçükmüş gibi duruyordu. Uzun sap siyah renkli perdelerle bölünmüştü ve tellerin bağlandığı ağaç burgular iki sıra halinde dizilmişlerdi. Sapın en ucuna kırmızı beyaz püskül en küçük bir harekette sallanıyor, adeta havada dans ediyordu.

Âşık 50 yaşlarında beyaz tenli ve biraz zayıf görünümlü birisiydi. Seyrek sakalları ve kısa kesilmiş kırçıl saçları yeni berberden çıkmış gibiydi. Kahverengi gözlerini akordunu yaptığı tellere dikmişti. Kemerli burnunu kırçıl pos bıyığı tamamlıyor, onun altından dudakları zorlukla görülebiliyordu.

Tuğrul bana doğru eğildi;

“Biliyor musun, bu adam Hasan paşanın kardeşi diyorlar”

“Yok yahu, hiç düşünmemiştim ama birbirlerine benziyorlar”

“Şu gözlere baksana, aynı kararlılık ve zekâ”

Belki daha da konuşacaktık ama aşığın tüm tellere birden kuvvetli bir şekilde vurmasıyla çıkan ses konserin başlamak üzere olduğunu anımsattı ve yeniden ona doğru döndük. Âşık şöyle bir çevreyi süzdü;

“Arkadaşlar, beni dinlemeye geldiğiniz için teşekkür ediyorum, burada sizlerin arasında olmak bana gurur veriyor” dedi.

Bir anda savaşı unutup kuvvetle alkışlamaya başladık, mızrap tutan elini “durun” der gibi havaya kaldırdı;

“Duyduk ki düşman kapımıza dayanmış, sazımızı kaptık cepheye koştuk, sazın eli yoktur, silah tutamaz amma, öyle bir dili vardır ki kurşundan beterdir.”

30 kişinin tıka basa doldurduğu salonda çıt çıkmıyordu. Büyülenmiş gibi, pür dikkat onu dinliyorduk. Şöyle bir yerine yerleşti, sazını kucağında tartı ve çalmaya başladı. İnce tellerin üzerinde dans eden parmakları, tellere dokunan mızrabı ile öylesine güzel bir melodi yayıldı ki, bir kez daha her şeyi unutup, müziğin ritmine kaptırdık kendimizi.

Yağmur yağar benim garip başıma
Göz koydular toprağıma taşıma
Doyamadan dolu dolu aşına,
Bir yalana gitti vatan neyleyim.

Dostlar vurdu şu sineme hançeri,
Neler gördüm, neler çektim neleri,
Kimse bilmez bağrımdaki haini,
Bir yalana gitti vatan neyleyim.

Kulaklarımıza inanamıyorduk. Ülkemizin AB yalanı ile soyulmasını, küreselleşme hayali ile parçalanmasını kim daha iyi anlatabilirdi ki? Kim yalnızca iki dörtlükle ülkesinin satılmasını daha iyi açıklayabilirdi ki? İşte, halk şiirinin gücü de buradan geliyordu, az kelime, çok ama çok iş.

Âşık kısa bir sessizliğin ardından yeniden konuşmaya başladı;

“Değerli dostlar, derler ki Türkiye’de özgürlük yok. Derler ki Türkiye’de insanlar fikirlerini diledikleri gibi açıklayamazlar. Ne kötü bir yanlgı. Bu batılı düşünürlerin ortaya attığı ve özgürlük olarak yalnızca konuşmayı kabul eden tek yönlü, basit hatta ilkel bir fikir yürütmedir. Yalnızca Türk insanı değil, tüm doğu âleminde özgürlük, batılıların hiçbir zaman anlayamayacağı şekilde dillerde değil, tellerdedir. Sazın söylem biçimini batı hala yakalayamamıştır. Aklınıza gelebilecek her konuda türkü vardır, türküler söylenmiştir. En katı yasakları aşmada, en koyu taassubu geçmede meydanda uzun nutuklar değil, eldeki saz ve dildeki türkü kullanılmıştır. Şimdi size bir öykü anlatayım.

Bildiğiniz gibi aşıklar sazını alıp dere tepe dolaşırlar. Bizim aşığımızın yolu da bir köye düşmüş, varmış kahveye oturmuş, sazını çıkarmış şöyle birkaç teline dokunmuş ki oradan birisi hayretler için ayağa fırlamış, sazı göstererek,

“Bunun içinde şeytan var, yoksa üç tane telden nasıl böyle ses çıkabilir ki” demiş.

Kahvedekilerin bazıları onu desteklemiş, sazın içinde şeytan vardı yoktu diye bir tartışma başlamış, aşık bakmış ki iş uzayacak, herkesi susturmuş, sazını almış ve bakın ne demiş”.

Abdest alsan aldın demez,
Namaz kılsan kıldın demez,
Kadı gibi haram yemez,
Şeytan bunun neresinde.

İçinde mi, dışında mı?
Püskülünün başında mı?
Şeytan bunun neresinde

Ardıç ağacından kolu
İstanbul’dan gelir teli,
Be Allahın sersem kulu,
Şeytan bunun neredesinde.

İçinde mi, dışında mı?
Püskülünün başında mı?
Şeytan bunun neresinde

Hepimiz gülmeye başladık. Salon bir anda gevşemiş, savaş havası çok gerilerde kalmıştı. Âşık sözlerinin etkisini anlamak istercesine çevresini şöyle bir süzdü ve devam etti;

“Arkadaşlar, Türk medeniyeti doğuludur. Batıya en yakın doğuludur ve bu nedenle batının da etkilerini taşır. Böylece dünyanın en geniş kapsamlı medeniyeti ortaya çıkar. Ne yazık ki batı, asla anlayamadığı bu medeniyeti yok etme kararı vermiştir. Tıpkı cahil ama daha iyi silahlanmış İspanyolların daha medeni ama silahsız Amerika yerlilerini yok etmeleri gibi, şimdi de Türk medeniyeti tehlike altındadır. Özenle yetiştirilmiş yerli işbirlikçiler sayesinde, kendi kültürünü, kendi

insanını tanımayan, yabancılaşmış vatan hainleri ile birlikte bizi kolayca yok edeceklerini düşünen zavallı, cahil ve görgsüz bir topluluğun saldırısı karşısındayız. Ama onlar bilmiyorlar ki, bu medeniyet kendisini her zaman koruyacak, her zaman gücünü yerinden tutacak değerleri çoktan yaratmıştır. Bilmiyorlar ki bu medeniyet öyle iki üç tane vatan haini çıktı diye yıkılacak kadar zayıf değildir ve bilmiyorlar ki bu medeniyet onların asla anlayamayacağı inanılmaz bir direnme gücüne sahiptir. Bilmiyorlar değerli dostlar, türküleri ve sazımızı bilmiyorlar ve en önemlisi dostlar, gerçek nedir bilmiyorlar ve bu nedenle yenilecekler.”

Âşık sustu, sazını eline aldı ve çalmaya başladı.

Sabahın seher vaktında,
Bir âşık aldı sazını,
Baktı sağına soluna
Sordu gerçek nedir deyi.

Nice ülkeler dolaştı,
Yüce dağlarını aştı,
Vardı insana danıştı,
Sordu gerçek nedir deyi.

Dertler gördü insanlarda,
İnsan bile sayılmazda,
Fakirliğin sofrasında,
Sordu gerçek nedir deyi.

Yüce özgesine döndü,
Günler boyu hep düşündü,
Akıldan akıl büyüdü,
Buldu gerçek nedir deyi.

Vardı insanlık katına,
Hak ve sevgi anlatmaya,
Onları aydınlatmaya,
Gerçek budur deyi deyi.

Öyle şenlendi insanlar,
Neşeyle doldu varlıklar,
Hak ve sevgi aradılar,
Gerçek budur deyi deyi.

Kimileri çok korktular,
Garip aşığı tuttular,
Tutup zindana attılar,
Gerçek budur deyi deyi.

Ellerini bağladılar,
Hak ve sevgiyi boşladılar,

Astılar garip aşığı,
Gerçek budur deyi deyi.

Sabahın seher vaktında,
Darağacının yanında,
Bir âşık aldı sazını,
Sordu gerçek nedir deyi.

Âşık mahlasız mahladım,
Masal değil anlattığım,
Sordurmaya çalıştığım,
Gerçek nedir deyi deyi.

Saz sustu ve ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Salondakiler öylece kala kalmışlardı. Neden sonra toparlanıp alkışlamaya başladık. Kafam karmakarışık olmuştu. Kendimi konuyu iyi anlayamamış lise öğrencisi gibi hissediyordum. Aslında aşığın sözleri basitti. Ama öyle bir anlamla dizilmişlerdi ki, “ne demek istedi” diye sorsanız, sayfalar dolusu yazı yazılabilirdi.

Âşık daha sonra bilinen halk türkülerini okumaya başladı, biz de bildiğimiz kadarıyla ona eşlik ettik. Çok güzel bir gece geçirmişti. Saatler on ikiyi gösterirken konser bitti, sessizce kendi yerlerimize döndük. Yatağıma uzandığımda kafamda hala aynı soru vardı. “Gerçek nedir?”

16 Nisan

Düşman hazırlıklarını sürdürüyor. Ama araç trafiği ciddi biçimde yavaşladı. 30.000 dolayında amerikan askerinin bölgeye yerleştiğini söyleniyor. Bence en geç yarından sonra saldırıya geçerler. Bizim tarafta ise mutlak sessizlik sürüyor. Özellikle gündüzleri terörist havası vermeye yönelik hareketlerin dışında parmağımızı bile oynatmıyoruz. Telsizlerimiz kapalı. Tek eğlencemiz, düşman hareketlerini izlemek. Hani savaş içinde olmasam, sıkıcı günler geçirdiğimi bile söyleyebilirim.

Öte yandan dün gece dinlediğim deyişlerle kafam hala karışık. Batı ile doğu arasındaki özgürlük kavramının bu denli farklı olabileceğini daha önce hiç düşünmemiştim. Daha doğrusu gerçek özgürlük olarak batıdaki tanımı biliyordum, işin başka bir boyutu olabileceği aklıma gelmemişti. Âşık doğru söylüyordu. Özgürlüğün tek bir tanımı olamazdı dahası batının bakışıyla özgürlük zaten gerçeğin kendisi değildi. İnsanın dilediğini dilediği biçimde söylemesinin pek çok yolu olabilirdi ve konuşma dili bunlardan yalnızca bir tanesiydi. Ama en etkilisi ise şüphesiz dörtlükler halinde, şiir diliyle ve kendi kelime anlamı dışında doğrudan cümle ya da paragrafın anlatımıydı. Böylece iç içe geçen anlamlar inanılmayacak kadar geniş bir anlatım olanağı kazandırmış olurdu. Ama bunu yapabilmenin temel koşulu, batı dilleri gibi doğrudan kelimelere dayalı bir anlatım yerine Türkçe gibi, hem kelimeye, hem satıra hem paragrafa dayalı bir dil geliştirmektir. Ve uygun bir dille gelişen âşıklık geleneği, topluma gerek duyduğu tüm gerçekleri hiçbir engelleme olmaksızın ve en eğitimsiz bireyin bile kolayca anlayabileceği biçimde anlatabilirdi. Bunu düşününce sanki önümde bir pencere açıldı ve ansızın ne kadar gelişmiş bir kültürün parçası olduğumu fark ettim. Biz gelişmekte olan ülke falan değildik, tam tersine çok gelişmiş bir toplumduk. Sorun şurada ki, bunun bilincinde değildik.

Gece olduğunda, düşmanın elindeki karşı mahallelere doğru bir keşif emri geldi. Çünkü

kayagözü verileri o noktada hiç canlı olmadığını gösteriyordu. Çakır çavuşu yolladım, yarım saat sonra geri döndü. Haber doğrudu. Mahalle tamamen boşaltılmıştı. Hasan paşa her takımın önündeki boş alandan oraya doğru bir siper kazmasını emretti. Sanırım bildiği bir şey vardı. Ama bir gecede, sadece yirmi kişi ile 250 metre uzunluğundaki yeri kazmanın zorluğunu, yaşamayanlar bilemezdi. Hani yalnızca kazı işlemi tek başına zor olmayabilirdi. Ama çıkan toprağı geriye, mahalle arasına dökmemiz gerekiyordu. Çünkü daha sonra siperin üzerine toprak rengine boyanmış saçlar kapatıyor, böylece uydudan görünmesini engellemeye çalışıyorduk. Bütün gece çılgınlar gibi çalıştık, 150 metre yer kazdık. Bana göre harika bir iş başarmıştık ama o denli çok yorulmuştuk ki, düşman hücumla kalksa bizi yerde uyurken yakalayabilirdi. Sabah olunca dinlenmeye çekildik. Bir evin çatısına çıkıp, kazdığımız siperleri kontrol ettim. Gerçekten de dışardan hiç belli olmuyordu.

17 Nisan

Sabahleyin saat altı dolaylarında yattım. Öğleyin birde uyandım. Çakır çavuş öğle yemeği ayırtmıştı, onu da afiyetle yedikten sonra bir de sigara tellendirdim ve bu gece siperi bitirebileceğimiz konusunda askerlerle konuşmaya daldım. Erol yüzbaşının postası geldi ve beni çağırdığını söyledi. Koşar adımlarla yanına gittim. Hemen konuya girdi.

“Erdem, bizimkiler Kerkük Bağdat yolu üzerinde yeterince güvenlik olmadığını görmüşler. Yol boyunca yalnızca peşmergeler devriye geziyormuş. Şu gelen malzemeyi biraz azaltsak diye düşünüyoruz” dedi.

“Emredersiniz komutanım.

“Kabul edersen bu görevi sana vermeyi düşünüyoruz.”

“Emredersiniz”

“Bağdat yakınlarındaki gözcülerimiz bol miktarda mühimmat yüklü kamyonların akşamüstü hareket ettiklerini söyledi. Gece yarısına doğru 25. kilometrede olurlar.”

“İyi de komutanım, yolda pek çok araç olabilir, hangisinin mühimmat konvoyu olduğunu nasıl anlayacağım?”

Erol yüzbaşı şöyle bir bana baktı,

“Kayagözü ile izleyip sana haber vereceğiz. Dolayısıyla saldırı 30. kilometreden itibaren yapılabilir. Ancak sorun şu, eğer Kerkük yakınlarında saldırıya geçersen, hızlı arazi araçları kısa sürede seni yakalar. Kesinlikle daha uzak bir noktada olmalısın. Gece boyu yol alarak gidebileceğin en uzak mesafe ise sadece yirmi, yirmi beş kilometre. 25. kilometrede ise bir Kürt köyü var ve orayı üs olarak kullanıyorlar. “

“Yani yukarı tükürsen bıyık, aşağıya tükürsen sakal durumu. “

“Evet, aynen öyle. Bu tamamen gönüllü işi, istersen gitmeyebilirsin ve bir başkasına teklif ederim. Sana da kesinlikle bir şey söylemem”

Başımı kaldırıp yüzüne baktım;

“Yıllardır eğitimini yaptığımız şu silahlarımızı bir denemek hiç de fena olmayacak” dedim.

Yerinden fırladı,

“Hemen hazırlıklara başla, güneş batar batmaz gidiyorsunuz” dedi.

“Peki, bizim siper ne olacak?”

“Ne? Siper mi? Ah evet, şimdi hatırladım, merak etme, onu tamamlarız. İçin rahat olsun”

“Sağ olun komutanım.”

Güneş saat on dokuz otuzda batar batmaz, ortalık henüz aydınlıkken uydudan görülme riskini göze alıp yola koyulduk. Fazla zamanımız yoktu. Gece yarısına kadar olabildiğince uzağa yürümeliydik. Her birimizin üzerinde dört tane füze vardı. Sadece bunlar bile hatırı sayılır bir ağırlık oluşturuyordu. Tüfeğimiz, beş tane el bombası, on şarjör mermi ve bunların üzerine bir de ısı geçirimsiz elbise ve çelik yelek eklenince, İstanbul Karaköy’deki hamallardan farkımız kalmıyordu.

İlk bir saat sürekli yürüdük. Önce doğuya, dağlara doğru bir yol izledik. Tepelere ulaştığımızda on beş dakika kadar mola verdik. Hafifçe esen serin rüzgârın altında yere oturduk. Çok değil, daha beş gün önce bu saatlerde heyecan içinde harekâta hazırlanıyordum. Kerkük içinde binaları tararken duyduğum heyecanı anımsadım. Ellerim titriyor, alnımda biriken ter yüzümü aşır çenemden yere düşüyordu. Şimdi ise şaşılacak kadar sakindim. Ellerimi ileriye uzattım en küçük bir titreme yoktu. Toplu halde yere çömelmiş dinlenmeye çalışan askerlerime baktım. Hiç ses çıkmıyor, yorgun ayaklara masaj yapılıyordu.

Moladan sonra güneye yöneldik ve Kerkük Bağdat yolunu sağımıza alarak ilerlemeye başladık. Ortalıkta kimseler yoktu. Bazen uzaktaki yoldan geçen bir araç sessizliği bozuyordu ama özellikle sivil nüfus tamamen bölgeyi terk etmişti. İyice karanlık bastırıldığında gece görüş gözlüklerimizi taktık. Isı geçirmeyen giysilerimizle, sadece yüzümüzü ve ellerimizi görebiliyorduk, birbirimizi izlememiz kolay olmuyordu. Düşmanın uzaktan bizleri fark etmesi mümkün değildi.

Saat on buçukta ikinci molayı verdik. Hesaplarıma göre 15. ya da 20. kilometrede olmalıydık. Biraz dinlendikten sonra, karayoluna yaklaştık ve tepelerin üzerinden onu izleyerek ilerlemeye başladık. Sanırım bu şekilde bir beş kilometre daha gittik. Saat on bir buçuk olmuştu ve askerlerimin çok yoruldukları her hallerinden belli oluyordu. Düşmanın dikkatini çekmemek için telsiz araması yapamıyorduk. Dolayısıyla durumumuz hakkında sağlıklı bilgi edinme şansımız yoktu. Bir karar vermem gerekiyordu. Yolda kayagözü olduğunu biliyordum ama tam yerini hatırlayamazdım. Tek umudum, bizimkilerin beni görmeleri ve telsizle aramalarıydı. Yerde sürünerek yolun kenarına geldim. Bir kayanın arkasına saklanarak çevreyi inceledim. Kimsecikler görünmüyordu. Birden telsizden yüzbaşının sesi duyuldu.

“Erdem tam karşındalar, saklan çabuk”

Beklediğim gibi yüzbaşı beni görmüştü ama öyle bir noktadan yola çıkmıştım ki peşmergelerle burun buruna idim. Telaş için yere yattım. Biraz arkamda Akın çavuş ve iki asker vardı. Üstelik durdukları yer saklanmak için pek elverişli de değildi. Olabildiğince kısık sesle geriye gitmelerini söyledim. Yavaşça geriye döndüler tam bu anda yolun köşesinden peşmergeler görüldü. Beş kişiydiler, kendi aralarında yüksek sesle konuşarak yürüyorlardı. Akın çavuşun hareketini görmüşlerdi. Arapça bağırmağa başladılar. Sanıyorum “dur” falan diyorlardı. Hiç seçeneğim yoktu. Yanıma daha etkili olacağı düşüncesiyle keskin nişancı tüfeği almıştım ve onunla bu kadar yakından ateş etmek hiç de kolay olmuyordu. İlk atışta en öndeki külçe gibi yere düştü. Diğerleri hemen sağa sola dağılıp saklanacak bir yer aradılar. İkinci atışta birini daha vurdum. Şimdi diğerleri bulunduğu yere doğru karşılık vermeye başlamışlardı. Silah sesleri gecenin sessizliğinde bomba gibi patladı. Bizim askerler de tepenin üzerinde belirdiler ve çatışmaya katıldılar. Bu arada peşmergelerden birisi havaya işaret fişeği fırlattı. Geldiğimizi haber veriyordu. Artık gizlenecek bir şey kalmamıştı. Konvoyu vurma planımız suya düşmüştü. Salakça davranmıştım. Eğer yola çıkmasam, bunların hiç birisi olmayacaktı. Telsiz yeniden çalıştı, yüzbaşı beni arıyordu;

“Erdem, işaret fişegi üzerine konvoy senden üç kilometre uzakta durdu. Sanıyorum bulunduğun noktaya kuvvet sevk ediyorlar. Hemen oradan uzaklaş.”

“Baş üstüne komutanım” dedim.

Çok üzülmüştüm. Bütün gece yürümüş ama aptalca davranarak her şeyi berbat etmiştim. Sürünerek tepenin üzerine ulaştım. Bizimkiler sürekli ateş ediyor, düşmana kıpırdanma şansı vermiyorlardı. Çakır çavuşa geri döneceğimizi söyledim. Şaşkınlıkla yüzüme baktı;

“Neden komutanım?” diye sordu.

Karamsarlık içinde

“İşin içine ettik, düşman uyandı. Konvoydakiler bizim kadar salak değil. Hemen durmuşlar, üç kilometre ötede bekliyorlar. Şimdi buraya kuvvet sevk ediyorlar, az sonra yolu açıp devam ederler” diye açıkladım.

Şöyle bir düşündü, bana döndü;

“Komutanım, siz on asker alıp konvoyun olduğu yere gidin. On dakikada orada olursunuz. Beş dakikada tüm füzeleri atarsınız, sonra buraya dönersiniz. Topu topu yarım saat bile sürmez. Biz de burada düşmanı oyalarız.”

Tartışacak zaman hiç yoktu. Çavuşun önerisi bana mantıklı geliyordu. Bütün askerleri tehlikeye atıyor da olabilirdim. Ama ani bir kararla yerimden fırladım, on askerin benimle gelmesini söyleyip, yolun az uzağından konvoyu doğru koşmaya başladım. Daha yüz metre bile gitmemiştim ki havada bir helikopter belirdi. Gece görüş gözlükleriyle ayna gibi karşımızda duruyordu. Durup geriye döndüm ve olanca gücümle bağırdım;

“Akın çavuş, indir şu helikopteri”

Akın çavuş hemen olduğu yerde döndü, yanına beş asker aldı, yan yana dizildiler üzerimizden geçme cesaretini gösteren helikoptere füze attılar. Altı parlak ışık ardı arkasına havayı yardı ve iki tanesi hedefe çarptı. Gökyüzü havai fişek gösterisi gibi binlerce pırıltıyla aydınlandı ve helikopter bir ateş topu halinde yolun kenarına düştü. Bizim taraftan öyle bir nara yükseldi ki, düşman tarafı bile duymuştur. Askerler sevinç çığlıkları atıyorlardı. Akın çavuşa elimle olumlu işareti gönderdim ve hemen yola koyuldum. Bir yandan koşuyor, bir yandan da telsizle yüzbaşıya durumu anlatıyordum. Sanırım durumum karargâhta da tartışma konusu olmuştu ki bir iki dakika sessiz kaldılar, sonra yüzbaşı kararımın onaylandığını bildirdi. O heyecanla tüm yorgunluğumuzu unutmuştuk. Kayalardan atlıyor, yokuşları kuş gibi aşıyorduk. Son bir tepeye çıktığımızda konvoy tüm açıklığı ile önümüzde beliriverdi. Bizi görmemişlerdi. Sıra halinde yere yattık. Füzelerimizi hazırladık. Herkese tek bir hedef seçmelerini söyledim ve baştan başlayarak geriye doğru hedeflere kilitlendik. Düşmana şöyle bir baktım, kendilerinden çok emin olmalıydılar. Hiçbir güvenlik önlemi görünmüyordu. Derin bir nefes aldım ve emir verdim.

“Ateş”

Kendim de füzemi ateşledim. Onbir tane füze parlak bir ışık huzmesi halinde düşmana doğru uçmaya başladı. Daha onlar hedefe ulaşmadan olabildiğince yüksek sesle bağırdım;

“Atış serbest, bütün füzeleri gönderin”

İlk füzeler kamyonlara ve hammerlere çarptı. Ortalık patlamalarla birbirine girdi. Füze yağmuru sürüyordu. Düşman şaşkınlık içinde sağa sola koştu. Sanıyorum en azından yirmi tane büyük

kamyon tahrip edilmişti. Bazı tırların üzerinde tanklar vardı. Cephane taşıyanları da vurmuş olmalıydık. Ardı arkası kesilmez patlamalar başladı. Ortalık öylesine karışmıştı ki, düşman bir türlü toparlanıp karşı ateşe başlayamıyordu. Füzelerimiz bitince bu kez tüfeklerimizdeki kurşunları üzerlerine boşalttık. Ben keskin nişancı tüfeğimi yere kurdum, dürbünle çevreyi taramaya başladım. Şarjörde sekiz mermi vardı. Gördüğüm her Amerikalıya ateş gittim ve yere yığıldıklarını gördüm. Çelik yelek onları yeterince koruyamıyordu. Zaten Pek çok Amerikalının patlamalarla hayatını kaybetmişti. Belki ateşi daha da sürdürebilirdik ama telsizden Çakır çavuş'un sesi duyuldu.

“Komutanım, yardıma gelin, bizi kuşatacaklar”

“Çakır, hemen geriye çekilmeye başla, doğuya doğru git”

“Baş üstüne komutanım”

Ne söylemeye çalıştığımı anlamıştı. Geriye doğru koşturduk. Yüklerimizden kurtulunca daha hızlı hareket etmeye başlamıştık. On dakikalık koşu sonunda çatışma bölgesine ulaştık. Çakır ve askerler, çarpışarak düzenli bir şekilde geriye çekiliyorlardı. Düşman tüm dikkatini ona vermişti, bizim geldiğimizi fark etmediler. Rahatça tepede mevzilendik. Ben bir kez daha keskin nişancı tüfeğimi kurdum. Önümüzde yüz kadar peşmerge vardı. Yoğun bir şekilde ateşe başladık. Dürbünlü tüfeğimde hedef ararken, peşmergelere hiç benzemeyen bir asker gördüm. Bu bir Amerikalıydı, elindeki ağır makineli ile çevreyi tarıyordu. Kafasına tek bir atış. Amerikalı yere yığıldı. Yandan ateş yiyen peşmergeler, bir anda dağılıverdiler. Karma karışık halde batı yönünde kaçmaya başladılar.

Bizim siperlere döndüğümüzde güneş doğmak üzereydi. Kelimenin tam anlamıyla kahramanlar gibi karşılandık. Hiç kayıp vermemiştik. Ve harekât, ana merkezden adım adıma izlenebilmişti. Kayagözü sistemi mükemmel iş görüyordu. Tek olumsuz nokta, konvoyda meydana gelen büyük patlamalar sırasında o noktadaki kayagözü de işlemez hale gelmesiydi. Bunun dışında en az yirmi tane büyük kamyon ile dört ya da beş tane hammer cipin yakıldığı kesindi. Kayagözü görüntülerinin incelenmesiyle, büyük patlamaya kadar en az onbeş Amerikalının hayatını kaybettiği anlaşılıyordu. Daha sonraki büyük patlamada ise bir o kadar daha kişi ölmüş olabilirdi. Peşmergeler cephesinde ise askerlerimiz yüzün üzerinde isabet kaydettiklerini söylüyorlardı. Rakam bana biraz abartılı geldi ama elli civarında kayıpları olduğunu söyleyebilirim.

Sabaha karşı, yani biz daha yoldayken, konvoyun geri kalanı harekete geçmiş. Bizimkiler de kayagözleri ile onları izleme fırsatı bulmuşlar. İsbet almadık tek bir kamyon yokmuş. Yani konvoyun geri kalanı da pek iyi durumda değilmiş. Bütün bunlar bize şunu gösteriyordu. Düşman, gücümüz konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Gücümüz ise kendi hesaplarımızın bile üzerindeydi. Sadece yirmi kişi ile hücum kalkmış, onlara ağır bir darbe vurmuştuk. Ama en önemlisi bir helikopter düşürebilmemizdi. Üstelik bunu kızılötesi hedef bulabilen özel silahlarla değil, tek özelliği belli bir süre dümdüz gitmek olan klasik füzelerle yapmıştık. Karışık dördü atış, hızlı füzelerle yapıldığında bin metrelik hava sahasını düşmana kapatabilirdi.

Kahvaltıdan sonra mutlu ama yorgun bir şekilde yataklara serildik. Tek dileğim, düşmanın bu gün saldırıyı başlatmamasıydı.

18. Nisan

Öğleden sonra saat iki dolayında uyandım. Yorgunluğum henüz geçmemişti. Bütün gece koşuşturmanın acısı şimdi çıkıyordu. Tabanlarım öyle sızlıyordu ki uzun süre topallayarak yürüyebildim. Üstelik Hasan paşa da beni görmek istemez mi? Elimden geldiğince düzgün yürümeye çalışarak karargâha gittim. Hasan paşa topalladığımı görünce telaşlandı;

“Ne o evlat, postu deldirdin mi yoksa?” diye takıldı.

“Hayır komutanım, bir şeyim yok” dedim.

Gülümseyerek elini omzuma koydu;

“Buna memnun oldum, bak şimdi sana ne göstereceğim” diyerek hemen önümüzdeki TV ekranına doğru yürüdü. Askere iştret etti, önceden kayda alınmış görüntüler ekrana geldi. Ekranda geniş bir oda ve toplantı yapan Amerikan askerleri vardı.

“Bu toplantının yapıldığı yeri hatırlıyor musun?”

Dikkatle televizyona baktım. Vay canına, burası bizim kayagözü yerleştirdiğimiz okul değil miydi? Şansa bak, düşman orayı en gizli bilgilerin tartışıldığı toplantı salonu yapmıştı. Neşe içinde;

“Nasıl hatırlamam komutanım, o duvarı bizzat ben delmişim” diye karşılık verdi.

“İzle o zaman” dedi.

Konuşan tüm askerlerin komutanı olmalıydı. Kerkük üzerine yapılacak harekâtı açıklıyordu. Düşmanın her türlü gizli bilgisi elimizin altındaydı. Üzerimize 35.000 kişilik bir kuvvetle geleceklerdi. Bizim yalnızca 3.000 kişi olduğumu sanıyorlardı. Onlara hazırladığımız sürprizlerin hiç birisinin farkında değillerdi. Gülümseyerek paşaya baktım,

“bak, izlemeye devam et, daha neler var gör” dedi.

Düşman yarın üzerimize yürüyecekti. Hava alının güneyinden gelecek, alanı geçip yolun karşısındaki evlere kadar ilerleyecekti. İşin ilginç yanı, Hasan paşa bunu önceden tahmin edip gerekli hazırlıkları zaten başlatmıştı.

“Paşam, siz varken kayagözüne hiç ihtiyaç kalmıyor, maşallahınız var” dedim.

Yüzünü buruşturdu, gülümseyerek;

“Hani yağcılık açısından iyi söz söyledim ama gerçek öyle değil elbette” diye karşılık verdi.

Sonra bana döndü;

“Yarın şu peşmergelere iyi bir ders vereceğiz. Ama sen burada olacaksın. Adamların zaten yorgun, birkaç gün dinlensinler. Erol yüzbaşının merkezden yönetim konusunda bazı önerileri var. Bunun için senin teknik yardımına gerek duyabiliriz. Şimdi birliğine dön, iyice dinlen ve yarın sabah burada ol “ dedi.

“Emredersiniz paşam” diye

bağırarak selam verdim ve koşar adımlarla odadan çıktım. Hayret, tabanlarımın ağrısından eser kalmamıştı. Dışarıda Yüzbaşı Erol beni bekliyordu.

“Emri aldın mı?” diye sordu

“Aldım komutanım”

“İyi, saat sekizde yanıma gel, seninle çalışacağız” dedi.

Bizim bölük ön cepheden çekilerek arka taraftaki bir mahalleye yerleştirildi. Yerimize 5. Türkmen bölüğünün askerleri geldi. Bu arada önümüzdeki boşlukta yer alan kaçış siperleri biraz daha genişletilerek, karşı taraftaki evler işgal edildi. Düşman burada karşılanacak. Mümkün olursa önden gelen peşmergelerin tamamını imhaya hazırlanıyoruz. Tüm blokta tek bir kör nokta bile bırakılmıyor. Hazırlanan plana göre bu mahallede yer alan üç bloktan ilk ikisi boş bırakılacak. Son

bloкта ise düşmanın tam anlamıyla sokağa girmesi sağlanacak, sonra ateş açılacak. Düşman imha edildikten sonra Amerikan bombardımanından kurtulmak amacıyla hızla ara boşluktaki kaçış siperlerine yerleşilecek, bombardıman burada atlatılacak ve daha sonra duruma göre yeniden savunma hatlarına dönülecek ya da asıl siperlere yerleşilecek.

Benim takımın yerine geçen 51.takımın komutanı Tekin teğmenle görüştük. Planın pek net olmadığını söylüyordu. Özellikle amerikan bombardımanı boş bölgeyi de içene alabilir, gereksiz kayıplar verebilirdik. Ayrıca son bloğun başında bulunan askerler için, kaçış siperlerine ulaşmak için çok uzun bir yol geçmeleri gerekiyordu. Bu da ayrı bir risk oluşturuyordu. Kafasına takmamasını, peşmergelerin fazla zorluk çıkarmayacaklarını söylemem onu pek rahatlatmadı. Kendisi açısından yarının zor bir gün olacağını düşünüyordu. Büyük bir olasılıkla bizim alaydan ilk o Amerikalılarla karşı karşıya gelecekti.

Şüphesiz asıl hazırlık hava alının güneyinde yapılıyordu. Orada tam dört alayımız vardı, çeçen gönüllüler de yerlerini almışlardı. Kendilerine çok güveniyorlardı. Söylediklerine göre Rus tankları Amerikan tanklarından daha üstünmüş. Ama onlar yüzlerce tankı tahrip etmeyi başarmışlar. Dörtlü vuruş ya da bizim askerlerin deyimiyle çeçen vuruşu, bir tanka dört adet füze atmaya dayanıyordu. Birinci füze tankın karşı patlayıcılarını yok ediyor, ikincisi zırhı zedeliyor, üçüncüsü bir delik açıyor, dördüncüsü ise içerde patlıyordu. Bunu duyduğumda kulaklarıma inanmamıştım. Size doğru saatte altmış kilometre hızla gelen bir tankın aynı noktasına dört adet füze ateşlemek mümkün olabilir miydi? Çeçen komutanın anlattığına göre işin sırrı bir kilometre boyunca düz bir çizgi halinde gidebilen füzelerde yatıyormuş. Dolayısıyla sekiz yüz, dokuz yüz metre mesafeden atılacak füzeler ardı arkasına tanka çarpabilirmiş. Bunun için anti tank çukurundaki asker tank bir kilometre yaklaştığında özel hazırlanmış sistemi ateşliyor, dört tane füze üçer saniye aralıkla tanka doğru harekete geçiyordu. İşin püf noktası, tankın bize doğru ilerlemesiyle, füzelerin ona çarpması arasındaki zaman farkının giderek kapanması, böylece dört füze neredeyse birer saniye aralıkla hedefi bulmasıydı. Ben hiç görmedim ama atışlar Türkiye’de denenmiş ve çok olumlu sonuçlar elde edilmişti. Burada ilk kez Amerikalılara karşı kullanılacaktı.

Diğer subaylarla sadece akşam yemeğinde buluşabildim. Herkesin bir işi vardı, aceleyle karnını doyuran birliğin başına koşuyordu. Ben de kendi askerlerimin yanına gittim. Kaldıkları evin mutfağını kullanarak çay yapmışlardı. Hemen yanlarına oturdum. Odada on kadar askerle birlikteydik. Sanki bir şey yapmaya hazırlanıyorlarmış da benim gelmemle iş bozulmuş gibi, kimse konuşmuyor, yalnızca birbirlerine bakıyorlardı. Sessizliği ilk bozan Kerkük’ün yerlisi olan er Bedri oldu.

“Komutanım, izin verir misiniz, azıcık çığırıp söylesek” dedi.

Ve benim karşılık vermeme beklemeden hemen yanındaki bağlamaya uzandı. Bir çeşit emrivaki yapmaya çalışıyordu.

“Hangi Türk türkü dinlemekten hoşlanmaz ki, türkü için izin almak gerekmez” dedim.

Sağ elini göğsüne götürdü, hafifçe eğildi. Sonra bağlamasını alıp kucağına yerleştirdi ve çalmaya başladı. Önceki gün dinlediğim âşıktan çok daha gösterişli bir havası vardı. Kısa aralıklarla üçlemeler, dörtlemeler yapıyor, perdeler basan parmaklar sapın üzerinde dans ediyordu. Ama aşığın çalışında bir basitlik, bir sadelik vardı. Bedri ise işi tamamen gösteriye dökmüştü.

Altın hızmav Mülayim
Seni haktan dileyim
Yaz günü temmuzda

Sen terle ben sileyim

Gün gördüm günler gördüm
Seni gördüm şad oldum

Türküyü anımsıyordum. Sekiz ya da dokuz yaşında bir çocuktum. Annem, babam ve ben sinemaya gitmiştik. Filmin arasında babamın aldığı gazozu yudumlariken orada da bu türkü çalıyordu. Bir kadın sesiydi kulaklarımda kalan ve annemin ninnileri kadar güzeldi. Hemen türküye eşlik ettim.

Altın hızmav incidir
Gömleği nar içidir
Menim lal olmuş dilim
Ne dedi yar incidir

Gün gördüm günler gördüm
Seni gördüm şad oldum

Altın hızmav dudağa
Yaraşır al yanağa
Gel yarım görüşelim
Ben gidirem iraga

Gün gördüm günler gördüm
Seni gördüm şad oldum

Altın hızmav Arabi
Lebleriv gül şarabı
Uzağ yoldan gelipsen
Kuvvat olsun Çelebi

Gün gördüm günler gördüm
Seni gördüm şad oldum

Türkü bitince hepimiz Bedri'yi alkışladık. O da bir kez daha sağ elini göğsüne götürüp bizi selamladı ve bizlere döndü;

“Bu bir Kerkük türküsüdür komutanım” dedi.

“Türküyü biliyordum da, Kerkük türküsü olduğunu bilmiyordum” dedim.

“Daha pek çok türkü vardır komutanım, Kerkük türküler açısından pek çok Anadolu kentinden daha zengindir. Bir de bu türküyü dinleyin”

Evlerinin önü yonca
Yonca kalkmış dam boyunca
Boyu uzun beli ince

Ninne yavrum ninne
Esmer yavrum ninne
Ninne ninne

Evlerinin önü lala
Saki doldur ver piyala
Sarhoş olak düşek yola

Ninne yavrum ninne
Esmer yavrum ninne
Ninne ninne

Evlerinin önü bakla
Güvercinler atar takla
Al beni koynunda sakla

Ninne yavrum ninne
Esmer yavrum ninne
Ninne ninne

Evlerinin önü susam
Sıyrılıp koynuna girsem
Her gün sabah boyun görsem

Ninne yavrum ninne
Esmer yavrum ninne
Ninne nine

Bunu da hep birlikte söyledik. Hem de daha ilk mısradan itibaren. Ama bir şey dikkatimi çekti. Odada bulunanlardan yalnızca üç beş kişi türkünün sözlerine tam olarak katılabiliyordu. Daha çok duyduklarını anında tekrar etmeye çalışıyor, biraz geriden geliyorlardı. Türküyü bilmedikleri açıktı.

Bedri son mısraları da okuduktan sonra sustu, odada bulunanlar bir kez daha onu alkışladılar. Hemen yanımda oturan Ferruh'a döndüm;

“sen nerelisin Ferruh?”
“Balıkesirli komutanım”
“Balıkesir'in nesi meşhurdur”
“Höşmerimi komutanım”
“Peki ya Türküleri?”

Kafasını kaldırıp şöyle bir düşündü, sonra birden gözleri parladı ve ;

“İki kekli komutanım, iki keklik bir kayada ötüyor”
“Peki sözlerini tam olarak biliyor musun?”

Bir kez daha gözlerini tavana dikti, sonra bana döndü;

“Doğrusunu isterseniz hepsini söyleyemem komutanım ama galiba çoğunu biliyorum” dedi.

Ayağa kalktım, odadaki herkes hemen doğruldu, onlara doğru dönüp,

“Arkadaşlar, son zamanlarda Türkiye’de milliyetçilik artıyor diye feryat eden bir takım zevat, şu anı görseydi bayram ederdi. Milliyetçilik türkü bilmektir. Milliyetçilik kendi ilinin, kendi bölgesinin giderek tüm vatanın türkülerini, hem de ilk birkaç mısraını değil, tümünü hatta varsa değişik söyleme biçimleriyle birlikte söyleyebilmektir. Bu günden itibaren sizlere görev. Türkü öğrenecek, türkü öğreteceksiniz. Kültürümüzü korumanın temel koşulu, kültür değerlerimizi birbirimize aktarabilmektir. “ dedim.

Hep bir ağızdan karşılık verdiler,

“Emrederseniz komutanım”

Askerlerimi selamladım ve odadan dışarı çıktım.

Saat sekizde Yüzbaşı Erol'un odasına gittim, selam verip içeri girdim. Masanın önündeki sandalyeyi gösterdi;

“Otur Erdem, otur, sana bir şey danışmak istiyorum” dedi.

“Estağfurullah komutanım”

“Şimdi sorun şu. Çok iyi bir gözetleme sistemi kurduk. Her köşeyi görebiliyoruz. Bütün askerlerimizle doğrudan bağlantı kurabiliyoruz. Cephedeki gerçek duruma göre daha bilinçli emirler yayınlayabileceğiz. Bunlar çok güzel şeyler ve doğruluğunu çeşitli tatbikatlarda pek çok kez gördük. Ama denenmemiş tek bir nokta var. Kent içi savaşlarda, düşmanın müthiş bombardıman gücü ama bizim kayagözü sistemimizi nasıl etkileyecek? Yıkılan evler, sağa sola dağılan molozlar tüm görüntü kaynaklarımızı bozabilir mi? Ne dersin?”

“Bozmaz desem yalan olur komutanım. Ama sistem en az dört ayrı bağlantı şekli içeriyor. Bu nedenle tümüyle yok edilmesini pek kolay değil. Biz bilgisayar simülasyonu olarak olayı pek çok kez denedik. Örumce ağı örnek alınarak yapılan bağlantı hiçbir zaman tümüyle yok edilemiyor. “

“Tamam, bunu duyduğuma sevindim. Yarın yeni bir deneme yapacağız. Sen ve ben, 5. Türkmen taburunun birinci ve ikinci takımlarına buradan bilgi desteği vereceğiz. Eğer başarılı olursak ki ben olacağımızı düşünüyorum, bundan böyle takım komutanlarına merkezden doğrudan bilgi aktaracak ve savaşı buradan yöneteceğiz.”

“Bilgi aktarma işinde kimler çalışacak komutanım. Eğitilmiş adam bulmamız kolay olmayacaktır”

Erol yüzbaşı gülümsedi;

“O an harekâta katılmayan diğer teğmenleri kullanmayı düşünüyoruz. En azından eğitim sorununu aşmış oluruz değil mi?”

19 Nisan.

Sabah saat dört. Tüm cephe askerler büyük bir sessizlik içinde sabah namazlarını kılıyor. Kimsenin yüzünde en küçük bir endişe yok. Tersine,

“gelecekleri varsa, görecekları de var”

der gibiler. Düşmanın Kerkük'ün güneyinde boş bıraktığımız mahalleye saldıracağını biliyoruz. Ama asıl hücumları hava alanının güneyinden olacak. Orayı başka bir alay koruyor. Halil binbaşı, düşmanın önümüzdeki boş mahalleyi hızla geçip, doğrudan üzerimize gelmesine karşı da önlemler alıyor. Ne pahasına olursa olsun, onları mahallenin üçüncü sokağında karşılayacağız. 5. bölük oraya olarak yerleşmiş bekliyor.

Hava alanı çevresinde ise dünden beri çok yoğun hazırlık var. Düşmanın nereyi bombalayacağını tahmin etmek zor değil. Çünkü bizim kendileri için hazırladığımız sürprizleri bilmiyorlar. Dört alayımız hava alanı çevresinde hazırlanan özel siperlerde bekliyorlar. Siperlerin altında, hava alanının her yerine uzanan tüneller var. Kalın pistlerin bizleri koruyacağını düşünüyoruz.

Önümdeki bilgisayar ekranından kentin güneyini görüyorum. En azından yüz tane kayagözü ile kontrol edemediğim hiçbir yer yok. Yirmi adet görüntüyü anında izleyebilirim. Saat beş kırk beşte,

güney doğu yönünde dağlara yerleşmiş ileri gözetleyiciler uçakların geldiğini haber verdiler. İki dakika sonra Kerkük semaları yoğun uçak sesiyle kaplandı. Saat tam altıda ise güneydeki alana bombalar düşmeye başladı. Düşman boş bıraktığımız mahallenin güneyini dövüyordu. On beş dakika sonra da ilk düşman askeri kayagözüne takıldı. Bu bir peşmergeydi. Amerikan üniforması giymişti. Ama peşmergeler ufak tefek insanlardır. İri yapılı Amerikalılara göre kesilmiş üniforma ona çok bol gelmiş, sirkteki palyaçodan farkı kalmamıştı. Yüzlercesi yavaş adımlarla sokağa doğru yaklaşıyordu. Son derece ürkektiler, bombaların patlama sesiyle kendilerini yere atıyorlardı. Ana yoldan evlere kadar olan yüz elli metrelik yolu on beş yirmi dakikada geçtiler. Sonra binaları kontrol etmeye başladılar. Evleri içindeki eşyalara varıncaya kadar boşaltmıştık. İlk beş altı evi kontrol edip boş olduğunu anlayınca rahatladılar, bir süre sonra kendilerine güven geldi ve pervazsızca ortalıkta yürümeye başladılar. Kayagözü yardımıyla en küçük hareketlerine kadar izliyorduk.

Saat yedide bu kez Amerikalılar harekete geçti. Cipleri ve kamyonlarıyla güneyden geldiler, mahallenin ilk sokağının önünde durdular. Araçlardan indiler ve hızla evlere doğru koşturdular. Hareketleri peşmergelerle kıyaslanmayacak kadar düzenli ve disiplinliydi. Tepeden tırnağa silahlıydılar. İlk sokağa girince, önceden oraya yerleşmiş bulunan peşmergelerle karşılaştılar. Onların rahat tavırları, Amerikalıların disiplinlerini bir anda bozdu ve dağınık bir şekilde çevreye yerleşmeye başladılar. Bütün angaryaları peşmergelere yaptırıyorlardı ve kimsenin itiraz ettiği yoktu. Saat sekize geldiğinde mahalle tam olarak işgal edilmişti.

Karargâhta benim bulunduğum bölümde bir rahatlama vardı. Çünkü düşman hiç de hücum edecek gibi durmuyordu. En azından çevrede tek bir tank bile görünmüyordu. Demek ki ileri harekât bu gün başlamayacaktı. Gerçi düşman karargâhını dinleyerek aldığımız bilgilerde de bu gün için kent üzerine bir saldırı emri yoktu ama sonuçta karargâhın her noktasını da göremiyorduk. Buna karşın hava alanı önlerinde yoğun hareket göze çarpıyordu. Hasan paşa saat ona doğru beni yanına aldı. Sistemin alt düzeyde çalışmasını görmüştüm. Şimdi sıra üst düzey ekranına gelmişti. Kayagözü ekibinin neredeyse tamamı gözlerini büyük ekrana dikmişti ve görünürde en küçük aksama yoktu.

İlk kayagözü kaybımıza bir tank neden oldu. Küçük bir ağaca yerleştirdiğim kamera tankın paletleri arasında kalarak çalışmaz hale geldi. Bu durum diğer kameralarda en küçük bir aksamaya yol açmadı. Örumcek ağından bir tel kopmuştu ama ağ duruyordu. Hava alanının altına kazılmış tünellerde ise bekleyiş sürüyordu. Yüzlerce asker yere oturmuştu, çoğu sessizce duaya başlamıştı. Güneyde yer alan siperler ise şimdilik bomboştu. Hani saf bir düşman askeri gezintiye çıksa, buraları tek başına işgal edebilirdi.

Daha gerideki alanda ise kayagözlerinin tamamı düşmana çevrilmişti. Onların en küçük hareketlerini bile görüyorduk. Birliklerin dizilişleri, yüklenen cephaneler, askerlerin araçlara bindirilişi, hiçbir şey gözümüzden kaçmıyordu. Yapılan hazırlıklardan artık hücumun başlamak üzere olduğunu anlamıştık. İleri gözetleyiciler, Kerkük'ün güneyine yerleşmiş topçuların ateşe hazır olduklarını bildirdiler ve saat tam on iki de ilk bombalar hava alanının güneyine, boş siperler üzerine düşmeye başladı. Belli bir düzen içinde geriden ileriye, sağdan sola doğru bombalıyorlardı. Siperlerin içine yerleştirdiğim kameraları izlemeye başladım. Bombanın düştüğü yerde yaptıklarını yakın çekim görebiliyordum. Her şey inanılmazdı. En azından iki metrelik çukur, bombanın düşmesiyle öylesine sarsılıyordu ki bir anda yarısına kadar toprakla doluyordu. Mermilerden bir tanesi bizim kayagözüne tam isabet kaydetti. Ekran birden parladı ve anında kararırverdi. Amerikan bombardımanının bu kadar yakından izlenmesi bize eşsiz bilgiler sağlıyordu. Siperlerin durumu, şarapnellerin dağılışı daha birçok bilgi, karargâhtaki subaylar tarafından çok büyük bir dikkatle izleniyor, kayıt alınıyor, not tutuluyordu. Buradan elde edilecek bilgilerin değeri paha biçilmezdi.

Topçu ateşi yarım saat kadar sürdü. Hemen arkamda duran gurubun verdiği bilgiye göre hazırladığımız siperlerin yarısı kullanılmaz hale gelmiş. Ancak kırk tane anti tank siperinden sadece üç tanesi tahrip edilebilmiş. Bölgede bulunan altmış kayagözünden sadece on tanesine tam isabet almıştı. Son topçu mermisinin ardından bu kez uçaklar işe başladılar. Topçu ateşi ile nokta atışı kolay değildir. Bu iş için uçaklar kullanılıyor, hava alanının güneyinde, amerikan siperlerine yakınlığı nedeniyle topçu tarafından dövülemeyen yerleri bombalıyorlardı. Bizim açımızdan hiçbir mahsuru yoktu. Çünkü orada siperimiz bulunmuyordu.

Hasan paşanın işaretiyle çeçen gönüllüler anti tank siperlerine doğru koşturmaya başladılar. Dar tünellerden geçiyor, siperlere çıkıyor, tek kişilik çelik varillerin içine atlıyorlardı. Çevrelerinde yoğun duman ve alev vardı. Büyük bir soğukkanlılıkla füzeatarlarını eline alıp siperin tabanına sabitliyorlardı. Aynı anda düşman Kerkük'ün doğusunu da topçu ateşine tutmaya başladı. Sanırım oradan da saldıracaklardı. Kentin doğusunu Kamil albay tutuyordu ve buradakinin tersine düşman onun hazırladığı çukura doğru ilerleyecekti.

Birden müthiş bir uğultu duyuldu. İleri gözetleyiciler ve kayagözleri anında tankların üzerine çevrildiler. Düşman harekete geçiyordu. Topçu sağ yanımıza yeniden ateş etmeye başladı. Tanklar gittikçe hızlanarak üzerimize doğru ilerliyorlardı. Hasan paşa tünellerdeki askerlerin siperlere girmesini emretti. Hepsi de çılgınca bir koşturmayla yeryüzüne çıkmaya, siperleri işgal etmeye başladılar. Tanklar öndeki siperlerden yaklaşık olarak üç kilometre uzaklıktaydı. Çok hızlıydılar, tozdan göz gözü görmüyordu. Tankın arkasından gelen personel taşıyıcılar, yoğun toz bulutu nedeniyle aradaki mesafeyi açmak zorunda kalıyordu. Bu tam bizim istediğimiz şeydi. Artık önümüzdeki bir iki dakika içinde düşmanla karşı karşıya gelecektik. Birden hava subayı haykırdı;

“Kerkük hava savunma gurubu, güneyde dört hedef, ateş edin, ateş edin.”

Heyecan içinde öylesine bağırarak emir vermişti ki geniş yeraltı odasının her köşesi onun sesiyle yankılandı. Füzelerimizden uçaklara karşı ateşlenişini görmeyi çok isterdim ama o an için tüm dikkatimi siperlere doğru gelen tanklara vermiştim. Yaklaşık yirmi kadardılar ve çok yaklaşmışlardı. Ekranın sağında kırmızı bir nokta belirdi. Hasan paşa ateş emri vermişti. Otuz kadar anti tank siperinden atılan yüz yirmi füze havada ip gibi dümdüz izler bırakarak tanklara doğru ilerledi. Aynı anda hava savunma gurubu elemanları “heeeeyyyyy” diye bağırarak havaya fırladılar. Gelen uçaklar düşürülmüştü. Sanırım havada bombalar patlarken, bizim füzeler de tanklara yetiştiler. Kendi ekranımdan dört adet tankı izliyordum. Dördü de aynı şekilde havaya uçtular. Taretin hemen altında iki ışık parladı, sonra müthiş bir patlama ile her yanından dumanlar havaya fişkırdı. Tank bir süre daha kendi hızıyla ilerledi, ardından hareketsiz kaldı. Motor tarafında alevler görüldü, koyu bir dumanla yanmaya başladı. Tankların vurulması, onların arkasından gelenlerin durmasına neden oldu. Çeçenler, yanan araçların arasından görebildikleri zırhlılara yeniden füze attılar. Bu arada piyademiz siperlere yerleşmiş, yoğun bir şekilde ateş etmeye başlamıştı. Önlerindeki beş yüz metrelik alana çelik dolu yağıyordu ve Amerikalılar şaşkınlık içinde geriye doğru koşuşturdular. O anı ömrüm boyunca unutamam. İşte o yenilmez denen, karşı durulamaz denen ordu, yanan tankların ve zırhlı araçların çıkardığı yoğun duman arasında geriye doğru kaçıyor. Sevinçle havaya fırladık, kendimizi alkışlamaya başladık. Rahmi Albay “sessizlik” diye bağırmasaydı, gürültümüz Bağdat'tan bile duyulabilirdi. Sessiz olmamız gerekiyordu çünkü düşman şimdi de doğu bölgesinde ilerliyordu ve neredeyse üç yönden kuşatılmış durumdaydı. Umut ve tedirginlik arası duygularla doğu cephesini yöneten guruba döndük. Onların da sevinçle havaya fırlamalarından füzelerin yerini bulduğunu anladık. İçim içime sığmıyordu. Yeniden kendi ekranıma baktım. Savaş alanı yoz ve dumandan oluşan bir sis perdesi altındaydı. Hasan paşa askerlere geri çekil emri verdi. Beklentinin aksine,

Amerikalılar topçu barajı açmadılar, uçaklarını göndermediler. On dakika sonra da kurtarma çalışmalarına başladılar. Onlara ateş açmadık. Çünkü hava alanını savunan askerleri şimdi hızla alanın batı ve kuzeyine yerleştirmemiz gerekiyordu. Düşman eğer yeniden saldırmaya karar verirse, onları burada karşılayacaktık.

Amerikalılar tam bir saat boyunca kurtarma ve yeniden hücum için hazırlandılar. Biz de rahatlıkla geri çekildik. Hava alanının güneyinde tek bir askerimiz bile kalmamıştı. Tümünü kentin batısından itibaren, kuzeye doğru uzanan yeni siperlere yerleştirmiştik. Doğu cephesinde ise düşman, sabahleyin işgal ettiği yerleri bile bırakarak daha güneyde bir alanda durmuştu. Şimdilik işler iyi görünüyordu ve karargâhta hepimizin ağzı kulaklarındaydı. Çünkü o ana kadar 21 adet tank 70 kadar zırhlı araç tahrip etmiş ama hiç kayıp vermemiştik. Hazırladığımız sürpriz ne denli etkili olduğu çok açıktı. Savaş alanı hala yoğun bir duman tabakası ile kaplıydı. Kayagözü sistemi inanılmaz işler başarıyordu. Şu anda bile düşmanın yanına kadar sokulup gözlem yapabiliyorduk. Yoğun bombardıman sırasında kamera kayıplarımız onbeş adet olmuştu ki bölgeye yerleştirilen yüzün üzerindeydi. Yani kayıplarımız görüntü zenginliğimizi asla etkilememişti. Bu nedenle saat üç buçuk dolaylarında düşmanın saldırıya hazır olduğunu çok net olarak görebildik.

Önce kırmızı bir işaret fişegi atıldı ardından topçu yeniden hedefleri vurmaya başladı. Biz de artık ihtiyacımızın kalmadığı siperleri yoğun bombardımandan yararlanıp birer ikişer yok ediyorduk. Düşman orada yıkıntılardan başka bir şey bulamayacaktı, özellikle anti tank siperlerinin görülmemesi önemliydi.

Topçu bombardımanı yanılmıyorsa yarım saatten fazla sürdü. Ardından uçaklar bölgeye kluster bombaları attılar. Patlamalar o denli etkiliydi ki bölgede elimde bulunan yüzden fazla kayagözünün yarısı bir anda yok oldu. Ya da iyimser konuşursak, dünyanın en gelişmiş yüzey tarama bombası bile ancak yüzde elli kayıp verdirebiliyordu. Kluster bombalarının havaya kaldırdığı toz bulutu henüz dağılmadan, yirmi kadar tank ve ardında yüz dolayında zırhlı araç ileriye atıldı. Bu kez hızları çok yüksekti. Tanklar hala dumanları çıkan araçların yanından geçtiler kısa sürede hava alanının güneyine ulaştılar. Daha önce kendilerini orada karşılamıştık ama şimdi kimsecikler yoktu. Boş siperlerin üzerinden geçtiler. Amerikan ordusunun ilerleyişi gerçekten çok iyi düzenlenmişti. Bir makine gibiydiler, tanklar bölgeyi yıkıp geçiyor, en arkadaki personel taşıyıcısı duruyor, içinden çıkan piyade çevrede güvenlik önlemleri alıyordu. Böylece neredeyse pistin yanına kadar geldiler. Öndeki beş tank orada durdu. Diğer on beşi, alanın batısından kuzeye doğru hareketlerini sürdürdü. Burası önceden yoğun şekilde bombalanmıştı. Ama bizim siperlerimize ulaşmaları için daha üç kilometre daha yol almaları gerekiyordu. Beş dakika sonra tam önümüze gelmişlerdi. Havadaki apaçiler kızgın arılar gibi sağa sola yönelerek ateş edilecek bir hedef arıyorlardı. En öndeki iki tank hazırlanan tank çukuruna düştüler. Apaçiler hemen oraya koşuşturdu, havadan güvenliği sağlamaya çalışıyorlardı. Ama biz zaten bunun böyle olacağını biliyorduk. Yerden ve kentin batısındaki evlerden atılan füzeler birkaç helikopteri dağıttı. Asıl isteğimiz tüm birliklerin bir an olsun duraksamasıydı. Çünkü asıl sürprizimizi henüz göstermemiştik. Çukura düşen iki tank, diğerlerinin yavaşlamasına neden oldu. Hemen toplarını rasgele önlerindeki alana ateşlediler. Belli ki yerden füze atışı bekliyorlardı ve bizim taraftan yirmi otuz kadar füze tankların üzerine doğru atıldı. Helikopterler yeniden hücum kalktı, yoğun bir bombardıman başladı. Piyadelerin bazıları da araçlardan aşağıya inmiş, siperlere doğru hücum etmeye hazırlanıyordu. Hasan paşa işaret etti ve Kerkük'ün kuzeyine yerleştirilmiş bulunan füze bataryası düğmeye bastı. Tam iki yüz elli adet büyük kalibreli füze aralarında bir kaç saniye farkla havaya yükseldi ve Amerikalıların üzerine doğru gelmeye başladı. Düşman tankları hiçbir şeyin farkında değildi. Çukura düşen arkadaşlarının güvenliğini sağlamak için

çılğınlar gibi sağa sola ateş ediyorlardı. Dört beş tanesi zaten isabet almış yanıyordu. Füzelerimiz üzerlerine yağmur damlaları gibi düştüler. Kimse ne olduğunu bile anlayamamıştır. Hücuma katılan amerikan birlikleri yoğun patlamalarla sarsıldılar, toz ve simsiyah bulutlar içinde kayboldular. Kimi patlamalar o denli şiddetliydi ki, parçalar gökyüzündeki helikopterlere kadar yükseliyordu. Karargâhta herkes donmuş kalmıştı. Bu kadar yıkıcı gücümüz olduğunu bilmiyorduk. Amerikalılardan hiç de aşağı kalır yanımız yokmuş meğer.

Gün batarken Amerikalılarla ilk savaşımızda kendimizi kazanmış sayıyorduk. O inanılmaz, anlatıla anlatıla bitirilemeyen, yenilmez, kudretli, güçlü, önünde durulamaz güç, füzelerimize çarpmış, dağılmış ve geldiği yere kaçmak zorunda bırakılmıştı. Savaş alanında tam kırk adet tank kapkara duruyordu. Zırhlı araçların ise yüzün üzerinde olduğu söyleniyordu. Ama daha önemlisi binden fazla amerikan askerinin savaş dışı olduğunu düşünüyorduk. Bizim kayıplarımız ise yalnızca yüz kişiydi ve onların da altmışı devam eden bombardıman altında siperlere koşarken şehit düşmüşlerdi.

Hepimiz büyük bir sevinç içindeydik. Birbirimizle kucaklaşıyor, neşeyle savaşı konuşuyorduk. Ne yazık ki öyle sokaklara taşıp kutlama yapacak durumda değildik. Tersine, düşmanın uyanmaması, olayı talihsiz bir rastlantı olarak değerlendirmesi gerekiyordu. Bunun için de öncelikle ortalıkta fazla görünmemeliydik. Bu günkü savaşın en önemli etkilerinden bir tanesi de askerlerin savaşma arzularını artırması oldu. Ne yalan söyleyeyim, ben bile bir an önce birliğimin başına geçip siperlere dönmek için can atıyordum. Hasan paşa bunu anlamış olmalı ki, karargâhta çok az teknik personel bıraktı, diğerlerini birliklerinin başına yolladı.

Benim takımın bulunduğu yere geldiğimde ilk önce Çakır çavuş ile karşılaştım. Sanki kırk yıllık yoldan gelmişiz gibi kucaklaştık. Herkes çok neşeliydi. Kaldığımız evin birinci katındaki geniş odada toplandık. Onlar benim gibi savaşı ekrandan izleyememişlerdi. Daha doğrusu ben öyle sanıyordum. Yanılmışım, askerler çatıların altına gizlenerek damdan görebildikleri kadarıyla tüm olup biteni izlemişler. Çakır çavuş özellikle ikinci hücumda ateşlenen büyük kalibreli füzelerden çok etkilenmişti;

“Valla komutanım, bir de baktım gökten alev yağıyor, düşman tankları ufacık kalmış, ha babam yanıyor” diye anlatıyordu.

Bu arada bizimkiler çatının altından bir de bakmışlar, karşı tarafta düşman askerleri de evlerin tepesinden savaşı izliyorlar. Akın çavuş

“getirin benim keskin nişancıyı, şunları keklik gibi avlasın”

demiş ama Çakır çavuş;

“Bırak şu garibanları, nasıl yenildiklerini seyretsinler de ders alsınlar” diyerek karşı çıkmış.

Ona hak verdim, doğru davrandığını söyledim. Çünkü morali bozuk bir düşman askeri, yanındakileri de etkileyerek genel savaşma arzusunu azaltır.

Kaldığımız evde tartışmalar kızışmıştı. İnanılmaz bir şekilde savaşın en ince ayrıntısını bile anımsıyorlardı. Sanki onlar da her şeyi, benim gibi, önlerindeki ekrandan izlemişlerdi. Örneğin bir düşman piyadesi, isabet alan personel taşıyıcıdan dışarı çıkmayı başarmış, çılğın gibi koşmaya başlamış ama on metre bile gidemeden vurulup düşmüş. Oysa yanan zırhlıda kalan arkadaşlarına hiçbir şey olmamış.

Tam çaylarımızı yudumluuyorduk ki, dışarıda bir ses duyuldu. Güçlü hoparlörler CNNF yayını

düşmana dinletiyordu. Kulak kabarttım, bu gün Kerkük dolaylarında teröristlere ait mevzilerin bombalandığı, şehirde durumun sakin olduğu söyleniyordu. Kendi kendime gülmeye başladım, askerler merakla bana bakıyorlardı, söylenenleri onlara tercüme edince herkes daha bir keyiflendi.

Saat on dolayında gelen bir emir, savaşın bitmediğini, henüz başladığını anımsattı. Düşman yarın kente girmeye hazırlanıyormuş. Hemen harekete geçtik ve 51. takımın arkasındaki yerimizi aldık. Eğer düşman onu geçerse, bizimle karşılaşacaktı. Sakince siperlere girdik ve sabahı beklemeye başladık.

20 Nisan

51. takımın komutanı Tekin teğmenle birlikte kahvaltı ettik. Çok heyecanlıydı, çünkü başarıdan sonra yenilmekten korkuyordu.

“Düşman artık ne olduğumuzu öğrenmiştir, sürpriz etkisi kalmadı, şimdi bizi daha ciddiye alarak üstümüze gelir” deyip duruyordu.

Ona hak vermiyor değilim ama gücümüzü küçümsememesini, asıl bundan sonra onları yenebileceğimizi söyledimse de pek ikna olmadı.

Saklandığım yerden 51. takımın yerleştiği 3.sokağı tam olarak görebiliyordum. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Askerler çatı aralarına, kamufle edilmiş siperlere gizlenmişlerdi. Saat sekize doğru düşmanın harekete geçtiği haberi geldi. Heyecan içinde dürbünlerimize yapıştık. 51. takım ile aramızda neredeyse 400 metre mesafe vardı ve bunun 200 metresi kaçış siperlerimizi kazdığımız boşluk alandı.

Çok uzaklardaki alanda tanklar belirdi. En büyük korkumuz, düşmanın 5. bölüğün bulunduğu alanı tam olarak kuşatması yani benim önümdeki boşluğu dolayısıyla kaçış siperlerimizi işgal etmesiydi ki bu durumda benim o tankları yok etmem gerekirdi. Yavaşça füzelerimizi çıkardık, rampaları yere sabitledik. Nişan alıp beklemeye başladık. Az ileride durun Akın çavuş bana döndü;

“Komutanım, hedef tam önümde, ateş edeyim mi?”

“Sakın ha, düşmanı uyandırmış oluruz. Ben söylemedikçe ateş etmek yok” diye bağırdım.

Düşman bize doğru ilerledi, çok yavaş hareket ediyordu, tanklar geldi, önümüzdeki boş alanın hemen girişinde durdu ve topunu evlere doğru çevirdi. Derin bir nefes aldık. Siperleri kullanabilecektik, şimdi sadece tankların rölantide çalışan motorlarının sesi duyuluyordu. Öylece beklemeye başladık. Zaman geçiyor, tek bir atış bile olmuyordu. Saat dokuzaya doğru 3.sokağın başında hareketlenme oldu. Dürbünümle orayı taradım. Bunları bizim peşmergelerdi. Karışık olarak geliyor, sonra evlere dağılıyorlardı. Sanki Pazar gezmesine çıkmış gibiydiler. Çok yavaş ilerliyorlardı. 2. ve 3. sokaklarda evlerdeki eşyaları olduğu gibi bırakmıştık. Peşmergelerin ganimet toplamasını ve bu nedenle de dikkatlerinin dağılmasını bekliyorduk. Ganimet kavgası beklediğimizden de çabuk gerçekleşti. Kendi aralarında sürekli kavga ederek 3. sokaktaki son evlere kadar geldiler. Amerikan askerleri ortalıkta yoktu. Zaten bizim amacımız da peşmergeleri savaş dışı bırakmaktı. İçimden söylenmeye başladım “Hadi Tekin, hadi, ateşe başla artık”. Tekin teğmen büyük bir soğukkanlılıkla bekliyordu. Her an birisi askerlerimizi saklandığı yerde görebilirdi.

Ve Tekin teğmen ateş emri verdi. Tek bir el silah sesi ve ardından inanılmaz bir cayırtı. Tüm evlerden peşmergelere ateş ediliyordu. Çoğu silahına bile davranmadan biçiliverdi. Mermilerin çıkardığı toz bulutu arasında arka arkaya yere yığılan insanlar görülüyordu. Ateş bir dakika bile sürmemişti. Yola atılan el bombaları da bir şekilde ayakta kalanları yere serdi. Şimdi 51. takım

büyük bir hızla önceden hazırlanmış kaçış yollarını kullanarak, önümüzdeki siperlere yerleşecekti. Burada düşman tankları bizi görebilirdi. Dikkatle tankları izlemeye başladım. Tek bir el ateş etseler bile bütün füzelerimi üzerlerine yollayacaktım. Silah seslerini duyan ve o ana kadar tankın üzerinde duran amerikan askeri telaşla içeri girip kapağı kapattı. Tank gaz verdi, taret sağı solu taradı, bir hedef arıyordu ve ansızın geriye çekilmeye başladı. Aynı anda bizim askerler de sokağı boşaltarak kaçış siperlerine yerleştiler. Çok değil bir dakika sonra 51. takım siperlerde ilerliyordu ki gökyüzünde beliren apaçiler önümüzdeki bölgeyi bombalamaya başladılar. Özellikle ağır makineli çevreyi öyle bir tarıyordu ki, oradan gerçekten sağ çıkılamazdı. Kimi atışlar ileriye doğru uzanıyor, ara boşluk alana da mermiler düşüyordu. Gözlerimiz siperlerdeydi ve onların isabet almaması için dua ediyorduk. Sonra bir kez daha sessizlik oldu. Sokak yoğun bir toz bulutuyla kaplanmıştı, göz gözü görmüyordu. Siperdeki askerler için kaçırılmaz bir fırsattı, sokağın başında siperlerden çıkıp hızla ileri atılmaya, bu beyaz perdenin içinde kaybolmaya başladılar. Düşman gelinceye kadar olabildiğince ileriye gitmeleri gerekiyordu. Derken gökte yeniden helikopter sesleri duyuldu. Yüreğim ağzıma gelmişti. Geri dönüyorlardı ve bize çok kayıp verdirebilirdi. Heyecan ve korku içinde yerimden doğruldum. Beş tane helikopter saydım. Elimde iki takım yani sekiz tane havaya füze vardı, hemen hazırlanmasını emrettim. Bir iki helikoptere ateş açarsam en azından Tekin'e kaçacak zaman kazandırırdım. Ama inanılmaz bir şey oldu, helikopterler çok alçaldı ve öylece sokağın üzerinden geçip geri döndüler. Onların bu hareketi toz bulutunu hemen dağılmasına yol açtı. Aynı anda bir seri atış duyuldu. Dürbünümle baktım, çatışmanın olduğu yeri göremiyordum. Anladığım kadarıyla düşman toz bulutunu kaldırmak için helikopterleri kullanmıştı. Bu, tozdan yararlanarak siper almaya çalışan askerlerimiz için tam bir sürpriz olmuştur. Çatışmanın hemen başlaması da henüz saklanamamış askerlerimizin olduğunu gösterebilirdi. Tekin'in dediği çıkıyor, düşman bizi ciddiye almaya başlıyordu.

Amerikan tankları az önce çekildikleri yerlere geri döndüler. Biz de bir kez daha füzelerimizi onlara çevirdik önümüzdeki bloktan yoğun çatışma sesleri geliyordu. Vakit geçmek bilmiyordu. Tüm dikkatimizi sokağa vermiştik ama görünürde bir şey yoktu. Kimi yerler önceki bombardıman nedeniyle yanıyordu. Yerlerde cesetler vardı ama çarpışanlar henüz görüş alanımızda değildi. Saat bire geliyordu ki askerlerimizin düzenli bir şekilde gelip, kaçış siperlerine girdiğini gördük. Geri çekiliyorduk. İşin ilginç yanı, birçok kişi amerikan tankının hemen önünden siperlere atlıyordu ama Amerikalıların onlardan haberi olmuyordu. Son olarak beş altı kişiyle Tekin teğmeni sokağın en gerisinde gördüm. Askerleriyle tartışıyorlardı. Hem de savaşın ortasında. Hemen önlerindeki köşeden üzerlerine mermi yağmaya başladı, Tekin bir an tereddüt etti ardından bize doğru koşmaya başladı. Kaçış siperlerini kullanmıyordu. Yanında üç asker daha vardı. Diğerleri gelmemişti. Niçin böyle davrandığını anlamamıştım. Her türlü riski göze alıp ona doğru gittim ve bizim saklandığımız evlerin hemen önünde onunla buluştum. Nefes nefese kalmıştı. Beni görünce;

“Sokağın başına koruma ateşi aç, orada askerlerim var, hadi” diye bağırdı.

Dikkatle gösterdiği yere baktım. Gerçekten de sokağın ortasındaki moloz yığınlarını siper etmiş üç asker, düşmana karşı koyuyordu. Tam bizimkilere ateş emri verecektim ki yan sokakta beliren amerikanlılar askerlerimizi şehit etti. Elim havada kalmıştı. Hırsla bağırdım,

“Amerikalılara ateş edin, Amerikalılara”

hemen tetiklere asıldık ama düşman çoktan siper almış, silahlarını bize doğrultmuştu. Kısa süren ateşi durdurdum ve ortalık tam bir sessizliğe büründü. Tekin öylece şehit askerlerinin ardından baktı;

“Bizi bekleyin, cennette” diye mırıldandı.

“âmin” diyerek ona katıldım.

Düşmanın bundan sonra bizim üzerimize geleceğini tahmin etmek için dahi olmak gerekmiyordu. Silahlarımızı gözden geçirdik, anti tank timlerini boş alandaki siperlere yerleştirdik. Hava hücumlarına karşı da hazırlıklıydık. Bu kez onlara yol vermeyecektik. Buradan geçiş olmayacaktı. Onca hazırlıktan sonra bir de baktık tanklar geri çekiliyor. Düşman yeni bir bombardıman hazırlıyor olabilirdi, aceleyle siperleri boşalttık, bir sokak geriye yerleşip beklemeye başladık. Gözlerimiz havada, düşman uçaklarını gözlüyordu. Yoğun bir topçu ateşi beklemiyorduk. Bu durumda kent ciddi şekilde tahrip olurdu ki düşmanın burayı sağlam istediğini biliyorduk. En azından bir süre top atışına kalkışmayacaklardı. Ama sonra bizim asıl gücümüzü öğrendikten sonra düşüncelerini değiştirebilirlerdi.

Saat dörde kadar geride düşman bombardımanı bekledik. Oysa Amerikalılar karşı sokağa nöbetçiler yerleştirip gittiler. Gözlerimize inanamıyorduk. Hemen eski yerlerimize döndük. Anlaşılan fazla ilerlemeyeceklerdi. Akşama doğru ortalıktaki cesetleri toplamaya başladılar. Bundan cesaret alan Tekin teğmen, yerli Arap kılığında ki kendisi de zaten koyu tenli sayılırdı, eline bir beyaz bayrak alıp karşı tarafa geçti. Kısa süren görüşmeden sonra şehitlerimizin cenazelerini vermeye razı oldular. O zaman gördük ki kayıplarımız düşündüğümüzden çok fazla olmuştu. Gece yarısına kadar bize teslim edilen Türkmen üniformalı asker sayısı altı yüzü buluyordu. Bunu duyan Tekin teğmenin suratı asıldı. O günü başarısız sayıyordu.

Güneş tamamen batmıştı ki yeni bir emirle hava alanı çevresine gideceğimiz söylendi. Düşmanın yarın oraya saldıracağı öğrenilmişti. Bizim 25. alay, hemen yandaki binaları savunacaktı. Büyük bir sessizlik içinde yeni yerimizdeki mevzilere doğru hareket ettik. Bulduğumuz yerde yoğun bombardımanla yıkılmış pek çok bina vardı. Burası Saddam döneminde askeri amaçlar için kullanılmıştı. Savunulması kolay gibi görünüyordu ancak yeraltı siperleri açısından çok da hazır sayılmazdı. Hemen bitişik evlerde delikler açtık. Kaçış yolları hazırladık. Gece görüş gözlüklerini bulanlar bu geceki kadar çok hayır duası almamışlardır. Savunma planımız basitti. Geceyi arkadaki güvenli bölgede geçirecektik. Saldırı başlayınca yerimizden fırlayıp, kaçış siperleri yardımıyla mevzilerimize ulaşacak ve düşmanı orada karşılayacaktık.

Gecenin en önemli haberi, düşmanın hava alanı önündeki geniş alanı tamamen bize bırakmış olmasıydı. Oysa önceki gün yapılan saldırıda buraları ele geçirmişlerdi. Gerçi daha sonra bizim karşı hücumumuzla tam bir bozgun yaşamışlarsa da bence ele geçirilmiş alanları geriye vermelerinde hiçbir mantıklı düşünce olamazdı. Düşmanın eline geçmemesi için tahrip ettiğimiz anti tank siperleri artık kullanılamaz haldeydiler. Ama pistlerin altındaki saklanma odaları sapa sağlam duruyordu. 22. alay elinden geldiğince siperleri düzeltmiş ve savunmasını güçlendirmişti.

21 Nisan.

Sabah karşı ikide Rahmi albay alaydaki bölük komutanlarına hazırlanan savunma planı hakkında bilgi verdi. Saat üçte ise Erol yüzbaşı bölükteki tüm subayları topladı. Sabahleyin gerçekleşecek düşman harekâtı üzerine tartıştık. Hava alanını savunmak gibi bir niyetimiz yoktu. Düşmana olabildiğince çok kayıp verdirerek, kent içine ve kuzeye doğru çekilecektik. Temel savunma düşüncemiz, düşmanın bizi terörist olarak değerlendirmeye devam etmesiydi. Bu nedenle iyi organize edilmiş, düzenli ordu tipi saldırılardan olabildiğince kaçınacaktık. Şüphesiz, Amerikalılar şu anda karşılarındaki insanların sıradan teröristler olmadığını anlamışlardı. Ama yine de bizi düzenli bir gücün parçası olarak görmemeleri gerekiyordu. Tartışma bu şekilde sürerken, Tuğrul teğmen ansızın;

“Komutanım, Amerikalıların eline geçirdikleri bu alanları bırakıp gitmeleri sizce garip değil

mi” diye sordu.

Erol yüzbaşı başını kaldırıp Tuğrul’a baktı;

“Onlar açısından hiç de garip değil” diye karşılık verdi ve devam etti;

“Bakın, Amerikalıları iyi tanımak gerekir. Küçük bir terörist gurup için elli tane tank, yüzeli tane zırhlı araç, binlerce askerle saldırıya geçiyorsunuz. Karşı tarafın yalnızca birkaç füze ve çoğunlukla da hafif makineli tüfeklerle savunma yapacağını düşünüyorsunuz. Ama bir de bakıyorsunuz, yüzlerce füze üzerinize yağıyor. Tanklarınız üç dört dakika içinde tahrip ediliyor. Bu durumda ne yaparsınız? Ele geçirdiğiniz yerleri korumaya mı kalkarsınız yoksa olanlara inanamayıp, ilk başladığınız ve sizce güvenli olduğuna düşündüğünüz yere mi dönersiniz. Aslında Tuğrul’un sorduğu sorunun benzerini Rahmi albayla da tartıştık. İsmail binbaşı ne dedi biliyor musunuz, Amerikalıların çoğu bilgisayar oyunları ile yetişmiştir. Bu nedenle başarısızlık halinde oyuna yeniden başlarlar. Bu da bir düşünce elbette.”

Hepimiz gülmeye başladık. Aslında hiç de yabana atılır bir fikir değildi. Toplantı sabah namazına kadar sürdü. Sonra askerlerimizle birlikte namaz kılmak üzere birliklerimize döndük. Artık her gün savaş namazı kılıyorduk.

Saat beşte düşman bombardımanı başladı. Pislere ateş etmiyorlardı. Bunu gören subayların dudaklarında bir gülümseme belirdi. Düşman yine bizi küçümsüyordu. Oysa o pistlerin altındakiler az sonra onlara unutamayacakları bir ders vermeye hazırlanıyorlardı. Doğal olarak benim en çok ilgilendiğim şey, önümdeki binaların da bombalanıp bombalanmayacağıydı. Ne yazık ki oraya mermiler düşmeye başladı. Daha, hemen sol yanımdaki ana yola kadar olan geniş alana da mermiler düşüyordu. Yanımda duran Çakır çavuş bir ıslık çaldı;

“Komutanım, bu gâvurda amma da mühimmat var yahu. Baksana, genişliğine bakmadan her yere cephane harcıyor.”

“çok iyi yapıyor Çavuş, hiç kimsenin cephanesi sonsuz değildir. Şimdi bizim bölgeye düşen mermi sayısı daha azalacak” dedim.

Gerçekten de bizim savunacağımız alana çok az bomba düştü. Daha çok pistlerin önündeki bölgelere dikkat ediyorlardı. Sanki orada siperlerimiz olduğunu anlamış gibiydiler. Hâlbuki bizim savaş planımızı bilseler, hazırlık atışlarının daha çok bize yaradığını görürlerdi. Uçaklar da işe karışınca Amerikalıların az sonra yürüyüşe geçeceklerini anladık, ileriye atılmak üzere hazırlandık. Topçu ve hava bombardımanı henüz bitmemişti, yeri göğü titreten bir uğultu tankların ileriye atıldığını haber verdi. Telsizden Erol yüzbaşın sakin sesi duyuldu;

“Birinci bölük, ileri”

Ok gibi yerimizden fırladık. Bombardıman sol yanımdaki boşluğu dövüyordu. Biraz sonra bizim siperlerin de bombalanacağı açıktı. Ama durmuyorduk, üstleri kapatıldığı için birer tünel görünümünde olan kaçış siperlerinin içinde çılgınlar gibi koşturuyorduk. Bizim mevzilere gelince dışarı fırladık, Çakır çavuş en öne geçmişti. İnanılmaz şey, düşman bombardımanı bizi atlamış, hava alanının önündeki boşluğa kaymıştı. Hemen binalara yerleşmeye başladık. Önümdeki iki katlı üç binadan başlayarak geriye doğru tüm alan benim sorumluluğumdaydı. Dün gece hazırladığımız savunma hattının birkaç siperi isabet almış ve çökmüştü. Zorunlu olarak evlerin içine yerleşmeye başladık. Üzerimize gelirlerse onlara çok iyi sürprizler hazırlamıştık.

Herkes yerini alınca hemen üst kata çıktım. Düşman bombardımanı sürüyor ama 22. alayın

askerleri pistlerin altındaki yerlerinden doğrudan bombaların üzerine doğru gidiyorlardı. Onları göremiyordum, siperlerin altındaydılar. Orada olduklarını gösteren tek şey, patlayan mermilerle havaya yükselen şehit bedenleriydi. Dişlerim kenetlendi, silahıma sıkıca sarıldım. Bir dakika sonra topçu ateşi kesildi ve neredeyse üç yüz metre ötede dumanlar arasında tanklar görüldü. Saatte 60 kilometre hızla geliyorlardı, siperdekilerin en fazla 5 saniye zamanları vardı. Nefesim kesildi, pür dikkat siperlere baktım. Bomba çukurlarının arasında kafalar belirdi ve dört füze hemen önündeki tanka doğru ateşlendi. Tank büyük bir gümbürtüyle havaya uçtu. Düşman siperi yoğun şekilde bombalamaya başladı. Ama artık her yerden füze atışları görünüyordu. Apaçiler havadan saldırıya katıldılar. Ama kentin içinden yapılan doğrudan atışlarla uzun süre orada duramadılar. Ve ilk kez topçu doğrudan kentin içini dövmeye başladı. Demek ki düşman artık kenti korumak iddiasında değildi.

22. alayın askerleri yeni bir kahramanlık öyküsü yazıyorlardı. O kadar çok füze atılıyordu ki, gökyüzünde beyaz düz çizgilerden oluşan bir çeşit ağ oluşmuştu. Tanklar ileri hareketlerini sürdürüyorlardı. Önlerinde alanı ateşe boğuyor, mermi düşmedik tek bir nokta bırakmamaya çalışıyorlardı. Artık füze atış mesafesini geçmişlerdi. Ama bu kez anti-tank mayınları devreye girdi. Siperlerin üzerinden geçen zırhlı araçların önüne mayın atılıyor, patlamalar zırhlıları birer ikişer devreden çıkarıyordu. Kimi yerlerde piyadeler birbirlerine ateş etmeye başlamıştı. Ortalıkta öylesine yoğun bir duman vardı ki, Amerikalılar şaşkınlık içinde sağa sola koşuşturuyor ama bir türlü ilerleyemiyorlardı. Ve Hasan paşa aniden geri çekil emri verdi. Amerikalılar tamamen durmuşlardı ve kendilerini toplamaya çalışıyorlardı. Biz ise geri çekiliyorduk. Uzaktan, dürbünümle baktığımda kimi komutanları askerlerini zorla kaçış siperlerine soktukları görülüyordu. Ne oluyor demeye kalmadan, bizim büyük kalibreli füzeler yeniden savaş alanında göründüler ve Amerikalıları bir kez daha yere yapıştırdılar. Beş dakika sonra alan çevresinden tamamen çekilmiştik. Ama ilk kez Amerikalılar da geriye çekilmediler ve inatla ileriye doğru hareketlerini sürdürdüler. Doğruca bizim üzerimize geliyorlardı.

Hemen sağımdaki geniş hangarları savunan 4. 5. Türkmen taburları çoktan yerlerini almışlardı. Pist çevresinden tamamen çekilmiştik. Dolayısıyla taburların sağ kanatları boş kalıyordu. Çok şükür ki düşmanın bundan haberi yoktu ve çok yavaş ilerliyorlardı. Her türlü hazırlığı yapmamız için bize zaman tanır gibiydiler. Amerikalıların evleri ayrı ayrı kontrol etmeden geçmeyeceğini biliyorduk. Hedefimiz binaları içindekilerle birlikte havaya uçurmaktı. Bu nedenle yanımıza büyük ölçüde patlayıcı almıştık.

Saat ona doğru tanklar pistlere ulaşmıştı. Piyade ise hemen arkasında yürüyordu. Sağımda ilk Amerikan timi hangarlara ulaştı ve küçük guruplar halinde içeriye girmeye başladı. Sol tarafımızda ise piyadeler tankların önüne geçmiş yavaşça ilerliyorlardı. Resmen kuşatılmak üzereydik ama bizim bölgeye saldırı olmuyordu. Geriye doğru gittim, Tekin teğmeni buldum.

“Tekin, bak eğer kuşatma hissedersen popom sana emanet” dedim.

“Merak etme sen” diye karşılık verdi gülerek.

Bu sırada hangarın içinden silah sesleri duyuldu. Kısa sürede şiddetli bir çatışma başladı. Sol tarafımda ise Amerikalılar ağır hareketlerle ilerliyorlardı. En az üç kişinin bizim keskin nişancılar tarafından yere serildiğini gördüm. Birden hızlandılar, kendilerine uygun bir siper aramaya başladılar. Panik içinde yere yattılar, bomba çukurlarına saklandılar. Arkalarındaki tanklardan çevredeki evlere ateş açıldı. Beş dakika sonra topçular da işe karıştılar. Her nedense apaçiler bu kez pek çekingen davranıyorlardı. Bizim doğrudan atış tekniğimiz onları etkilemiş görünüyordu.

Çevremde onca çatışma olurken, benim bulunduğum yerde tek bir silah bile atılmıyordu. Tedirginlik içinde önümdeki boş alana bakıyordum. Dürbünümle görebildiğim siperlerde bekleyen Amerikan askerleriydi. Belki de dünkü sokak çatışmaları nedeniyle artık böyle işlere kalkışmayacaklardı. Solundan ilerleyen birlik, aradaki boşluğun neredeyse dörtte üçünü geçmişti. Sağımda ise silah sesleri artık ikinci sıra hangarlardan geliyordu. Yani kuşatılmama az kalmış gibiydi. Hava alanının tamamen işgal edildiği haberi geldiğinde saat bir olmuştu. Artık Erol yüzbaşından geri çekil emri beklemeye başlamıştım ki önümdeki boşlukta Amerikan askerleri belirdi. “işte başlıyoruz” dedim kendi kendime.

En öndeki üç sıra evi boş tutuyorduk. Düşmanın orada zaman yitirip biraz da dikkatinin azalmasını bekleyecektik. Gözümüzü Amerikalılardan ayırmıyorduk. Üç ayrı takım halinde hareket ediyorlardı. Birinci takım eve yaklaştı, alt katlara birer el bombası attı. Patlamanın hemen ardından fırlayıp eve girdiler. Diğer takım aynı şekilde hemen yanındaki evi işgal etti. Evlere yerleşen iki takım önlerindeki binalara koruma ateşi açtı, üçüncü takım eve yaklaşip önce el bombalarını kullandı, sonra da içeri girdi. Amerikalıların nasıl ilerlediklerini görmüştüm. Şimdi onlara unutamayacakları bir sürpriz hazırlamalıydım. Kafam bir makine gibi çalışıyordu. İlk düşündüğüm şey elimdeki patlayıcıları evin temellerine gömmek ve içerdekileri havaya uçurmak oldu. Ama bahçede uzunca süre kazı yapacak kadar zamanım olmayabilirdi. Birden aklıma başka bir şey geldi.

“Akın çavuş, hemen gidip patlayıcıları şu eve yerleştiriyorsun” diye seslendim.

Soru sorar gibi bana baktı, sonra yanına adamlarını alıp ileriye koşturtur. Çakır çavuşa döndüm;

“Çakır sen de üç kişi al, o evin tam arkasındaki binaya yerleş. Çok güçlü bir patlama olacak. Amerikalılar yere yatacaktır. İlk ayağa kalkanları yere ser. Sonra hemen oradan uzaklaş” dedim.

“Baş üstüne komutanım” diye fısıldadı

ve yanına üç kişi alıp gösterdiğim eve doğru koşturdu. Ben de kalan askerleri hemen o evin çaprazındaki üç ayrı binaya yerleştirdim. Düşmanın vurulan arkadaşlarının intikamını almak amacıyla ileriye koşacağını ve bizim önümüze geleceklerini düşünüyordum. Aradan iki dakika bile geçmemişti ki Amerikan askerleri patlayıcıların yerleştirildiği binanın önüne yaklaştılar. Çok ilerden onları izliyorduk. Az daha üç asker binaya girecekti ama komutanları onları durdurdu. Bahçenin ortasından pencerelere doğru iki tane el bombası attılar. Müthiş bir patlama oldu, ahşap bina resmen binlerce parçaya ayrılıp dağıldı. Her yere molozlar düşmeye başladı. Tam tahmin ettiğim gibi, Amerikalılar korunma içgüdüleriyle kendilerini yere attılar. Yoğun bir toz bulunu çevreyi sardı. Ve o şaşkınlıkla ayağa kalkanlar Çakır çavuş ve arkadaşlarının hedefleri oldular. Sanırım 30 ya da 40 saniye süre ile ateş edildi. Amerikalılar birer ikişer yere düşüyordu ama çabucak toparladılar, karşı ateşe başladılar. Çakır, arkalarındaki duvarda açtıkları delikten geriye çekildi. Düşman askerlerinden bazıları el bombaları attılar ama zaten bizimkiler orayı çoktan terk etmişlerdi. Ne yazık ki saldırıları daha ileriye gitmedi. Bu takdirde ikinci hattaki tuzağa düşeceklerdi ama onlar geriye dönüp yaralılara yardım etmeye başladılar. Büyük patlama ve silah sesleri sağımda bulunan Amerikan askerlerinin de dikkatini çekmişti. Daha fazla beklemenin gereği yoktu. Yüzbaşı Erol geri çekilmemizi emretti. Düşman boş evleri bir süre daha bombalayabilirdi. Yeraltında hazırladığımız kaçış siperlerini kullanarak Kerkük içindeki siperlere yerleştik. Bizim beş dakikada geçtiğimiz yol için düşman akşama kadar bomba ve mermi harcamak zorunda kaldı.

Savaşın dumanları hala tüterken Amerikalılar hava alanı ile kenti birbirinden ayıran yola ulaştılar. Saat neredeyse beşe geliyordu. Yorgun ve bitkin görünüyorlardı. İçimden karşı hücumun tam zamanı diye düşünüyordum ki inanılmaz bir şey oldu. Kocaman iş makineleri geldi, yol boyunca

siper kazmaya başladı. Güneş batarken düşman siperlere gömülmüştü. Sanırım artık amatör terörist numaramızı yutmayacaklardı.

Akşam yemeğinden sonra Yüzbaşı Erol'un yanına uğradım. Bölüğün diğer subayları da oradaydı. Kendi aramızda kısa bir değerlendirme yaptık. Gerçekte günün tek kayda değer olayı benim takımın gerçekleştirdiği bombalı saldırı olmuştu. Bunun dışında düşmanı gözleyerek düzenli bir şekilde geri çekilmiştik. Ama benim saldırım düşmanı öylesine yıldırılmıştı ki, hemen sağımızdaki hangarlarda şiddetli çarpışmalar olmasına rağmen oraya yardım gönderememişler, cepheden hücumu sürdürmüşlerdi. Yine sol tarafımızdaki boşlukta ilerleyen Amerikan askerleri de kent içinden açılan keskin nişancı ateşinden etkilenerek ilerlemelerini yavaşlatmışlardı. Tüm bu davranışlar Amerikalıların yoğun atış gücüyle karşı tarafı tahrip ettikten sonra orayı işgal etmeye dayanan taktikleri olduğunu gösteriyordu. Çok güçlü vuruyorlar, dağıtıyorlar böylece güvenli bir şekilde yerleşme fırsatı buluyorlardı. Ne var ki ilk kez Türk ordusu onların vuruşuna dayanmıştı. İstesek onların ilerlemelerini tamamen durdurabilirdik. Kendi hesabıma Hasan paşanın Amerikalılar için daha etkili planları olduğuna inanıyordum.

Bizim takım hava alanının arkasındaki mahalleye yerleşmişti. Hemen yanımızda 4.bölüğün askerleri yer alıyordu. Erol yüzbaşının yanından birliğime döndüğümde askerlerin bir arada sohbet ettikleri gördüm. Daha doğrusu 4. bölükten gelen dört askerın çevresinde belki kırk kişi toplanmış onları dinliyordu. Beni görünce konuşmayı kesip ayağa kalktılar, elimle oturmalarını işaret ettim. En öndeki asker konuşmasını sürdürdü.

“Coniler hangar kapısına geldiler. İçeriye bir sürü bomba attılar. Biz, hangarın içinde, beton zemini kırarak siperler hazırlamıştık. Hemen yere yapıştık. Bu arada elimizdeki aynalı çubuklarla da onları gözlüyorduk. Valla bu çubukları bulandan Allah razı olsun. Siperin altında dümdüz yatarken bile yukarıda olup bitenleri bize gösteriyordu. Conilerden biri el bombasını tam bizim siperin içine düşecek şekilde atmaz mı, şans işte, yoksa orada siper olduğunu bildiğinden değil, neyse, abi çariksız Halil diye bir asker var, çarşıda hamallık yapar, yerinden fırladı tıpkı kornerden gelen topu yumruklayan kaleci gibi bombaya bir şamar vurdu, bomba karşı köşeye kadar uçtu. “

Dinleyiciler hayret ve sevinçle çılgılık attılar. Çok hoşlarına gitmişti. Asker devam etti;

“Amma siperlere düşen bombalarda oldu tabi. Yalan söylemeyeyim, belki dört beş arkadaşımız bir şekilde şehit düştü.”

Asker ellerini havaya kaldırdı;

“Allahın cennetinde huzur bulsunlar, bize şehitlik nasip olur inşallah” dedi. Hepimiz birden

“Âmin” diye karşılık verdik.

“Onca vuruşa, yaralıya rağmen tek bir gık sesi bile çıkmıyordu. Coniler baktı ki ses yok, yüreklendiler, yavaşça içeriye girmeye başladılar. Hangar dediğin futbol sahası gibi emme velâkin öndeki siperler yirmi metre bile yok. Yalan söylemeyeyim, belki on tanesi içeri girdi. Bir o kadarı da dışarıda duruyordu. Birden bizim siperleri fark ettiler. Korkudan öyle bir bağırıldılar ki, ta benim Balıkesir'deki köyümden duyulmuştur vallahi. Biz de çıkıverdik siperden, bastık mermiyi, bastık mermiyi, Allah yarattı demedik, kulun dostudur demedik, veryansın ettik. Bir cayırtı koptu ki, gürültüsü en cesur adamı bile sindirir. Başımı uzatıp bakıverdimdi, ayakta tek bir Coni kalmamış, birbirlerinin üstüne yatıvermişler oracığa. Kapının önünde kimsecikler yok. Bizim çavuş

“Geriye, geri çekilin” diye

bağırıldı. Hangarın arkasında düzlük bir alan var. Siperlerden koşturarak oradaki siperlere saklandık. Aradan üç dakika geçmedi, her yeri bombalamaya başladılar. Topçular, uçaklar, helikopterler, hangarların önündeki tanklar, yani ellerinde ne varsa üstümüze boşalttılar. Ama Saddam hangarları öyle bir yapmış ki, tavanı bombalarla delik deşik oluyor da bir türlü yıkılmıyor. Ortalıkta adam kalmadığına inanınca yeniden içeri girmeye başladılar. Biz de hemen siperlerden fırlayıp onlara doğru yeniden saf tuttuk. Bu kez çabuk fark ettiler, ateş açtılar. Biz de karşılık verdik. Yaman bir vuruşma oldu. Yanılmıyorsam dört beş şehit verdik. Onlardan da bir o kadarı yere serildi.”

Asker yaşadıklarımı büyük bir coşku içinde anlatıyor, bizimkiler de neredeyse imrenerek onu dinliyorlardı. Çevremdekilere rahatlarını bozmamaları için işaret ederek ayağa kalktım, dışarı çıktım. Kapının önünde Halil binbaşı ve Erol yüzbaşı ile karşılaştım. Hemen selam durdum, Binbaşı rahat anlamında elini kaldırdı;

“Teğmenim, burada her şey yolun da mı” diye sordu.

“Evet komutanım”

“Askerler içerde ne yapıyor?”

“5. bölükten gelen arkadaşlarımı dinliyorlar komutanım”

“Peki, bir de bizi dinlesinler o halde, içeri gir de haber ver bakalım”

“Baş üstüne komutanım”

Hemen içeri girdim, olanca gücümle “dikkat” diye bağırdım. Bütün askerler ayağa kalktı. Binbaşı ile Erol yüzbaşı kapıda göründü. Öndeki askerler hemen yanlara doğru çekilip yer açtılar. Binbaşı kendisine uzatılan bir sandalyenin üzerine çıktı;

“Askerler, silah arkadaşlarım, bu gün düşmana dersini verdiniz. Gazanız mübarek olsun.”

“Âmin”

“Bu güne kadar, bildiğiniz sebeplerden ötürü terörist gibi davranmak zorundaydık. Kimliğimizi gizlemeliydik ama artık bu sona erdi arkadaşlar. Şimdiden itibaren Türkmen ordusunun şerefli askerleri olarak göğsümüzü düşman siper edeceğiz. Gizlenmek yok. Açıktan açığa hodri meydan diyoruz. Gelecekleri varsa, görecekleri de var. Öyle değil mi”?

Askerler heyecan içinde bağırdılar,

“Evet komutanım”

Binbaşı ellerini göğsünde birleştirdi. Bu haliyle meydan okuyan görkemli bir insan heykelini andırıyordu,

“Haber aldık ki Amerikalılar güzel yurdumuza saldırmaya hazırlanıyorlarmış.”

Kulaklarıma inanmadım. Tonlarca kaynar su başımdan aşağıya döküldü sanki. İçimde beliren ateş, acı bir tat olarak dilime yerleşti. Hayretler içinde Erol yüzbaşıya baktım. Dikkatle binbaşığı dinliyordu.

“Bunu zaten bekliyorduk. Amerika Irak’a boşuna gelmedi. Ama buradan kolaylıkla geçip gidemeyecek. Türkmeneli’ni onlara mezar edeceğiz. Buradan geçip Anadolu’ya gitmek için yüzlerce kilometre yol var. Her metresinde savaşaacağız. Her santimini savunacağız. Bu topraklar kanlarımızla sulanacak belki ama Anadolu her zaman vatanımız olarak kalacak. Türkmeneli Türklerin yurdu olarak yaşayacak.”

Askerler hep bir ağızdan bağırdılar;

“âmin”

“Anamız babamız bacımız sağ ve salim kalacak”

“âmin”

“Gazanız mübarek olsun, onlara aman vermeyin”

“âmin”

“Şahadet rütbesine hazırlanın, ecdadınızın ruhlarını utandırmayın”

“âmin”

Binbaşı askerleri selamladı. Onlar da karşılık verdiler. Sandalyeden indi, hızlı adımlarla dışarı çıktı. Ben de peşlerinden koştum, Erol yüzbaşı beni kapının hemen önünde karşıladı;

“Erdem, askerlerinin başına dön. Onlara düşmanı anlat ve gece saat on birde albayın orada hazır bulun” dedi.

“baş üstüne komutanım” diye karşılık verdim.

İçeriye girdim, askerlerde büyük bir heyecan vardı. Hemen çevremi sardılar.

“Komutanım, Coniler bize saldırır mı?”

Aslında son durum hakkında en küçük bir fikrim bile yoktu, yine de belli etmemeye çalışarak yanıtladım;

“Neden saldırmasınlar ki. Amerikalılar yıllardır bunun planlarını yapıyorlar. Irak’a boşuna girmediler. Saddam’a gelinceye kadar dünyada diktatör mü kalmamıştı? Düşmanın ana hedefi Anadolu’yu ele geçirmek. Irak sadece yolun üzerindeki bir durak. Kürtleri boşuna mı silahlandırdılar? Kime karşı kullanacaklar? Yıllardır barış içinde yaşayan Araplar, Kürtler, Türkler ve Acemler durup dururken düşman olur mu? Arap’ı Türk’e, Acem’i Arap’a düşman etmeye çabaladılar. Ama olmadı. Bu halklar yüzlerce yıldır birlikte yaşıyor. Kalkıp buraya geldiler ve şimdi oyuna getirdikleri bir kısım kürdü maşa gibi kullanıp, kahrolası emellerini gerçekleştirmeye çabalıyorlar.”

“iyi de komutanım, ne var bizim memlekette bunlara lazım gelen?”

“Ne mi var, aslında kendi başına bir şey yok. Ama güneyinde Arap petroleri, kuzeyinde Kafkas petroleri, İstanbul ve Çanakkale boğazları var. Daha ne olsun. Dünyanın enerji politikası Anadolu’dan geçiyor. Günümüzde enerji yoksa güç de yoktur. İşte Coniler bunu bildikleri için memleketimizi istiyorlar.”

“Bir başka neden daha var bence”

Bunu söyleyen ses arkamdan gelmişti. Şaşkınlıkla geriye baktım. 4. takımın komutanı Tuğrul teğmen kapıda duruyordu. Hemen yanımda yer verdim, o az önce binbaşının kullandığı sandalyenin üzerine çıktı ve hiç kesmeden devam etti;

“Arkadaşlar, Erdem’in de söylediği gibi, Anadolu toprağı dünya enerji politikası açısından en önemli, en stratejik nokta. Ve bu nedenle Amerika orayı elinde bulundurmak istiyor. Ama bana göre bir başka durum daha var. 1980’den sonra, Amerika Rusya’nın yıkılacağını çok açık olarak görmüştü. Üstelik bunun, Sovyetler içindeki Türk cumhuriyetlerinin bağımsızlığı anlamına geleceğini de

biliyordu. Anadolu Türklerinin, bizlerin bunlara kayıtsız kalamayacağımızı, birleşme, bütünleşme yolunda atılımlar yapacağımızı görmek için âlim olmaya gerek yoktu. Yani son üç yüz yıldır ilk kez tüm Türklerin bir araya gelme olasılığı belirmişti. Kendileri açısından bunun kabul edilemez bir tehlike doğurduğunu hesapladılar. Anadolu Türklerini yıllarca kandırmışlar, bilimde fende ilerlemesini engellemişler, fakir bir tarım ülkesi olmaktan ileriye gitmemesini sağlamışlardı. Askerinin mermisini bile kendisi üretemiyordu. Neredeyse ayağındaki potini Amerika'dan gelecekti. Oysa Türk cumhuriyetleri bilim ve teknikte yeterli bilgiye sahiptiler. Yalnızca dünyaya açılan bir kapıları yoktu. İşte biz Anadolu Türkleri onların bu eksikliklerini, boşluğu rahatça doldurabilirdik. Lafın kısası, gelecek Türk dünyası için parlak günler vaat ediyordu. Hemen harekete geçtiler. Yerli işbirlikçiler buldular. Önce liberalleşme palavrasıyla ülkeyi borçlandırdılar. Elli yılda almadığınız borcu bir yılda alıverdik. Kalkınıyorduk ya, borçlanmaktan korkmamalıydık. Palavra elbette ama benim garip halkım inandı. Ne yaptılar o borçlarla biliyor musunuz, bir gurup hırsız, yağmacı arasında pay ettiler. Halkın yararına bir tek çivi bile çakmadılar. Borç veriyoruz dediler, aslında halkı soydular. Bu soysuzlar yüzünden halkım, 1970 yılına göre yarı yarıya fakirleşti. Üç buçuk zengin, krallara layık bir hayat yaşarken, Anadolu insanı televizyonlardaki hayaller ile oyalandı. Gerçekte böylesi bir saldırı benim halkımı fazla etkilemezdi. Ama yerli hainlerden başka Kürt hainleri de devreye soktular, PKK yapıp üzerimize saldılar. Anadolu insanı, bir yandan soyuldu, bir yandan PKK'ya karşı savaştı. Yine de uyananlar olur diye de AB rüyasını getirdiler. Halkımız, insan hakları, demokrasi adı altında beş bin yıllık devlet geleneklerinin birer ikişer ayaklar altına alınmasını seyretti. Özelleştirme dediler, halkın malını sattılar. İnsan hakları dediler, hapishaneleri boşalttılar. Artık olgun bir armut gibi Amerika'nın eline düşecektik. Böylece Anadolu için savaşmasına gerek kalmayacaktı. Tüm şirketler, fabrikalar, limanlar, tersaneler düşmanın eline geçecekti. Sonra modernizasyon adı altında, Türk ordusunun sayısını azaltacaklardı, küçülteceklerdi. Belki yirmi belki kırk bin kişilik çekirdek ordu haline getireceklerdi. Tüm bunlardan sonra Amerikan ordusu Anadolu'ya dost kuvvet olarak girecek, Irak, Suriye, İran buradan işgal edilecek, Amerikan yanlısı yönetimler getirilecek ve Kafkaslar buradan yönetilecekti.”

En az elli kişinin doldurduğu küçük salonda çıt çıkmıyordu. Hepimiz dikkatle Tuğrul teğmeni dinliyorduk.

“Ama olaylar onların istediği gibi gelişmedi. Çin ve Hindistan tahminlerin çok üzerinde bir hızla büyüdüler ve Emperyalistlere rakip hale geldiler. ABD acele etti ve Irak'a çıktı. Ve bu çıkarma halkımızın kendisine söylenen yalanları öğrenmesine vesile oldu. Anadolu yavaşça uyanmaya başladı. Günümüzde mevcut her türlü iletişim aracıyla yıllar süren yalanların, hayallerin, masalların etkisinden kurtulmak elbette pat diye olmuyor. Ama uyanış başladı mı, durmaz, sürer. ABD böyle giderse batı medeniyeti palavrasından kurtulmuş bir Türkiye'nin nelere kadir olacağını, nasıl şahlanabileceğini biliyor. Ve bu gidiş, o gidiştir ki, bir süre sonra halkın gözü ne ABD dolarını, ne de Avrupa avrosunu görür. İşte bu yüzden arkadaşlar, ABD'nin başka hiç seçeneği yoktur. Hazır Anadolu'da binlerce vatan haini ona destek vermeye hazırlarken bize saldıracaktır. Hazır Kürt maşalar varken, elini yakmadan bize saldırarak ve Anadolu Türklerinin yönetimini, kendisine her zaman sadakatle hizmet edecek satılmışlara bırakacaktır. Amerika bize saldıracaktır çünkü ona Türklerin bağımsızlığından, özgürlüğünden yana insanların karşı koyacağını bilmektedir. Bunları öldürürse, yok ederse, geriye kalanların boyun eğeceğini, köleliği kabul edeceğini hesaplamaktadır. Oysa bu halk tüm tarihi boyunca köle olmamıştır. Türkün özgürlüğü öyle iki üç kişilik bir gurubun düşüncesi değildir. Tüm halkın, tüm Anadolu'nun vazgeçilmez şartıdır. Anadolu'yu ele geçirmek için, Türkleri köle yapmak istiyorsa, tüm halkı yok etmesi gerekecektir.”

Tuğrul sustu, çevresine baktı, askerler kıpırданmayı bile unutmuşlardı sanki büyülenmiş gibi onu izliyorlardı. Yavaşça sandalyeden indi ve eliyle sırtına vurup dışarı çıktı. Askerlere döndüm,

“Hazır ol” diye bağırdım.

Hepsi birden hazır ola geçtiler, onları selamladım ve dışarı çıktım.

Dışarıda nispeten ılık bir hava vardı. Gökyüzünde yıldızlar parlıyordu. Ansızın Kütahya’yı anımsadım. Bu mevsimde yıldızları görme şansı pek olmazdı. Sabahleyin güneş parlar, akşam her yeri sel götürebilirdi. Çocukluğumda, ilkokul dört ya da beşinci sınıftaydım, Cumhuriyet bayramına hazırlanmıştık, sabahleyin günlük güneşlik havada yürüyüşümüzü yaptık, öğleden sonra, ikinci zamanı kartopu oynuyorduk. Nereden nereye. Şimdi sekiz aydır Annemi ve Babamı görmüyordum. Nerede olduğumu bile bilmiyorlardı. Beni uluslar arası bir inşaat şirketinde personel müdürü olarak çalıştığımı, şu anda da Sibiry’a’daki inşaatların başında bulunduğumu sanıyorlardı. Hey benim güzel memleketim. Şu an kimisi senin için ölüyor, kimisi de satışından cebime kaç para girer diye hesaplıyor.

Tuğrul tıpkı az önceki gibi ansızın yanımda belirdi.

“Ne o, Karadeniz’de gemilerin mi battı, bu ne dalgınlık böyle” dedi.

“Yok be, memleketi hatırladım da”

“Boş versene sen, şimdi sırası mı bunun, hadi Albay beklemez”

Saate baktım, vay canına, zaman ne kadar çabuk geçmişti. Koşturmaya başladık ve saat on bire birkaç dakika kala toplantı odasına ulaştık. Bizden başka herkes oradaydı. En arkadaki sandalyeye oturduk ama oturmamızla kalkmazı bir oldu çünkü Rahim albay, yanında Oğuz yarbayla birlikte içeri girdi, kürsünün sağındaki masaya yerleştiler, albay hemen söze başladı;

“Arkadaşlar, burada çok önemli bir gelişmeyi tartışmak için toplandık. Ne yazık ki haberler kötü. Amerika Kerkük önlerindeki başarısızlıkları için Türkiye’yi suçlamış ve bir ultimatö vererek, buradaki kuvvetlerini çekmesini istemiş. Yani adamlar her şeyi biliyorlar. Türk hükümeti suçlamaları reddetmiş. Ne var ki ABD’yi ikna etmek mümkün değil. Zaten bu gün saldırının aniden durması ve ilerlememesinin temelinde de bana göre bu yatıyor. Az önce sınır bölgesindeki komutanları aradım, düşman tüm yolları denetlemeye başlamış. Havadan kuş uçurtmuyormuş. Tüm trafiği durduracaklar galiba. Lafın kisası, bizim destek almamız engellemeye çalışıyorlar.”

Albayın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi;

“Oysa buradaki yığınaklarımız sayesinde bir yıl boyunca destek almaksızın çarpışabiliriz. Şimdi düşman burada yığınak yapacaktır. Sanırım yıllardır konuşulan, olurdu olmazdı denen beklenti gerçekleşmek üzere. Amerikan ordusu Türkiye’ye saldıracak. Kendileri açısından zamanın uygun olduğunu düşünüyorlar. Biz yine Türkmen ordusu rolümüzü oynayacağız. Yaptığımız hesaplara göre, önümüzdeki beş altı gün içinde saldırı için pozisyon almış olurlar. Yani bize bir hafta kadar zaman tanıyorlar. En kısa yoldan, Türk sınırına ulaşmaya çalışacaklardır. Bu açıdan Musul stratejik önem taşıyor. Ama Kerkük’ü arkalarında bırakarak oraya gidemezler. Bize göre ne pahasına olursa olsun Kerkük’ü almak isteyeceklerdir. “

Albay hemen kapının yanında duran subaya işaret etti, o da kürsünün solundaki panoya kocaman bir Irak haritası açtı.

“Gördüğünüz gibi onları Kerkük’ten başlayarak batıdaki büyük çöle kadar uzanan geniş alanda

karşılıyacağız. Bize göre Musul'a en kısa sürede ulaşmak isteyeceklerdir. Bunun için de iki yol var. Birincisi Kerkük'ten geçerek kuzeye ilerlerler. İkincisi ise batıdaki büyük çölün yanında, Dicle ırmağını izleyerek yukarı doğru hareket ederler. Düşman her iki yolu da zorlayacaktır. O nedenle bu cephelerde hazırlık yapacağız. Kişisel düşüncemi sorarsanız, ben olsam Kerkük ile hiç uğraşmaz, doğrudan Bağdat Musul yolunu kullanırdım. Şimdilik düşmanın ne yapacağını bilmiyoruz. Günü geldiğinde hep birlikte öğreniriz. Şimdi, önümüzdeki bir haftalık süreyi çok iyi değerlendirmemiz gerekiyor. Özellikle düşmanın nereye saldıracağını tam olarak hesaplamalı, ona göre siper hazırlamalıyız. Allah'tan Amerikalıların elinde fazla seçenek yok. Haritaya şöyle bir göz atan herkes, Kerkük kuşatmasının nereden yapılması gerektiğini açıkça görebilir. Düşman kuşatmayı olabildiğince dar tutmaya çalışacaktır. Bu nedenle batıda hava alanının hemen yanındaki bölgeden başlayarak kuzeye, doğuda da kent sınırları ile tepeler arasında kalan bölgeden kuzeye yürümesi gerekir. Ama bu açıklığın tam ortasında petrol işletmelerine ilişkin yapılar yer alıyor. Bölgede tank kullanımı sınırlı olur. O nedenle düşman daha batıdan, yaklaşık 7-8 kilometrelik bir açıklıktan hücum edecektir. ” dedi.

Albay bize dönerek;

“Karşı görüşte olan var mı?” diye sordu.

Hiç kimseden ses çıkmıyordu. Albay eliyle kafasını kaşıdı;

“Yalnız bir sorun var. Neredeyse on kilometrelik cephe hattının tümünü siperler ve yeraltı sığınaklarıyla kaplamamız gerekiyor. Sivil gönüllüler ayın on dördünden beri bölgede çalışıyor. Rakamlara inanmak zor ama söylenenlere göre tam kırk kilometrelik siper kazmışlar. Bu yiğit insanları huzurunuzda selamlıyoruz. Dolayısıyla alt yapı tamamlandı. Şimdi bizler işe girişip siperleri daha da güçlendireceğiz. Geçilmez hale getireceğiz. Sonrası Allah'a kalmış” dedi.

O an içimde bir an önce gidip siperleri kazmak için dayanılmaz bir istek belirdi. Yitirilecek bir saniyemiz bile yoktu. Rahmi Albay konuşmasını bitirince kafasını kaldırıp bizlere baktı,

“Arkadaşlar, artık sürpriz yok, kandırmaca yok. Düşman bizim ne olduğumuzu biliyor. Bu güne değin bizi amatör teröristler olarak gördüler ve ona göre saldırdılar. Şimdi ise her iki taraf da tam anlamıyla birer profesyonel asker olarak savaşacaktır. Biz elimizden gelen hazırlığı yapacağız. Amerikalıların o dillere desten tahrip gücünün siperlerimiz karşısındaki gücü dünyada ilk defa burada denenecektir. O halde işimizi nasıl gerekiyorsa o şekilde yapmalıyız. Bunun şaka götürür tarafı yok. Şimdi birliklerinize dağılın ve emirleri bekleyin “ dedi.

Hep birlikte ayağa kalktık, selam durduk, albay ve diğer karargâh subayları hızlı adımlarla dışarı çıktılar. Biz de birer ikişer dağılmaya başladık. Alp ve Korkut teğmenler hemen yanıma yaklaştılar.

“Erdem, sen teknik adamsın, bu yoğun tahrip gücü hikâyesini araştırmışsındır”

Söyledikleri doğrudu. Bilgisayar ortamında olayı birkaç kez denemiştım.

“Evet, doğru, hem de birkaç kez denedim”

“Peki ne buldun”

“inanmayacaksınız ama atılan bin adet 105 mm'lik top mermisinden ancak 5 tanesi sipere tam isabet yapabiliyor.”

Şaşkınlıkla yüzüme baktılar;

“Yok ya, bu kadar da olmaz, bir yanlışlık var mutlaka”

Omuzlarımı silktim;

“Valla albayın dediği gibi, ilk kez burada denenecek, orada göreceğiz”

Haber Alp teğmenin çok hoşuna gitmişti, ellerini açtı;

“Allah’ım ne olur Erdem’i haklı çıkar” dedi.

İşin ilginç yanı onlara gerçeği söylememiştim. Doğru rakam bin adet 105 mm.lik top mermisinden ancak 3 tanesinin siper tam isabet ettiğini görmüştüm. Bin top mermisi 25 adet siperi yok etse, bizim kazacağımız 1000 dolayındaki siper için Amerikalıların tam 40 000 adet mermi kullanmaları gerekiyordu. Bu hesabın doğru olup olmadığını önümüzdeki günlerde net olarak anlayabilecektik.

22. Nisan

Dikkatle düşmanı izliyoruz. Bir yandan da siperlerimizi güçlendiriyoruz. Yukarıdan bakıldığında onları görmek olanaksız. Yeryüzü şekillerine öylesin uyum içinde duruyorlar ki, bazı yerlerde bitki örtüsü bile yerleştirilmiş durumda. Bizim istihkâmcılar, düşman fark etmesin diye sürekli olarak uydu görüntülerini inceliyor ve en küçük bir değişikliği hemen gideriyorlar.

Bu arada sivil gönüllülerin bölgeden uzaklaşması gerekiyor. Oysa onlar gitmemekte direniyorlar. Böyle bir savaşta hiçbir şansları olamaz. Çoğu kırk yaşını aşmış durumda. Kentin kuzeyindeki kamplarda yaşıyorlar. Neyse ki Amerikalılar bu güne değin onları bombalamadı. Hasan paşa bu çalışkan ve fedakâr insanları kırmak istemiyor ama orada da kalamazlar. Bence zor bir durum. Önümüzdeki günlerde bir şekilde sorunu çözeceğiz. Doğrusunu isterseniz sonucu ben de merak ediyorum.

Akşamüstü Erol yüzbaşı beni çağırdı. Yanına gittiğimde, Alp, Tuğrul ve Korkut teğmenler de oradaydı. Çok heyecanlıydılar ve kesinlikle ciddi bir durum vardı. Erol yüzbaşı hemen söze girdi;

“Erdem, haberler çok kötü. Amerika Türkiye’ye ikinci kez ultimatoma vermiş. Sınırları kapatmasını ve görülecek en küçük hareketin savaş nedeni sayılacağını bildirmiş. Dahası, bu gün düşman tarafında toplantıdan geçilmiyordu. Senin kayagözleri çok işe yaradı. Edindiğimiz bilgilere göre buraya tam üç yüz bin kişilik dev bir ordu getiriyorlar. Hedefleri doğrudan Türkiye. Yüz elli bin kişilik Türkmen ordusunu biliyorlar. Bizi ezip geçecekler ve ülkemize saldıracaklar.”

Heyecan içinde sordum;

“İyi de komutanım, en azından göstermelik de olsa, bir neden bulmaları gerekmiyor mu?”

Erol yüzbaşı bana baktı;

“Bizlerin Türk subayı olması yetmiyor mu Erdem. Eğer tüm güçleriyle saldırır ve ordumuzu mağlup ederlerse, esir düşecek Türk subaylarını tüm dünyaya gösterir ve bunu savaş nedeni sayarlar. Bakın, bunlar Türk ordusunun mensupları, elbette kendimizi korumak zorundayız derler. Hıristiyan dünyası zaten onlara inanmak için can atıyor” dedi.

Korkut gülümsedi;

“Komutanım, böyle bir savaştan sonra canlı ele geçecek Türk subayı olabilir mi?”

“Belki doğrudan teslim olan olmaz da işin içinde yaralanma var, bayılma var.”

Yüzbaşının kaygılarına katılmamak mümkün değildi. Hepimiz endişeleniyorduk. Yüzbaşı bizdeki karamsarlığı çabuk fark etti.

“Arkadaşlar, her şeye rağmen karamsar olmamız için hiçbir neden yok” dedi ve postayı seslendi, hepimize birer çay söyledi. Çaylarımızı yudumlarken pür dikkat yüzbaşını dinliyorduk.

“Öncelikle Amerikan ordusuna bir bakın. Bu güne değin kazandıkları savaşları inceleyin. Örneğin birinci dünya savaşına katıldılar. Bunu 1917’de yaptılar. O sırada Almanlar iflas etmek üzereydiler ve Amerikalılara karşı ciddi bir direniş gösteremediler. Eğer 1914’te cepheye gelselerdi, Almanlar onları ezer geçerdi. İkinci dünya savaşında da aynı şey oldu. Yalnızca batıda Japonlarla savaştılar. Onları üstün oldukları seri üretimi kullanarak yendiler. Binlerce uçak, gemi ürettiler. Japonların yetişemeyeceği kadar çok sayıda malzeme kullandılar. Sonunda kalabalık yiğitliği yendi. Atom bombası Amerika için yalnızca Almanya’nın hatalarından birisidir. Eğer Avrupalı bilim adamlarını kaçırmasalardı, bomba yapılamazdı. Amerika Almanya savaşında 1917 senaryosu tekrarlandı. Ruslar zaten Alman ordusunu yok etmişlerdi. Avrupa’da çok az asker kalmıştı ve Amerikalılar bunları kolayca yeniverdiler. Sonra 1960’lı yıllarda Vietnam savaşı başladı. Bu kez düşmanı kendisini için yoracak başka güçler sahnede yoktu. Tarihlerinde ilk defa bir düşmanla arada başkası olmadan savaşacaklardı. Hemen Vietnam’ı ikiye böldüler ve birbiriyle savaştırdılar. Daha doğrusu böyle yapmayı denediler ve Vietnamlılar bu numarayı pek yutmadı, üstelik bunu cephe gerisine saldırı düzenlemek için kullandılar. Sonuç hiç de beklendiği gibi olmadı. Amerikalılar yenildiler ve çekilmek zorunda kaldılar. Şimdi Irak’a saldırıyorlar. Onlar için düşmanı yoracak bir de müttefik buldular. Gerçi bu konuda Türkleri tercih ederlerdi ama biz işe karışmayınca Kürtlerle yetinmek zorunda kaldılar. Şimdi, önümüzdeki günlerde saldırıya geçecekler. Hiç kuşkunuz olmasın, önümüze Kürtleri süreceklerdir. Bazıları fanatik Türk düşmanı olsa bile Kürtlerin bütünün saldırıya katılacağına inanmıyorum. Kim ne derse desin, Kürtler bizimle en uzun süre birlikte yaşayan kavimdir, onlar da kökünde Türk’tür. Daha sonra düşman yoğun imha gücünü kullanarak bizi yenmeye çalışacaktır. Er ya da geç, Amerikalı piyadelerle başa baş savaş olacak. İşte tarih burada yazılacaktır. Eğer onları geri püskürtürsek, ummadıkları bir direnç gösterirsek, düşman bir sonraki hücumu için artık çok da istekli olmayacaktır. Eğer üzerimize geldiklerinde bunu pahalıya öderlerse, giderek azalan bir savaşma isteği nedeniyle sonuçta biz galip gelebiliriz. Vietnam böyle kazandı. Aynısını tekrarlamamız için bir neden yok.”

Elimdeki çay buz gibi olmuştu. Yüzbaşı öylesine coşkulu koşuyordu ki, öylesine ilginç şeyler anlatıyordu ki, onu dinlerken çay içmeyi unutmuşum. Yüzbaşı konuşmasını bitirince;

“Komutanım, valla sizin yorum yeteneğinize hayranım. Amerikalılara hiç böyle bakmamıştım” dedim.

Alp;

“Komutanım size katılıyorum. Amerika’yı yenmenin yolu onunla bire bir savaşmaktan ve direnmekten geçer. Çok büyük bir üretim güçleri var. Üretim kaliteleri de olağan üstü. Buna karşı piyade savaşı açısından önlerindeki Kürtleri dağıtırsak, bizimle karşı karşıya kalırlar. İşte o zaman kendimizi göstermeliyiz.”

Tuğrul;

“Peki bizim saldırı gücümüz yok mu?”

Erol yüzbaşı gülümseyerek Tuğrul’a döndü;

“Geçen gün Hasan paşa ile birlikteydik. Bana dönüp, bu savaşı siperlerde bombalara karşı gelerek kazanamayız. Fırsat bulduğumuz anda karşı saldırı için hazırlıklı olmalıyız dedi. Sanırım bir düşündüğü var.”

“Neden olmasın, ben kendi hesabıma Hasan paşaya güveniyorum. Çok zeki birisidir” dedim.

Toplantı akşam yemeğine kadar sürdü. Daha sonra birliklerimizin başına döndük. Bizimkiler hava alanının hemen arkasındaki bir mahalleye yerleşmişler, dikkatle malzemelerini hazırlıyorlardı. Hepsi bundan sonraki savaşın daha önceliklere hiç benzemeyeceğinin bilincindeydi.

23 Nisan

Düşman tarafından inanılmaz bir hazırlık başladı. Kerkük’e doğru akan konvoyların ucu görünmüyor. Sanırım tarihin kaydettiği en büyük yığınak sarı çöl kumlarının üzerine yapılıyordu. Kerkük’ün güneyinde yeni bir kent doğmuştu. Üstelik Kerkük’ten daha kalabalık olacaktı.

Her türlü gözetleme aracı bu silah deposuna yönelmişti. Dürbünle uzun süre bakmaktan göz kenarlarımızda kızarıklıklar oluşuyordu. Aslında şu anda karargâhta kayagözü sisteminin başında olmayı çok isterdim. Ama bizim de yapacak çok işimiz vardı. Siperlerimizi güçlendiriyor, kimi yerlere ilaveler yapıyorduk. Eğer düşman bir hafta içinde saldırıya geçmezse ki bence hazırlıklarını tamamlayamaz, onlara yeni sürprizler hazırlayabilirdik.

Yeni hazırlanan savunma bölgesinde en ciddi sorunumuz kayagözü sisteminin yerleştirilmesinde çıktı. Güneydeki ağa bağlamamız gerekiyordu ama orası Amerikalıların işgali altındaydı. Sonunda bizim teknik takımdan askeri, bir Türkmen kıızıyla birlikte, önlerinde yüz kadar koyunla bölgeye gönderdik. Hayvanları otlatan fakir karı koca görünümündeydiler ve sürünün içine karışıp bağlantıları yapıyorlardı. Amerikalılar siperlerinin elli metre önünde gezinen çobanlarda hiç şüphelenmemişler. Hatta çok iyi fiyatlarla beş adet koyun satın almışlar.

Hasan paşa, 23 Nisan çocuk bayramı nedeniyle bir mesaj yayınladı. Öğle yemeğinden sonra askerlerden birisi masanın üzerine çıkıp okudu. Mesaj şöyle diyordu.

“Değerli Silah Arkadaşlarım.

Yıllar sonra, Türkiye Cumhuriyetinin varlığı yeniden tehlikeye düşmüştür. Ne yazık ki namuslular, namussuzlar kadar cesur olamamış, ülke parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştır. Fabrikalar, limanlar, madenler birer ikişer yabancıların eline geçmiş, hükümetler yabancılarla işbirliği içinde, topraklarımızı para karşılığı satmaktan çekinmemişlerdir. Bizim Kerkük projemiz bile hükümet desteğinden yoksun gerçekleştirilmektedir. Ama Türk halkı aralarındaki her türlü anlaşmazlığı bırakıp, sağı solu önü arkası demeden birleştiği bir yer vardır. Orduda askerler arasında hiçbir ayırım gözetilmez. Hangi tür düşünce sahibi olursanız olun, bir kere asker üniformasını giydiniz mi sadece Türk olursunuz, diğer düşüncelerin hiçbir anlamı kalmaz. Kuvay-ı milliyeyi bağrında yaşatan Türk ordusu daha fazla kayıtsız kalamaz. Düşman kapıya dayanmıştır ve bu kapı Kerkük’tür. Nasıl 23 Nisan 1920 bizim için yeni bir atılımın başlangıcı olmuşsa, Kerkük de yeni atılımın, yeni uyanışın başlangıcı olacaktır. Düşmanı burada yenecek ve tüm dünyaya Türkün uyanışını ilan edeceğiz.

Ne mutlu Türküm diyene”

Asker mesajı okuduktan sonra masadan yere atladı. Koca salonda sadece onun ayak sesleri duyuluyordu.

Dışarı çıktım, parlak güneş gözlerimi kamaştırdı. Çakır çavuş bir sigara yakmış duvarın dibine oturmuştu. Beni görmedi, çok dalgındı. Sigarasından derin derin çekiyor, yoğun duman kafasını tamamen kapatıyordu. Sanki bir şeye üzülmüş gibiydi.

“Çakır, neyin var” diye sordum.

Hemen toparlandı, ayağa fırladı, hazır ola geçti,

“Bir şeyim yok komutanım”

“Peki neden böyle dalgın duruyorsun”

“Yok bir şey komutanım, sadece düşünüyordum”

“Neyi?”

Sıkıntıyla başını öne eğdi,

“Şey komutanım, bir cahil insanlarız, düşüncelerimizin ne önemi olabilir ki”

“Sen söyle bakayım, derdin neymiş? Yoksa memleketten kötü haber falan mı var?”

“Yok be komutanım, Allah korusun, kötü hiçbir şey yok”

“O halde nedir bu halin?”

Siyah gözlerini bana dikti,

“Komutanım, neden benim ülkem az gelişmiş oluyormuş onu buldum galiba”

“???”

Doğrusu bunu hiç beklemiyordum. Bir sorunu, bir derdi var sanmıştım. Merakla ona baktım;

“Yani komutanım, öylesine aklıma geliverdi işte, önemli değil zaten”

Israr ettim,

“Sen söyle şunu bana, bizler de öğrenelim.”

Onunla alay edeceğimi, küçümseyeceğimi düşünüp çekiniyordu,

“Asker ocağında herkes eşittir merak etme, kimse seni fikirlerin için küçük görmez” dedim.

Derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı,

“Şimdi ben Türk vatandaşıyım değil mi? Diyelim ki iyice okudum, üniversite falan bitirdim, hatta oraya hoca oldum diyelim. Yani durumum gayet iyi ve bu ülkenin gelişmiş, okumuş bir vatandaşıyım. Şimdi beni uçağa atıp Çin’e gönderseler ne olur? Çince bilmediğim için bir anda daha da cahil bir hale düşmez miyim? Çok şükür okuma yazma biliyorum, derdimi anlatabiliyorum, başkalarının söylediklerini anlıyorum. Hâlbuki Çine gitsem derdimi bile anlatamam, başkalarının ne dediğini anlayamam. Böylece onlara göre daha gelişmemiş gibi görünmez miyim?”

Elimde olmadan kaşlarımı çatmış olmalıyım, çünkü benim de beynimde bir şeyler uyanmaya başlamıştı. Çakır çavuş bunu yanlış anladı,

“Boş verin komutanım, bakın kaşlarınızı çattınız, saçma bir şey söylediklerim değil mi?”

“Devam et, devam et, çok önemli şeyler söylüyorsun”

Çakır, bir an kararsız kaldı, sonra ağır ağır konuşmasını sürdürdü.

“Yani, ben içinde bulunduğu yeri beğenmez, başkasına özenirsem ona göre çok daha cahil durumda ve geride kalmaz mıyım? Yetişmek için yıllarımı harcamam gerekmez mi? Çinceyi tam olarak öğrenmem bile yıllar alır ve hiçbir zaman bir Çinli gibi olamam. Hep geri kalmış olarak dolanırım”

Birden kafama tonlarca taş düştü sanki. Şaşkınlık içinde Çakır çavuşa baktım.

“Devam et”

“Hepsi bu komutanım. Şu duvarın dibine oturmuş bunları düşünüyordum.”

Kendini cahil ve eğitimsiz kabul eden bir Anadolu insanı, savaşın göbeğinde bir duvarın dibine oturmuş düşünüyordu. Üstelik kendi dertleri ya da istekleri için değil, ülkesi için, diğer insanlar için kafa yoruyordu. Üstelik son derece önemli bir gerçeğe ulaşmıştı. Eğer ben kendi içinde bulunduğum kültürü görmez, başkalarının kültürüne özenirsem elbette geri kalmaya mahkûm bir yaşamım olurdu. Daha kötüsü, gerçek kültürüme ulaşamaz, tamamen sahte ve özentilerle dolu bir düşünce ile dolar, belki de onlar gibi olmaktan doğan kırgınlıkla kendimi aşağılar ve hatta tamamen aşağılık duygularıyla kaplanmış olarak günlerimi geçirirdim. Çakır çavuş önüme öyle bir manzara sermişti ki bunu basit kelimelerle anlatmak mümkün değildi. Keşke ben de bir âşık olsaydım, o zaman sazımla duygularımı daha rahat dile getirirdim.

Çakır başını öne eğmiş öylece duruyordu. Dostça sırtını sıvazladım,

“Şu söylediklerin o kadar önemli şeyler ki, şimdi sana emir, bunları tüm bölüğe anlatacaksın, tamam mı?”

Sevinçle gözleri parladı, “emredersiniz komutanım”

24Nisan

Düşmanın tavrı yavaşça ortaya çıkıyor. Tam üç yüz bin kişilik bir güç topluyorlarmış. Bu kadar büyük gücü bir hafta içinde Amerika’dan buraya getirmiş olamazlar. Kanımca uzun zamandır hazırlık yapıyorlardı. Şimdi görünen tek şey, Irak’ın bir yerlerinde gizledikleri hazırlıkları buraya taşımaktan ibaret.

Öğleye doğru, Kerkük’ün güneyinde, geçen gün savaştığımız sokakta bir hareket başladı. Orada daha önce biz mevzi almıştık, şimdi başka bir takım vardı. Halil binbaşı ne olur olmaz diye beni de hemen bölgeye gönderdi. Tüm teçhizatlarımız yüklü olduğu halde neredeyse beş kilometre boyunca koşmak zorunda kaldık. Kan ter içinde siperlere girdiğimizde çoktan öğle olmuştu. Hemen takım komutanını gördüm, benden daha kıdemli bir teğmendi. Onu okuldan, üst sınıflardan anımsıyordum. Siperin içine oturmuş yemek yiyordu. Yanına oturdum, ben de kumanyamı çıkardım, bir yandan karnımızı doyuruyor, bir yandan da sohbet ediyorduk. Söylediğine göre sabahleyin Amerikalı istihkâmcılar gelmişler, ilk sokakta çalışmaya başlamışlar. Bizinkiler hemen alarına geçmiş ama düşman pek saldıracak gibi de durmuyormuş. Sokakları temizlemişler, bazı evleri tamir etmişler. Bölük komutanı ne olur olmaz diye karargâha haber vermiş. Yemeği bitirince kaçış siperlerini kullanıp sokağa ilerisine kadar gittik. Gerçekten de evleri tamir etmekle meşguldüler. Her zaman olduğu gibi ameleliği Kürtler yapıyordu. Yapılara doğal görünüm kazandırmaya çalışıyorlardı. Ama bir tanesine kiliselerdeki gibi çan kulesi eklediler. Hayretler içinde onları izliyorduk. Acaba Hıristiyan bir gurup mu gelecekti? Savaşın ortasına misyoner yerleştirmek bize hiç mantıklı değildi. Üstelik öğleden sonra, saat üç dolaylarında onca emek verdikleri evlerden alevler yükselmeye başladı. Ansızın sokağın başında Amerikan askerleri belirdi. Hemen hazırlığa giriştik. İkinci sokağın ortasında onları karşılayacaktık. Fakat düşman askerlerinde bir gariplik vardı. Öncelikle hazırlık bombardımanı yapılmamıştı. Saldırıları ise sanki oyun oynar gibiydi, hiç de gerçeğe benzemiyordu. Biraz dikkat edince, askerlerin arkasında kameralar gördük. Adamlar resmen film çeviriyorlardı. Olay duyulunca karargâhta ne kadar subay varsa bizim oraya toplandı. Halil binbaşı duruma hemen

yorum getirdi;

“Arkadaşlar, düşmanın moral ihtiyacını görüyorsunuz, saldırıyı filme alamamışlardı, şimdi tekrarını yapıyorlar, olabilecek en başarılı şekilde gösterime sunacaklar” dedi.

Çekimler akşama kadar sürdü. Mahalledeki evlerin çoğunu yaktılar. Güneş batarken kentin üzerine yoğun bir duman çökmüştü. Yeniden asıl bölgelerimize döndük. Yaptıkları çekimleri gece haberlerinde tüm Amerikan haber kanalları yayınlamaya başlamış. Erol yüzbaşı bizi çağırdı, uydudan izledik. Spiker aynen şunları anlatıyordu;

“Değerli izleyiciler, Amerikan ordusu, Kerkük’te terör yuvalarını temizlemeyi sürdürüyor. Arkamda teröristlerin ateşe verdiği kentten görüntüler var. Bazı tarihi kiliselerin de yağmalandığı söyleniyor”

Amerika tüm dünyayı kandırmayı sürdürüyordu. Bizleri kenti ateşe veren teröristler gibi göstermişti. Şu anda evinde oturan bir Amerikalı, Kerkük’te gösterdikleri başarıyla övünüyor olmalıydı. Amerika’nın gücü silahı ya da bombası değildi. Tüm dünyayı saran iletişim kanalları, en basit yalanları bile karşı çıkılamaz gerçekler haline dönüştürüyordu. Televizyonlar aracılığı ile izlettirilen Kerkük savaşında, yanan tanklar, vurulan askerler, düşen uçaklar yoktu. Türkmen askerinin canı pahasına savunduğu korunaklar, çatılar görülmüyordu. Üstelik bir de ilave yapmışlar, kendi oluşturdukları kiliseyi yakmış sonra da yağmalanan kilise olarak göstermişlerdi. Amerika sanıyor ki tarih onu yazanların istediği gibi olur. Belki yazılı, görsel ortamda yazılara dilediğinizce yön verebilirsiniz. Ama bu cephede olanlar, halkın gönlünde her zaman en doğru biçimiyle yer alacaktı. Ve halkın ozanları onları en kısa yoldan ama en ayrıntılı biçimde diğer kuşaklara ileteceklerdi.

25 Nisan.

Yine karargâhtayım. Hava alanının güneyine, yani düşmanın bağına kayagözü yerleştirmem istendi. Sorun şuydu, önceki çalışmalarla hazırladığımız ağ ile yeni yaptığımız ağ, bizim çobanlar tarafından birleştirilirken koparılmış ve eski bölgenin önemli bir kısmını görüntüden çıkmıştı. Hani kızmadım değil ama adamların kelle koltukta çalıştıklarını bildiğim için de sesimi çıkaramadım. Doğal olarak o bağlantıları onarmak ve yenilerini eklemek için bölgeye benim gitmem gerekiyor.

Hemen hazırlıklara giriştim. Gerekli malzemeleri kıl torbalara yerleştiriyordum. Bu torbalar yörede çobanlar tarafından kullanılıyor. Ben de bir süre için çoban olacağım. İşin garibi, hayatımda tek koyun bile gütmüş değildim. Gerçi hayvanlarla aram iyidir, kolaylıkla ilişki kurabilirim ama yüz tane koyun için içine girince acemiliklerimin düşman tarafından fark edilmesinden korkuyordum.

Halil binbaşı büyük bir sürpriz yaptı. Evli çoban rolünü oynayacakmışım. Yani yanıma bir bayan veriliyor. Hani nedendir bilemem ama ansızın içimde bir heyecan belirdi. Öğleden sonra kendisiyle tanıştık. İnanılmayacak kadar güzel bir Türkmen kızı. Hele binbaşı bana bakıp göz kırpinca kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim. Kız tam annemin tarif ettiği gibi. Karakaşlı, kara gözlü. Güneşte parlayan ipek gibi saçları var. Üstelik çakı gibi de asker. Diğer teğmenler aldığım görevle ilgili olarak önceleri dalga geçmişler, “hadi bakalım, koyunlar seni bekliyor” gibilerinden laflar etmişlerdi. Ama kızı görünce neye uğradıklarını şaşırıyorlar. Korkut teğmen benim yerime gitmek için elinden geleni yaptı. Elbette çok geç kalmıştı.

Tüm hazırlıklar tamamlanınca, giysilerimi değiştirdim. Uzaktan bakıldığında tam bir Türkmen çobana benziyordum. Ama ne yalan söyleyeyim, yakından çoban taklidi olduğum fark ediliyordu. Bizim berber de durumu anlamış olmalı ki saçlarımin arasına beyazlar ekledi. Hiç olmazsa orta yaşlı bir çoban görünümünü vermişti. Ayşe, Türkmen kızının adı Ayşe’ydi, beni görünce kendisini tutamayıp

bastı kahkahayı. Sonra yanıma gelip, elbisenin sağını solunu düzeltti. Bunu öylesine yumuşak hareketlerle yapıyordu ki, içimden bir şeylerin eridiğini hissettim. Aman Tanrım, gerçekten de insan bir görüşte âşık olabilir mi?

Her şey hazır olunca yola çıktık. Yürüyerek Kerkük'ün batısına, üç dört kilometre uzaklıktaki köye gittik. Bir Türkmen ailesi, bizi aldı, köyün dışında başka bir yere götürdü. Orada yüzlerce koyun ve gerçek çobanlar vardı. Aralarına karışıp hızlandırılmış çobanlık kursu aldım. Sonra sürüyle birlikte geceyi geçireceğimiz eve hareket ettik. Köyün on dakika kadar dışında, bahçede kocaman ağılı olan iki oda ve mutfaktan ibaret şirin bir yerd. Elimizden geldiğince doğal davranmaya çalışıyorduk ama sanırım dışarıdan bakıldığında Ayşe ile aramızdaki yapaylık belli oluyordu. Ona karşı davranışlarımda bir türlü doğallığı yakalayamıyordum. Hatta çobanlarla daha rahat ilişki kurmuştum. Eve yerleştik, çobanların hanımları hemen sofraya hazırlıklarına giriştiler. Güneş battığında günlerden sonra ilk kez ev yemekleriyle donatılmış sofrada yemek yedim.

Buradaki insanlar beni bir çeşit şeref misafiri gibi görüyorlardı. Bu nedenle yemekten sonra hemen bir meclis kurdular ve köyün saz çalan genci köşeye kuruldu, hep birlikte türküler söylemeye başladık. İlk birkaç türküden sonra genç şöyle bir durdu;

“Geçen gün buradan bir âşık geçti, bize dedi ki, başkasının fikrine kapılmayın, kendi özünüze uygun yaşayın, başkasının aklıyla yaşayanlar, onu savunanlar elbette başkalarının kölesi olmaya mahkûmdur. Şimdi size onun bir deyişini sunuyorum“ dedi. Ve odaya bir türkü yayıldı;

Sabahın seher vaktinde,
Yaşarsın sen bu evrende,
Bir ot bitmez üzerinde,
Çöllerdeki toprak gibi.

Nereye çeksem ağınırısın,
Her sözlere inanırısın,
Düşüncesiz dolanırısın,
Yellerdeki yaprak gibi.

Yararın yoktur illere,
İllerdeki bilgelere,
Kötü gelirsin gözlere,
Mermerdeki çatlak gibi.

Âşık mahlasız mahladım,
Masal değil anlattığım,
Yaşarsın sen bu dünyada,
Bir kurumuş kavak gibi.

Aşığı hemen anımsadım. Onu büyük bir zevkle dinlemiştim ve yaşantım boyunca yakından izleyebildiğim, dokunacak kadar yaklaşabildiğim tek âşık oydu. Bu nedenle unutulması mümkün değildi. Şimdi bir kez daha karşıma çıkıyor ve geçen gün Çakır çavuşun sözlerini tamamlıyordu. Başkalarına özenerek, kendi kültürünü küçümseyerek, kendisini az gelişmişliğe mahkûm edenler

elbette içinde buldukları topluma ihanet etmekte idiler. Köleci yapısı gereği özendikleri toplumlar tarafından da desteklenen bu durum, karşılıklı bir ihanet dayanışması yaratır. İşte bu karşılıklı istek, az gelişmiş toplumun temel tanımıdır ve tıpkı âşık Mahlasız'ın söylediği gibi, yemyeşil bir toplumdaki kurumuş kavak ağaçları gibidirler, giderek tüm ağaçların kurutulup odun yapılmasına öncülük etmeye çalışırlar.

Türküler gece yarısına sürdü sonra köylüler döndüler. Şimdi Ayşe ile evde yalnız kalmıştım. Onca yol yürümüş olmama rağmen hiç uykum yoktu. Ayşe de hemen iyi geceler dileyip yandaki odaya çekildi. Oysa onunla konuşmak, daha yakından tanımak, kendimi anlatmak istemiştim. Bir genç kız olarak bekâr erkekle aynı evde yalnız kalmayı içine sindirememiş görünüyordu. Savaşta bile bazı şeyler değişmiyordu.

Yatmaya hazırlanıyordum ki gözüm köylülerden birisinin unuttuğu sigara paketine ilişti. Gerçekte sigara içmek gibi bir alışkanlığım yoktur ama nedense şöyle bir keyif sigarası tellendirmek istedim. Paketten bir sigara çektim, yanındaki çakmağı alıp dışarı çıktım, kapının yanına oturdum. Sigaraya yaktım, dumanını hava üfledim. Çevrede hiç ışık olmadığından yıldızlar inanılmaz derecede parlak görünüyordu.

Benim rahmetli dedem de askerdi. Bir keresinden bana şöyle söylemişti.

“Oğlum, savaşta askeri iki şey öldürür. Düşman kurşunu ve aşk. İkisinden de kendini sakınmaya bak”.

Gerçekten de bir gün öncesine göre savaşma isteğimde bir azalma olmuş gibiydi. Şu anda kafamda ne yarın düşman hatları gerisindeki çalışmalarım, ne de birkaç gün sonraki saldırı vardı. Yalnızca Ayşe ile birlikte olmak, onunla saatler geçirmek istiyordum. Hatta bir ıssız ada gerçek cennet haline gelebilirdi. Hayatım boyunca sigarayı hiç öylesine hırsla içmemişimdir. Hayır, böyle düşünmemeliydim. Ne kadar güzel olursa olsun, şu an savaştaydık ve bir hatun için görevimi aksatmam düşünülemezdi. Zaten ona verecek bir şeyim de yoktu. Üç gün sonra falanca siperin dibinde parçalanmayacağımı bilemezdim ki. Daha kötüsü, sakat kalabilirdim, genç ve sağlıklı bir kızdan ömrünü sakat biriyle geçirmesini isteyebilir miydim? Kaldı ki, benim ona âşık olup olmamam önemli değildi. O belki başkasını seviyordu, gönlünde başkası vardı. Üstelik ona yaşamı boyunca mutluluk verebilecek durumda olabilirdi. Elbette en gerçekçi yaklaşım ise Ayşe'nin bir günde âşık olmasını istemenin mantıksızlığıydı.

“Komutanım, bir sigara da ben içebilir miyim?”

Öylesine dalmıştım ki, Ayşe'nin elindeki sigara ile yanıma geldiğini fark etmemiştim. İrkilerek yana doğru sıçradım. Şaşkınlıkla bana baktı;

“Komutanım, sizi korkuttum mu, özür dilerim” dedi sessizce.

“Hayır, hayır, rica ederim, buyurun” diye karşılık verdim.

Heyecan içindeydim ama o çok sakin görünüyordu. Çakmağımla sigarasını yaktım, hiç de acemi tiryaki hali yoktu.

“Sigara içtiğini bilmiyordum, bütün gün içmemiştin” dedim.

“Yok be komutanım, benimki ağız alışkanlığı işte. Bir türlü uyku tutmadı, baktım dışarıdasınız, eşlik edeyim dedim”

Onun bana komutan demesi hoşuma gitmişti,

“Sağ ol, beni de uyku tutmadı. Yarın heyecanlı bir gün olabilir. Böyle anlarda pek uyuyamıyorum” dedim.

“Aynen ben de öyle” diye karşılık verdi.

Tavırlarında insanın içini gıcıklayan bir sertlik vardı.

“Annem baban sigara içtiğini biliyor mu?”

“Yok be komutanım, ne mümkün, valla babam canıma okur”

“İyi de o halde nereden edindin bu ağız alışkanlığını?”

“Lisede okurken, arkadaşlarla toplam gizlice sigara içerdik”

“Bir çeşit okul kaçamağı yani”

“Evet, o zamanlar herkes öyle yapıyordu ama”

“Ne demezsin, inanmayacaksın, benim öyküm de seninkinden hiç farklı değil”

“İnanırım valla.”

“Nerede okudun, Kerkük’te mi?”

Ayşe ile öyle bir sohbet başladı ki, ne dedemin nasihati ne de benim onun geleceği ile ilgili olumsuz düşüncelerim kaldı. Şu yaşıma kadar geçirdiğim en güzel saatlerdi. Her dakikası, her saniyesi bana mutluluk vermişti. Kelimelerle anlatılamayan, sözcüklere sığmayan, yalnızca yaşanabilen anlardı. Gökyüzünün doğu tarafı yavaşça aydınlanırken, artık Ayşe beni yakından tanıyordu. Ben de onun hakkında merak ettiklerimi öğrenmiştim. Sonra ansızın sessizlik geldi. Artık konuşacak bir şey kalmamış gibiydi. Sol omzumda bir ağırlık hissettim, dönüp baktım, Ayşe başını omzuma koymuş uykuya dalmıştı. O anda sarılıp doyasıya öpmek istedim, hatta sağ elimi havaya kaldırdım ama kendimi tutmayı başardım. Gün doğuncaya kadar hiç kıpırdamadım. İçim inanılmaz güzel duygularla kaplıydı, bombaları, tankları, uçakları, kısacası savaşı çoktan unutmuşum. Nasıl oldu anlayamadım, bir ara gözlerim kapandı, uyuyakalmışım.

26 Nisan.

Uyandığımda güneş epey yükselmişti. Ayşe yanımda yoktu. Üzerime bir battaniye örtülmüştü. Doğrulup kalktım, çevreye baktım. Kimsecikler görünmüyordu ama evden çok güzel kızartılmış ekmek kokusu geliyordu. İçeri girdim, Ayşe bana baktı, gözlerinde derin bir merak vardı. Dün geceyi benim omzumda geçirdiğini bilip bilmediğimi sorguluyordu. Onu utandırmak istemedim, bilmezlikten geldim,

“Günaydın, uyuyakalmışım, kusura bakma, işe gecikmedik inşallah” dedim.

Hafif bir kahkaha attı, benim olayın üzerinde durmamam hoşuna gitmişti,

“Hayır komutanım, burada patron biziz. Koyunlar asla şikâyetçi olmazlar” dedi.

Aceleyle kahvaltı ettik. Sanırım bu kahvaltıyı ömrüm boyunca unutmayacağım. Ama artık gerçek yaşama, hem de gerçeklerin en acımasız olan savaşa dönmeliydik. Mutlu dün gece, anılarımızda güzel anlar olarak geçmişteki yerini alabilirdi. Ayşe inanılmaz bir ev hanımı. Bu zaten hazırlığını kahvaltıdan belli oluyordu. Yarım saat içinde bulaşıkları yıkadı, evi topladı. Ben de, malzemeleri katıra yükledim, yüz kadar koyundan oluşan sürüyü ağıldan çıkardım. Başlangıçta epey zorlandım. İki tane çoban köpeği işi benden daha iyi biliyorlardı. Doğru dürüst yola çıkabildiğimizde saat dokuzu geçmişti. Kendimi gecikmiş hissediyordum.

Doğuya doğru yürümeye başladık. Sürünün ilerlemesi çok yavaştı. Katırın üzerinde en azından on tane torba vardı ve içleri malzeme doluydu. Yer olmadığı için fazla kumanya alamamıştık. Çöl ikliminde su önemli bir sorundu. Bu nedenle çevredeki kuyuları izleyerek yol alıyorduk. Hayvanlar su kokusunu iyi aldıkları için yürüyüş daha düzenli hale gelmişti. Hava alanına yaklaştığımızda saat ikiyi geçmişti. Önceki gün meydana gelen çatışmaların izleri tazeliğini koruyordu. Gerçi Amerikalılar tahrip olmuş araçlarını çoktan kaldırmışlardı ama bizim siperler, bomba çukurları, metal parçaları olduğu gibi duruyordu. Ağır bombardımanın siperlerimiz üzerindeki etkilerini incelemek için bundan daha iyi fırsat olamazdı. Hemen işe giriştim. Koyunları siperlerin üzerine getiriyor, bomba çukurlarını inceliyordum. Sonuçlar tahminimden bile iyi durumdaydı. Türkmen gönüllüler siperleri kazdıktan sonra su ile yan duvarları ıslatmış, sıcak çöl güneşi bunları bir çeşit kerpiç haline getirmişti. Toprağa düşen mermiler yumuşak zeminde daha derine dalıyor, patlama sonuna oluşan şok dalgası, sert siper duvarlarını yıkacağı yerde, üzerindeki gevşek malzemeyi havaya atıyordu. Böylece siperler tam isabet ya da ona yakın şekilde vurulmadıkları sürece bombardımana dayanıyorlardı. Çevremde her türlü bomba çukuru vardı. Amerikalılar özellikle 105, 155 ve 203 mm topları çok kullanmışlardı. Yerde açtıkları çukurlar bana istediklerimden çok daha fazlasını anlatıyordu. Ne yalan söyleyeyim, siperleri gördükten sonra savaşı kazanmak konusunda umutlarım iyice arttı.

Akşama doğru Amerikan bölgesine iki kilometre kadar yaklaştık. Sürünün arasına karışıp dürbünle çevreyi kontrol ediyorduk. Çeşitli gözetleme noktaları oluşturmuşlardı ama ortalıkta hiç amerikan askeri yoktu. Saklandıkları yerden bize bakıyor olabiliyorlardı. Sonuçta görevimiz gözetleme değildi. Sakince koyunlarını dolaştıran çoban rolünü sürdürdük. Hedef bölgemize neredeyse dört kilometre vardı. Sürünün yürüyüş hızıyla oraya yetişmemiz mümkün değildi. Sözün kısası bu geceyi de Ayşe ile birlikte geçirecektim.

Güneş battıktan sonra sürüyü bir araya topladık. Bu sırada köpeklerin davranışı değişti, sinirli bir tavırla koşuşturmaya başladılar. Bu hiç de olağan değildi. Derken durum anlaşıldı. Uzaklardan ikinci bir sürü bize doğru geliyordu. Heyecanla onları izlemeye başladık. Gelenler gerçek çobanlardı. Onlara güvenemezdik. Kerkük'te Arapça bilmeyen bir Türkmen düşünülemezdi. Daha ilk sohbette benim yabancı olduğumu anlarlardı. Ayşe ile hemen bir karar verdik, ben sağır birini oynayacaktım. Böylece Arapça konuşmalara katılmak zorunda kalmazdım. En azından karşımızdakilerin bu oyunu yutmalarını umuyorduk. Eğer bir şekilde bizi ele vermeye kalkarlarsa onları öldürmekten başka çarem yoktu. Beylik tabancamı belime soktum, üzerini kuşakla örttüm.

Çok şükür, korktuklarımızın hiç birisi olmadı. Gelenler amcası ile yengesiydi. Biz yola çıktuktan sonra köylüler toplanmışlar, Ayşe ile benim pek de çobana benzemediğimi düşünmüşler. Yaşlı amca ile hanımını yanımıza göndermişler. Böylece tam bir çoban ailesi görünümü kazanıyorduk. İşin en güzel tarafı da bol miktarda yiyecek olmasıydı. Hemen kamp kurduk. Düşmanın daha iyi izlemesi için elimizden geleni yapıyorduk. Güzelce karnımızı doyurduk. Ayşe'nin pişirdiği kahve de işin kaymağı oldu.

Ayşe'nin Amcası ve hanımı yemekten sonra hemen uyudular. Önümde onunla geçireceğim koca bir gece vardı ve kendimi çok mutlu hissediyordum. Bomba çukurlarından birisinin kenarına oturdum. Hemen sohbete başladık. Birbirimize anlatacak o kadar çok şeyimiz vardı ki şaşırılmamak elde değil. Anlattıklarını can kulağı ile dinliyor, sesinin yumuşaklığını içimde hissediyordum. Acaba gönlünden bir başkası var mıydı? Nişanlı, sözlü hatta evli bile olabilirdi. O kadar çok konuşmuştuk ama medeni hali konusunda en küçük fikrim yoktu. Bir ara sessizlik oldu. Sanki anlatacaklarımız bitmiş gibiydi. Kalbim titreyerek sormaya karar verdim. Konuya dolaylı olarak girecektim.

“Ayşe, buralarda başlık parası geleneği var mı?”

“Hem de nasıl, geçen yıl benim kuzenim evlendiğinden tam on kilo altın takılmıştı”

“Ne, kuyumcu dükkânı mı açacak bunlar?”

“O kadarla kalsa gene iyi, üç gün güç gece süren ziyafetler, hediyeler bunun dışında.”

“Sizin köyden kız almak zor desene”

“Evet, üstelik biliyor musun, bizim köy hiç de zengin sayılmaz.”

“Eee, neden böyle çok şey istiyorlar”

“Canım, zenginler bunu yapıyor. Fakirler, garibanlar gider hocaya, kıyar nikâhı, tamam.”

Artık bu işi bir son vermeliydim. Tüm cesaretimi topladım ve;

“Peki senin için çok başlık parası verdiler mi?”

Şaşırarak bana döndü;

“Ben mi, bana mı, yok canım, ben evli değilim ki, bunu da nereden çıkardın komutan?”

İşte beklediğim yanıt. Demek ki evli değildi, peki birisiyle sözlü olabilir miydi?

“Ne bileyim ben, sadece merak işte, ama birisi peşine takılmıştır her halde”

“Takılmaz olur mu, ama babam beni kimselerle veremezdi. Hatta bir gün istemeye geleceklerdi de, öyle kızdı ki, annem güçlkle yatıştırabildi.”

“Babalar kızlarına asla kıyamazlar zaten. Peki erkek arkadaşların da mı olmadı?”

“Hımm, lisedeyken Cavit vardı. Sınıfın en güçlü ve yakışıklı erkeği. Bana sırılsıklam âşığı. İnan bana komutan, babamdan beterd. Hiçbir erkeği yanıma sokmuyordu. İşin kötü tarafı ne biliyor musun?”

“Nereden bileyim, nedir?”

“O herife hiç kanım kaynamadı. Üstelik onun yüzünden başka arkadaşlarım da olmadı.”

İçimden Cavit sen çok yaşa dedim ama belli etmedim.

“Sonra, yani okuldan sonra?”

“Okuldan sonra devam edemedim. Olayları biliyorsun. Amerikalılar geldi, ayaklar baş oldu, Kürtler bizi yerimizden kovmaya kalktı, biz de kendimizi korumaya çalıştık. Biliyor musun, son iki yıldır bizim köyde hiç düğün olmadı. Düğün yapmak geleceği kurmaktır, bizim için gelecek kaldı mı?”

Başımı öne eğdi, öylece suskunluğunu sürdürdü. Bilmek istediğim her şeyi öğrenmişim. Elimi yavaşça omzuna koydum;

“Merak etme, her şey düzelecek” dedim.

Elini elimin üzerine koyup sıktı, dönüp bana baktı;

“İnşallah komutan inşallah” diye karşılık verdi.

Sonra birden elimi tuttuğunu fark etti, aceleyle elini çekti, başına yeniden eğdi. İçimden bir ses bana onu sevdiğimi söylemenin tam zamanı olduğunu bağırıyordu. Ama yapamıyordum, o anda ona sevgimi söylemek, düşman kurşunlarına doğru koşturmaktan daha büyük cesaret istiyordu. Biraz daha cesaret,

söylemem gerekir diye içimden sürekli tekrarlıyordum. Tam ağzımı açacaktım ki, birden bana döndü;

“Eee, komutan, hadi ben her şeyi anlattım, seni memlekette bekleyen beş tane çocuk olmasın sakın” deyiverdi.

O an şaşkınlıktan sırt üstü devrilebilirdim. Ben ona ilanı aşk etmeye hazırlanırken, karşılaştığım soru, gerilmiş bulunan tüm kaslarımın aniden gevşemesine neden oldu, resmen gülme krizine yakalandım. İkimiz de kahkahalarla gülüyorduk ve gürültümüz hafifçe esen rüzgârdan başka sesin çıkmadığı çöl gecesinde bomba gibi patlıyordu. Neden sonra kendimize gelebildik. Ayşe bana döndü;

“Bunda komik ne var anlamadım” dedi ama hala da gülümsemeyi sürdürüyordu.

“Elbette komik bir soru değil ama hiç beklemiyordum da onun için şaşırdım. Neyse, beni bekleyen kimsecikler yok. Ortaokul sonlarında bizim mahalledeki Müjgan’a âşık olmuştum. Esmer bir kızdı. İncecik vücudu vardı, saçlarını kısacık kestirirdi. Çılgın rak müziği dinliyor, diskolardan çıkmıyordu. Benim böyle birisine âşık olmamı düşünebiliyor musun? Gönül işte. Onun hayali ile geceler boyu uykusuz kalıyor, derslerde uyukluyordum. Benim bu aşkım tam iki yıl sürdü. Üstelik kızın annesi benim annemin çok iyi arkadaşı. İki de bir bize geliyorlar, konuşma fırsatı buluyorum. Kız benimle ilgileniyor ama akli başka yerlerde. Özellikle Amerikalı bir askerle evlenip yurt dışına gitmeyi planlıyor. Bütün gücümle fikrinden caydırmaya çalışıyorum ama nafile. Derken, Müjgan Hanım âşık oluyor. Hem de kendi okulundan bir başka çocuğa. Üstelik ilk önce bana gelip anlatıyor. Durumumu anlayabiliyor musun?”

“Zavallı genç komutan, peki ne yaptın?”

“Ne yapabilirdim ki, inanılmaz bir şey oldu, içimdeki o aşk gitti yerine tam bir nefret geldi. Hani aşk ve nefret arasında pamuk ipliği kadar fark vardır diye, kesinlikle doğruymuş. Müjgan’ın aşkından kurtulduğumda lise ikinci sınıftaydım, kendimi derslere verdim. O hızla öylesine başarılı oldum ki, harp okulunu kazandım, dört yılda da bitirdim, hızımı alamadım, iletişim üzerine de çalışmalara katıldım. Tam üsteğmen olacaktım ki Kerkük işi çıktı, buraya gönüllü geldim.”

Ayşe gülerek bana baktı;

“Peki Müjgan’dan haber alıyor musun?”

“Yok canım, yıllar sonra gerçekten bir Amerikalı ile evlenip Florida’ya gittiğini duydum.”

“Yani sözün kısası, memlekette beş çocuk seni beklemiyor”

“Evet, eğer bekleyen birisi olsaydı zaten buraya kadar gelemezdim. Biliyor musun, Kerkük’e gelmek için ordudan istifa etmek zorunda kaldım. Ailem bile burada olduğumdan habersiz. Beni Sibirya’da iş yapan bir inşaat şirketinde personel müdürü sanıyorlar”

Şaşırarak bana döndü. Gece karanlığında, yalnızca yıldızların ışığı ile aydınlanan yüzü inanılmayacak kadar güzel görünüyordu. Beni kucaklayacak gibi bir hareket yaptı;

“Komutan, sizlere borcumuzu nasıl ödeyeceğiz” dedi.

Artık hiç çekinmeden doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Gülümsedim ve nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde dudaklarımdan şu sözler dökülüyordu.

“Biliyor musun, galiba sana âşık oldum”

Kalbim heyecanla gümbürtüler içinde çarpıyor. Allah’ım ben bu sözleri nasıl söyleyebildim? İstmeden, öylece dökülüyordular. Ayşe’nin bana bakan gözleri biraz daha parlıyor sanki. En küçük

bir şaşkınlık belirtisi yok. Bana doğru yaklaşıyor,

“Komutan, galiba ben de öyle” diyor.

Ona eğiliyorum ve yaşantım boyunca ilk kez bir kızı dudaklarından öpüyorum. İnanılmaz bir tat dudaklarımdan ağzıma yayılıyor. Birbirimize kenetleniyor, birlikte bomba çukurunun içine yuvarlanıyoruz. Yaptığım hareketlerin hiç birisi bilinçli değil. Tamamen içgüdüsel davranıyorum. Ve o an, hiç şüphesiz, yaşantımın en güzel anı.

27 Nisan

Bomba çukurunun kenarında uyandım. Gözümü açtığımda, hemen yirmi santim uzakta küçük bir çiçek gördüm. Sarımsı kırmızı renkliydi ve ince bir gövdesi vardı. Üç adet yeşil yapraktan sonra en uçta, ortası kahverengi, kenarları sarı çiçek yer alıyordu. Açık kahverengi çöl toprağı ile öylesine uyum içindeydi ki ve kendi güzelliğı ile çevresine öylesine değişik güzellik katıyordu ki, uzun süre onu izledim. Çok narin görünüyordu. Üzerine basılsa dağılıverecek gibiydi. Gerçekte hiç uyanmak istemiyordum. İçimde inanılmaz bir mutluluk vardı. Tanrım, aşk ne kadar güzel.

Sıçrayarak doğruldum. Ayşe yanımda yoktu. Sağa sola baktım, amcası ve yengesiyle birlikte ateşin önüne oturmuştu. Bir an göz göze geldik, hemen gülümsedi ve bana el salladı. Çevremde koyunlar dolaşıyordu, ayağı kalkıp kuyunun başına gittim, kovadaki su ile yüzümü yıkadım. Sabah serinliğı, çöl ortamında bile insanı rahatsız ediyordu. Ateşin başına geldim, neşeli bir sesle

“Günaydın dedim.

Ayşe'nin yengesi yüzüme baktı, bakışlarında derin bir anlam vardı.

“Günaydın komutan, iyi uyudun mu bari” dedi.

Ama bunu öyle bir sordu ki, hem Ayşe hem de ben utanarak önümüze baktık, görünüşe bakılırsa pek uyumamışlardı. Ve o an kafamda bir şimşek çaktı. Aslında buraya gelmelerindeki temel neden, kızlarını koruma içgüdüsiydi. Onu genç bir erkekle çölde yalnız başına bırakmayı doğru bulmamışlardı.

Sıcak çorba ile kahvaltımızı yaptık. Ayşe bana akşamki kadar yakın değildi. Ona her yaklaşmak istediğimde bana gözüyle amcasını işaret ediyordu. Birden içinde bulunduğum durumun ne kadar yanlış olduğunu düşündüm. Savaşın tam ortasında, düşman hatlarının dibinde aşk yaşamaktan daha anlamsız, daha aptalca bir şey olamazdı. Başkası yapsa acımasızca eleştirirdim ama şimdi kendi gönlüme söz geçiremiyordum. İçimden kendi kendimle kavga etmeye başladım. Göreve çıktığımdan beri yollarda kara gözlü bir esmer için keyif çatıp duruyordum. Henüz tek bir bağlantı bile yapmamıştım. Oysa geçen her saniyede düşman saldırıya hazırlanıyordu. Benim bir bağlantıyı yapmamam, pek çok askerimizin şehit düşmesine neden olabilirdi. Bu nedenle hemen toparlanıp yeniden gerçek komutan olmalıydım.

“Ayşe, toparlanın, çok zaman kaybettik, hemen yola çıkalım” diye bağırdım.

Bir an şaşırıldı, sonra durumun ciddiyetinin o da farkına vardı ve aceleyle köpeklerin peşinden koşmaya başladı. On dakika sonra düşman hatlarına doğru yola çıkmıştık.

Belki bir saat boyunca hiç konuşmadan sürekli yol aldık. Saat ona doğru bağlantıların kesildiğı bölgeye ulaşmıştık. Burada hiç siperimiz yoktu. Her şeyi koyunların arasına karışarak gerçekleştirmek zorundaydım. Üstelik Amerikalıların uydudan bizi izlediklerini de biliyordum. Hemen işe giriştim. Ayşe de yardımcı oluyordu. Dün geceki havamızdan eser kalmamıştı. Tek aşk

oyunumuz ara sıra birbirimize bakıp gülümsemekten ibaretti.

Daha önce burada çalışan arkadaşların neden hep hata yaptıklarını kavradım. Örümcek ağının düğüm noktaları arasında yüz metreden fazla aralık vardı. Sürüyü sürekli olarak bu şekilde sağa sola yürütmek hiç de kolay olmuyordu. Dahası, düşman koyunların garip hareketlerinden şüphelenip araştırma yapabiliirdi. O zaman gerçek bir felaket başlardı. Allah'tan Ayşe'nin amcası ile yengesi hayvanları yönetme konusunda gerçek birer uzman gibiydiler. Koca sürü çok doğal hareketlerle yer değiştiriyordu. Yine de acele etmek zorundaydım. Kan ter içinde, bir saniye bile dikkatimi bozmadan çalışıyordum. Arada bir içtiğim iki yudum su dışında yemek bile aklıma gelmiyordu. Bu şekilde ikinci namazından hemen sonra işi tamamladım. Telsizle merkezi arayıp haber vermem gerekiyordu ve bunun için tek bir "bip" sesi çıkaracak kadar zamanım vardı. Telsizin daha uzun süre açık kalması, Amerikalılara çağrı yapmakla aynı anlama geliyordu. Sinyalleri izleyerek on dakikada yerimizi bulabilirlerdi. Telsizi açtım, "bip" sesi çıkaracak düğmeye bir kez bastım ve hemen kapattım. Şimdi yalnızca özel radyo açıktı ve merkez radyo kanalı üzerinden bana bilgi verecekti.

Lisedeyken bilgisayar programlarıyla ilgilenirdim. Belki yüz satırlık program komutlarını yazmak benim için asla sorun olmazdı. Ama işi bitirdikten sonra rahatlayacağım yerde, içimi sıkıntı basardı. Çünkü bilgisayar programcılığında en zor nokta, yazılımın ilk kez çalışacağı andır. Çoğunluk çalışmaz, mutlaka bir hata mesajı verir. Şimdi de benzer şekilde sıkıntılıydım. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Üstelik gece boyunca buralarda kalamazdım, çok tehlikeli olurdu. Asırlar gibi gecen bir on dakika sonra radyo cızırdadı, görevli subayın sesi duyuldu;

"diktiğimiz fidanlar çiçek açtı, tebrikler"

Bunun anlamı sistemin kusursuz çalıştığıydı. O anda Ayşe ile kucaklaşmayı çok isterdim ama ne yazık ki mümkün değildi. Onun yerine Amcasına koştum ve kucaklayarak havaya kaldırdım. Yaşlı adam neye uğradığını anlamamıştı,

"Tamam evladım, bırak beni, bir taraflarım kırılacak" deyip duruyordu.

Hemen geri dönüş yolculuğuna başladık. Ne olursa olsun köye ulaşmalıydık. Malzemelerin çoğunu kullanmıştık, çöpleri topladık, iç içe torbalara koyup katıra yükledik. Geride tek bir iz bile bırakmamalıydık. O kadar hızlıydık ki yarım saat sonra yola çıkmıştık bile. Bizim katırın yükü azaldığından yaşlı yengeyi ona bindirdik. Amca bey de kendi katırına kuruldu. Böylece yüz kırk baş koyun, dört köpek, iki atlı ve iki yayadan oluşan konvoyumuz eve doğru yola çıktı.

Sanırım yarım saat kadar gittik. Güneş batmaya hazırlanıyordu ama henüz gücü yitirmiş değildi. Birden arkamızda helikopter sesi duydum. Dönüp baktığımda iki tane Apaçının hızla bize doğru yaklaştığını gördüm. Belimdeki silahımı kontrol ettim, yengenin bindiği katırda makineli duruyordu. Katırın yanında yürümeye başladım. Hani onun silahlarına karşı koyamazdım ama postu da bedavaya deldirmek niyetinde değildim. Hiç olmazsa zırhında bir çizik yaratabilir, belki de olmadık bir yerinden vurur, onu geri çekilmek zorunda bırakabilirdim. Helikopterler hızla gelip üzerimizde iki kez tur attılar sonra geldikleri gibi güney yönünde geriye döndüler. Amerikalılar bir şeylerden şüphelenmiş olabilirdi. Çünkü çevreyi kontrol etmemişler, doğrudan üzerimize gelmişlerdi. Ayşe'yi yanıma çağırıp hızlanmamız gerektiğini anlattım. Hemen amcasının yanına koştum.

Bir yarım saat daha sorunsuz yürüdük. Şimdi dün gece konakladığımız yerlerden geçiyor, siperlerin arasından dolaşmak bize zaman kaybettireceğinden, olabildiğince düz noktalar seçiyorduk. İçimden bir ses dikkatli olmam gerektiğini söylüyordu. Apaçilerin üzerimizde dolaşması hayra alamet değildi. Gün batarken güney batı yönündeki toz bulutu kuşklarımı iyice artırdı. Ayşe'nin yanına

gittim, yaklaşmakta olan toz bulutunu gösterdim ve belimdeki silahı ona verdim. Hemen kemerine soktu ve üzerine çarşafını kuşandı. Ben de semerin altındaki makineliyi çıkarıp, biraz ilerdeki siperin içine girdim.

Gelen sivil bir pikaptı, içinde dört kişi vardı ve üniformalı değillerdi. Genelde Kürtler böyle araçlar kullanıyorlardı ama onların buralarda olmasına pek ihtimal vermiyordum. Bulduğumuz yerden yüz metre kadar uzakta durdular ve üç tanesi araçtan inip bize doğru gelmeye başladı. Sürü zaten durmuştu, Ayşe hemen gidip köpekleri tuttu. Bu hareketi beni rahatlatmıştı. Böylece hem kendisini köpeklerin korumasına bırakıyor, hem de gelenlere dost mesajı veriyordu. Yaşlı amca katırı onlara doğru sürdü. Birbirleriyle Arapça konuşmaya başladılar. Bulduğum yerden onları duyamıyordum. Ama bir şeylerin ters gittiği belli oluyordu. Adamlar gittikçe yüksek sesle konuşmaya başladılar. Amca bey alttan alıyor, sesini yükseltmiyordu. Sonunda adamların bir tanesi silahını çekti ve onun çenesinin altına tuttu. Köpekler kuvvetle havlamaya başladılar, Ayşe onları zapt etmekte zorlanıyordu. İkinci adam koşarak Ayşe'nin yanına geldi, hoyratça bir hareketle köpeklerin iplerini elinden çekip kocaman bir kayaya bağladı. Olay gittikçe kötüleşiyordu. Birden kafamda bir şimşek çaktı. Az önceki helikopter bu adamları arıyor olmalıydı. Oysa ben tam tersini düşünmüştüm. Bunlar bir çeşit çete, soyguncu olmalıydılar. Ayşe'nin yanındaki adama dikkatle nişan aldım. Ne yazık ki amca beyi kollayacak durumda değildim. İkinci adam köpekleri bağladıktan sonra Ayşe'yi belinden tuttu, havaya kaldırıp yere yatırdı. Ayşe kurtulmak için çırpınıyor, ancak çok da karşı koymuyordu. Özellikle beline soktuğu silahı tutan elini hiç kıpırdatmıyordu. Amcasını çenesinin altında silahla tutan adam da dönmüş onlara bakıyordu. Ayşe'nin beceriksizce görülen çırpınmaları komiğine gitmiş olmalı ki, kakkahayla gülüyordu. Nasıl oldu anlamadım ama birden silah ateş alıverdi. Amca beyin kafasından kırmızı parçalar fışkırdı, yaşlı adam katırın üstünden taş gibi yere düştü. Yenge boğuk bir çığlık attı, katırı onlara doğru sürdü. Ayşe ise hiç sesini çıkarmadan silahını çekti ve üzerine abanmış adamın göğsüne ateş etmeye başladı. Ben de tetiğe bastım ve katırın yanında duran iki kişiyi mermi yağmuruna tuttum. On saniye içinde üç eşkıya da yere serilmişti. Siperden çıkıp, pikapta bekleyen son adama doğru koştum. Araç hemen hareketlendi ve tekerleri patinaj yaparak ileriye atıldı. Sanırım sürücüsü çok heyecanlanmış, gaza sonuna kadar basmıştı. Bir elli metre kadar gitti, ortalığı toz bulutu kaplamıştı. Hızla önündeki bomba çukuruna düştü, tam ters dönerek yere kapaklandı. Yanına vardığımda sürücünün aracın altında kalıp can verdiğini gördüm.

Her şey birkaç dakika içinde olup bitmişti. Ayşe'nin yanına gittim. Amcası çoktan ruhunu teslim etmişti. Yengesi üzerine kapaklanmış hıçkırıklarla ağlıyor, ellerine bulaşan kanı renkli mendiline siliyor, artık yarısı olmayan beyaz saçlarını, sakalını okşuyordu. Ayşe de bir yandan Amcasının yaşayıp yaşamadığını kontrol ediyor, bir yandan da yengesine teselliye çalışıyordu.

Tüm acımıza rağmen, matem tutacak zamanımız yoktu. Tam tersine, silah sesleri Amerikan hatlarından duyulmuş olmalıydı. Yengeyi güçlkle ayırdık, cenazeyi katırın üzerine yükledik. Diğer cesetleri bomba çukuruna attık. Aceleyle oradan uzaklaştık. Tek umudum güneş uzak dağların ardında batıyor olmasıydı. Amerikan helikopterleri her an üzerimize çullanabilirdi. Çok şükür ki az sonra karanlık çöktü, sessizlik içinde köye doğru ilerlemeyi sürdürdük. Yengesi çarşafını iyice kapatmış olarak katırın üzerine oturmuş, ince bir sesle ağıtlar yakıyordu. Ayşe yanıma geldi, kollarımı açarak onu kucakladım,

“Çok cesurdun, seninle övünüyorum” dedim.

Yüzüme baktı,

“Adam köpeklerin ipini elimden aldığı anda niyetini anlamış ve onu öldürmeye karar

vermiştim. Tek endişem, amcamı korumaktı. Ama olmadı, ona ateş edeceklerini hiç düşünmemiştim” diye karşılık verdi.

Bunun dışında, köye yaklaşınca kadar hiç konuşmadık. Köyün evleri ay ışığı altında iyice belirginleşince Ayşe yeniden yanıma geldi, yengesinin bizi göremeyeceği bir yere çekildik. Kollarını boynuma doladı, uzun uzun öptü. Sonra bana gözlerini bana dikti, bakışları hüznüydü.

“Seninle burada vedalaşalım. Köyde görüşebileceğimizi sanmıyorum. Bizim adetlerimiz böyle. Sana savaşıma diyemem. Ama kendine dikkat et. Eğer Allah izin verir de sağ kalırsak, yani bu işten sağ kurtulursak, seni burada bekleyeceğim” dedi ve belindeki silahı bana verdi.

Yeniden öpüştük ve sonra benden ayrıldı, yengesinin yanına gitti, çarşafını kuşandı. Ona sevgimi söyleyememişim.

28 Nisan

Köye ulaştığımızda sabah olmak üzereydi. Olay duyulunca herkes ayağa kalktı. Küçük köy az sonra acılı ağıt sesleriyle inlemeye başladı. Köyün ileri gelenlerine olayı anlattım. O dört kişiyi tanıyorlardı. Son zamanlardaki otorite boşluğundan yararlanarak çevreyi soyan eşkıyalardandı. Ama o güne kadar hiç adam öldürmemişlerdi. Bana kalırsa tabanca kaza ile ateş almıştı. Elbette bunu kimseye söylemedim. Sekiz on kadar adam toplandı, telaşla olayın olduğu yere gitti. Cesetleri kaldırmaları, düşmanın incelemesine izin vermemeleri gerekiyordu.

Yitirecek hiç zamanım yoktu. Gün doğarken köyden ayrıldım, birliğime ulaştığımda bizimkiler yeni kahvaltı ediyorlardı, hemen onlara katıldım, sonra da soluğu Erol yüzbaşının yanında aldım. Kısaca yaptıklarımı, uğradığımız saldırıyı anlattım. Pek ilgilenmiş gibi görünmedi. Düşman tarafında bir şeyler seziniyordu, acelesi vardı. Birlikte karargâha gittik. Halil binbaşı bizi neşe içinde karşıladı. Hemen kayagözü sistemine geçtik ve bana yaptığım bağlantıları gösterdi. Gerçekten de sistem harika oturmuştu. Düşmanı her noktada tam anlamıyla gözetim altında tutabiliyorduk. Ve hazırlıklarını neredeyse bitirmek üzere olduğunu gördük. Genel saldırı çok uzakta olamazdı. Ne yazık ki gece gündüz izlememize rağmen bu konuda en küçük bir bilgi kırıntısına bile ulaşamamıştık. Sonuçta Irak’ın her köşesini gözetleyemiyorduk.

Öğleye kadar karargâhta kaldım. Bizim teknik ekibin tamamını bir araya getirdik. Kayagözü sistemindeki başarımızı kutlamak için öğle yemeğini birlikte yedik, ayran kadehlerini şerefe kaldırdık. Üzerine bir de okkalı kahve içtik. Savaşın ortasındaki bu moral günü herkese çok iyi gelmişti. Artık orada yapacak bir şey kalmamıştı. Saat biri geçerken yavaşça dağılmaya başladık. Birliklerimizin başına dönmeliydik. Özellikle ben iki gündür yerimde yoktum ve bizimkilerin neler hazırladıklarını bilmiyordum. Tam yerimden kalkmış, kapıya yönelmişim ki, içerden heyecanlı sesler yükseldi.

“Toplanıyorlar, toplantı yapıyorlar, herkes görev başına”

Aslında kapıdan çıkıp gidebilirdim. Sonuçta kayagözü gözetleyiciliği benim işim değildi. Ama içimden bir ses durmamı söylüyordu. Geriye döndüm, yüzbaşı da kapının önünde beni gördü;

“Erdem, gitmediğine sevindim, gel bu toplantıyı kaçırma” dedi.

Onu izleyerek kayagözü merkezine girdim. Tüm subaylar oradaydı ve karşı duvardaki büyük ekranda bir toplantı salonunun görüntüsü yer almıştı. Erol yüzbaşı tam önümde duruyordu. Öne doğru eğildim,

“Komutanım, burası neresi?”

“48. alay karargâhı. Şu masada gördüğün adam Albay Braden. Amerikan ordusunun en deneyimli subaylarından birisi.”

Hemen hatırladım. Hasan paşanın emriyle hava alanının güneyindeki tüm binaları kayagözü ile donatmıştım. Paşanın ileri görüşlülüğüne söylenecek sözüm yoktu.

“O zaman burası da karargâh binası.

“Toplantı salonu hava alanının güneyindeki okulda. Amerikalılar orayı yeniden düzenledirler. Hatta bazı duvarları yıktılar. Elbette ödümüz patladı ama Allah’tan bizim kameraya dokunmadılar”

Az sonra oda tamamen dolmuştu. Tüm subaylar yerini aldı. Erol yüzbaşı bana eğildi,

“Albayın yanındaki binbaşı Lorimer. Hemen iki adım önündeki de binbaşı Manley. Sağ ön tarafta oturan yüzbaşı Stanley. Gördüğün gibi adamların hepsini tanıyoruz. Hani yolda görsem, tanıdık diyerek selam bile verebilirim.”

Amerikan ordusu bu kadar iyi gözetlendiğini biliyor muydu acaba? Önümüzdeki ekranlarda her birini ayrı ayrı izleyebiliyorduk. Bu adamlardan bazıları yakında yapılacak saldırıda benim karşıma çıkabilirdi. Görebildiğim kadarıyla yüzlerine bakmaya çalıştım. Kayagözü toplantı salonunun arkasına yerleştirildiğinden oturanların arkasını görebiliyordum. Yalnızca Albay ile binbaşılar bize dönüktü. O nedenle Albay Braden’i inceleyebildim. Çok babacan bir yüzü vardı. Hani komşu olsak, mutlaka çok iyi anlaşırđık. Mavi gözleri ışıl ışıl yanıyordu. Bilen insanın o kendine özgü güvenli bakışlarıyla askerlerini süzüyordu. Kısa süre sonra toplantı başladı. Konu yarın yapılacak genel saldırıydı. Bunu duyunca koca salondan öyle bir uğultu çıktı ki, Hasan paşa “susun” diye bağırarak zorunda kaldı.

Albay Braden planı anlatmaya başladı. Bu sırada hemen arkasındaki perdede saldırı haritası görüntü. Elbette bizimkiler anında kopyalayıp üzerinde çalışmaya başladılar. Düşman üç tane ordu getirmişti. Alfa, Beta ve Kerkük ordusu. Albay orduların isimlerini söyleyince, düşmanın toplantı salonunda gülüşmeler oldu. Aynı şekilde biz de gülmeye başladık. Alfa ve beta ordusu fikri bize çok komik gelmişti. Ama Hasan paşa gülmüyordu. Çünkü bu isimlerin kullanılmasına yol açan teknik gelişme ve özellikle uydugözü tanımlaması çok dikkatini çekmişti. Halil binbaşuya bir şeyler söyledi, binbaşı hızla dışarı çıktı.

Bizim savunma hattımız, Kerkük’ün doğusundaki dağlardan başlıyor, batıda Bayci’nin kuzeyinden çöle doğru uzanıyordu. Düşman bize bu hattın üç noktasından birden saldıracaktı. Alfa ordusu en batıdan, beta ordusu ortadan ilerleyecek, Kerkük ordusu da kenti aldıktan sonra Erbil’e gidecekti. Biz Kerkük ve Bayci çevresinde savunda tedbirleri almıştık. Ama ortadaki geniş alan bomboş duruyordu. Burasının güneyi tarım topraklarıyla kaplıydı. Kuzeyi ise tam bir çöl görünümündeydi. Hasan paşanın bölge için bir şeyler düşünmüş olmasını umuyordum.

Ne yazık ki düşmanın yaptığı toplantının tamamını izleyemedim. Hasan paşanın emriyle hepimiz birliklerimizin başına döndük. Bir yandan da hazırlıklarımızı gözden geçiriyorduk. Ortalık birden hareketlenmişti. Tüm teçhizatımız elle taşınabilir durumdaydı. Hiç araç kullanamayacak oluşumuz bize bazı önlemler almaya itmişti. En büyük lüksümüz katırlardı ve onları da en fazla üçlü guruplar halinde, düşmanın dikkatini çekmeyecek şekilde taşıma işlemlerine gönderiyorduk.

Akşama doğru emirler gelmeye başladı. Bizim alay son direnme gücü olarak sırtını tepelere vermiş şekilde Kerkük’ün kuzey batısına yerleşiyordu. Önümüzde asıl savunma siperleri vardı. düşman onları geçse bile bizim kesinlikle durdurmamız gerekiyordu. Malzemeleri kaptığımız gibi

tünellere atladık. Binlerce kişi, köstebekler gibi yeraltındaki uzun yollarda koşturarak ilerlemeye başladı. Her yandan patırtılı ayak sesleri duyuluyordu. Ben kendi takımımın en önündeydim. Benim önümde ise başka bir takım vardı. Aramızdaki mesafe on metre bile değildi. Büyük bir disiplin ve düzen içinde yirmi beş mumluk ampullerin aydınlattığı bu loş koridorlarda ilerliyorduk. Bu tünel yeni yapılmıştı ve Kerkük'ün kuzeyinden kuzey batısına olan bağlantıyı sağlıyordu.

Yeryüzüne çıktığımızda kendimi küçük bir köyün ortasında buldum. Çevre asker kaynıyordu, karargâh yol göstericilerine kendimi tanıttım, hemen yerleşeceğimiz yeri tarif ettiler. Bitişik evlerin duvarları yıkılarak bir çeşit kapalı yol oluşturulmuştu. Bağlantı olmayan yerlerde ise açığa çıkıyorduk. Tek umudumuz düşmanın bunu fark etmemesiydi. Köyün hemen dışında ise siperler vardı. Orada karargahtan başka bir asker yerimizi gösterdi. Gün batarken toprağın iki metre altında yemeklerimizi yiyorduk. Yerin altı binlerce askere ev sahipliği yaparken, yeryüzünde her şey sessiz ve sakindi.

Yerleştiğimiz siperler, önceki gün incelediklerime çok benziyordu. Derin çukurun üzeri özellikle çevreye uyumlu boyanmış kapaklarla kapatılmış, bazı yerler ışık alması için açık bırakılmıştı. Burada zemmin biraz daha sertti. Çıkan topraklar düzgün bir şekilde çevreye yayılmış, yeni yükselteler oluşmuştu. Akın çavuş yanıma yaklaştı;

“Komutanım, bu siperleri kim kazdı böyle” diye sordu.

“Buraya gelirken içinden geçtiğimiz köylüler kazmıştır. Ne büyük bir çalışma değil mi?”

“Valla komutanım ben böyle şey görmedim, bunların hepsi doğuştan inşaatçı”

Konuşmaları uzaktan dinleyen iki er de bize yaklaştılar,

“Komutanım, köylüler nerede şimdi?”

“Bilmem, sanırım güvenli bölgelere çekilmişlerdir”

“Yarın köyleri yıkılır mı dersiniz?”

Doğrusu bunu hiç düşünmemiştim. Düşmanın bombardıman alanının dışında olduğumuzu düşünüyordum ama hiç belli olmazdı.

“Bilmiyorum, inşallah bombalanmaz” diye karşılık verdim.

Erol yüzbaşı bizi köydeki evde kurduğu karargâhına çağırdı. Siperden çıkıp yürüyerek köye gittim. Burada yaşam olduğunu göstermek amacıyla neredeyse tüm evlerde ışık yakılmıştı. Yüzbaşının yanına ulaştığımda üstegmen Halit ile birlikte beni bekliyorlardı. Bölüğün diğer subayları da az sonra geldiler ve yarınki harekâtı tartışmaya başladık.

Gece yarısına kadar kendi aramızda konuştuk. Neredeyse atacağımız her adımı önceden planladık. Gerçekte tüm bu konuşmaların fazla bir anlamı yoktu. Çünkü hepimiz biliyorduk ki savaş alanı asla önceden planlanamaz. Asla önceden tahmin edilemez. Sadece hazır olabilirsiniz ve bizim yaptığımız da bundan başka bir şey değildi. Bu arada neredeyse on bardak çay içmiş, sigara tiryakileri de bir paketi tüketmişti. Birden ortalığı tuhaf bir uğultu kapladı. Önümüzdeki siperlerden yükselen ses, açık pencereden bize kadar ulaşıyordu. Pür dikkat sesi dinlemeye başladık. Siperdeki askerler hep birlikte dua okumaya başlamıştı. Binlerce kişinin bir ağızdan, yüreğinin derinlerinde duyarak, büyük bir duygu seli içinde ama doğal olarak yüksek sesle okuyamadığı, yalnızca mırıldanabildiği Kuran ayetleri inanılmaz güçte bir uğultu olarak gökyüzüne yükseliyor, dinleyenlerin tüylerini diken diken yapıyordu.

Sabaha kadar hiç uyumadım. Kimi zaman annemi, babamı kimi zaman Ayşe'yi düşündüm. Askerimle birlikte dua ederken hava yavaşça aydınlanmaya başladı. Başımı siperden çıkarıp çevreme baktığımda acı bir gerçekle karşılaştım. Ayşe'nin köyü, bizim sağ kanadımızdaki en uç noktadaydı. Böyle olunca da yıkıma uğraması kaçınılmaz hale gelmişti. Yine de savaş alanında olması, Ayşe'nin oradan uzaklaşmasına yol açabilir, arkada güvenli noktalara çekilebilirdi. Birden onun asla savaştan kaçmayacağını anımsadım. "Her şey nasip" dedim kendi kendime. Saatime baktım, beş birkaç dakika vardı. Bir asker herkese ekmek dağıtmaya başladı. Daha ilk lokmayı ısırılmamıştım ki ateşlenen topların sesleri ortalığı doldurdu. Birkaç saniye sonra da cepheye ilk top mermileri düşmeye başladı.

Düşman sanki bize sorarak ateş ediyordu. Bombardıman aynen düşündüğümüz gibi yapılıyor, ön siperler hallaç pamuğu gibi atılıyordu. Patlamalar o kadar düzenliydi ki, bir çeşit makine izlenimi doğuruyordu. Sanki devasa bir motor sağdan sola, ileriden geriye doğru dolaşıyor, her yeri yakıp yıkmaya çalışıyordu. İzleyebildiğim kadarıyla topçu benim bilgisayar oyunlarımdaki kadar iyi değildi. Böylece isabet alan siper sayısının çok fazla olmayacağını düşünmeye başladım. Bu arada atışlar iyice sağımıza kaydı ve kaçınılmaz bir şekilde Ayşe'nin köyü dumanlar içinde kayboldu gitti. Sonra yeniden sola doğru yöneldi. Oysa ön cepheyi oluşturacak kuvvetler köyün yüz metre uzağındaki siperlerde saklanıyorlardı.

Saat altıya doğru topçu ateşi kesildi. Yerini uçaklar aldı. Yoğun şekilde napalm kullanılıyordu ve ön siperlerin olduğu bölgenin tamamı alevler içinde kalmıştı. Hemen ardındaki alana ise bol miktarda kluster bombası atıldılar. Böylece hiçbir canlının yaşayamayacağı bir bölge oluşturduklarını sanıyorlardı. Bence yangın bombasına devam etseler daha iyi sonuç alabilirdiler.

Uçaklar saldırıyı kesip geriye dönerlerken bu kez apaçiler işe başladı. Aynı anda tankların ve zırhlı araçların o inanılmaz uğultusu göğe yükseldi. Düşman geliyordu. Şu anda sağ ve sol kanatta bulunan askerler ön siperlere doğru koşmaya başlamışlardı. Ama dürbünle görülebilen en küçük bir hareket yoktu. Apaçiler hızla siperlere doğru daldılar. Toplam on kadardılar. Öndeki alana geldiler, dikkatlerini buraya vermişlerdi. O kadar heyecanlanmıştık ki, Akın çavuş avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Ateş, ateş edin, ateş edin"

Aslında bizden en azından beş kilometre uzaktaydılar ve duymaları söz konusu bile olamazdı. Ama orta kesimden sekiz on tane füze fırladı ve iki helikopteri vurdu. Bir tanesi havada dağıldı, diğeri ise dönerek yere çakıldı. Apaçiler hemen orayı bombalamaya başladılar. Bu kez kentin kenar mahallelerinden yirmi kadar füze onlara doğru ilerlemeye başladı. Telaş içinde saldırıyı kesip sağa sola dağıldılar. Üç tanesi her şeye rağmen kaçamadı.

Apaçiler çekilirken, tanklar ortaya çıktı. Yavaşça ilerliyorlardı. Hemen arkalarında piyade koşturarak peşlerinden geliyordu. Bizim siperler ise henüz duman içindeydi, çoğu yerde yangınlar vardı. Hiç ses çıkmıyordu. Kalbim endişe içinde burulmaya başlamıştı. Yoğun bombardıman tüm askerimizi şehit etmiş olabilir miydi? Sanırım anti tank siperleri yok edilmişti. Çünkü çoktan ateş etmiş olmaları gerekiyordu. Onun yerine, tankların arkasından gelen piyadelere doğru yoğun şekilde ateş başladı. Öndeki askerler bir anda biçiliverdiler. Kimse tanklarla ilgilenmiyor, doğrudan piyade birbirine ateş ediyordu. Bu olay tankların yavaşlamasına yol açtı, hatta bazıları durarak önündeki alanı makineli ateşine tuttu. Bizimkiler de sanki tam bu anı bekliyormuşçasına, birden füzeleri hedeflerine göndermeye başladılar. En öndeki dört tank birkaç saniye farkla havaya uçtu.

Sanırım düşman bu şekilde ilerleyemeyeceğini anladı. Yeniden eski düzenine döndü ve tanklar hızlandı, arkalarına zırhlı araçlar yerleşti, üzerimize gelmeye başladılar. Şimdi ön siperleri geçiyorlardı. Tankın arkasındaki zırhlılar siperlerin üzerine durdular, içerden çıkan askerler, bizimkilerle savaşa tutuştu. Sabahtan beri yapılan saldırılarla ilk kez hatlarımıza girmeyi başarıyorlardı. Daha geride bekleyen alayların orta bölümdeki siperlere doğru koştuklarını gördüm. Düşman topçusu bir kez daha işe karıştı, savaş alanının geri bölgelerine mermi yağdırmaya başladı. Bir anda ateş altında kalmıştık. Hemen siperlerin içine gömüldük. Eğer bu şekilde bombalamaya devam ederlerse hepimizin işini bitirebilirlerdi. Bombalar sağa sola düşüyor, inanılmaz hava basıncı yaratarak patlıyorlardı. Bazen nefesim kesiliyor, bazen kalbimin sıkıştığını hissediyordum. Allah'tan bu işi fazla uzun sürdürmediler. Yeniden orta kesime döndüler. Şimdi içinde asker bulunan siperlerimizi dağıtmaya başlamışlardı. Herkes bir kez daha siperlerin dibine yapıştı.

Sabahleyin başlattıkları hücumda Amerikalılar gün doğumuna doğru koşturuyorlar, güneşi arkamıza almamız bir çeşit avantaj oluşturuyordu. Savaşın tozu dumanı içine güneş ışınlarının da karışmasıyla her şey iyice görünmez hale geliyordu. Hâlbuki bizim tarafta Amerikalılar ayna gibi net izlenebiliyordu. Ama şimdi güneş yükselmiş, iki taraf için de şartlar eşitlenmişti.

Topçu ateşi biter bitmez bu kez tankçılar işe başladı. Şimdi cephenin ikinci ana hattı üzerinde şiddetli çarpışmalar oluyordu. Düşman orayı geçerse, geride onları durduracak bir tek bizim alay vardı. Şimdi düşman tankları siperlerin yüz metre önüne kadar gelmişti. Üzerlerine yağmur gibi füze yağıyordu. Üstelik tepelerin ardına yerleşmiş büyük kalibreli füze bataryaları da işe karışmıştı. Amerikan zırhlıları çoktan tutuşmuştu. Askerler araçların içinde kalmak istemiyor olmalıydı. Dışarı fırlayanları ise piyadelerin kurşunları ile füzelerin patlamaları karşılıyordu. Öte yandan kimse bir tanka dört adet füze atmak endişesi taşımıyordu. Tanklar her yönden gelen füzelerle zaten yeterince zedelenmişler, artık bir tek atışla bile havaya uçacak hale gelmişlerdi. Buna karşın güçlü silahlarla önlerindeki siperlere mermi yağdırıyorlar, bizimkilerin kendilerine ateş etmesini engellemeye çalışıyorlardı. Başarılı oldukları söylenemezdi. Türk askeri sakince siperin üzerinde görünüyor, silahında nesi varsa düşman üzerine boşaltıyordu. Bu arada şehit düşenler yere yığılıyor, kalanlar sipere geri dönüyor, yerlerini başkaları alıyordu. Düşman, Türklerin bulunduğu bir yeri, oradaki herkesi tam olarak yok etmedikçe ilerleyemiyordu.

Vakit öğleyi aşmıştı. Orta kesimde ilerlemeyen düşman bir ara geri çekilir gibi yaptı. Aslında bunun bir taktik olduğu belliydi. Aynı anda Erol yüzbaşının heyecanlı sesi duyuldu;

“Erdem tam sırası, ateş yavaşladı, fırlayın, onları burada beklemenin bir faydası yok.”

Kurulmuş bir yay gibi ileri fırladık. Aramızda neredeyse bir kilometre kadar mesafe vardı. Üzerimizdeki onca ağırlığa karşın, kendimizi kuş gibi hafif hissediyorduk. Onca yolu büyük bir çabuklukla aldık. Artık siperlere elli metre kalmıştı ki, birden düşman topçusu üzerimize bomba yağdırmaya başladı. Önümde Tuğrul teğmenin takımı vardı, bir anda toz duman arasında yok oldular. Bizim takım ise bir hat halinde koşuyordu. Ortada ben vardım, çavuşlar kanatları yönetiyordu. Hep birlikte önümüze ilk çıkan siperlere atladık. Arkamdan gelen Korkut teğmen üzerimizden atlayıp geçti. Bunu görünce olanca gücümle bağırdım,

“İleri, ileri, siperden çıkın”

Tam siperden çıkıyorduk ki karşımızda bir apaçi belirdi. Bizi görmüştü. Bir an için pilotla göz göze geldiğimi bile söyleyebilirim. Kokpitin hemen altındaki makineli parlak ışıklar çıkararak çalışmaya başladı. Mermiler öne geçen 3. takımın üzerine yağdı. Dört beş askerin yere yığıldığını gördüm. Arkamızdan bir yerlerden atılan dört füze apaçiyi öyle bir patlattı ki, yere düşen büyük parça hiç

olmadı.

Ulaşmamız gereken yere bir türlü varamıyorduk. Topu topu beş yüz metrelik yol, şimdi kilometrelerce uzakta gibiydi. Ama düşman kurşunları çevremizde vızıldamaya başlamıştı bile. Uzaklarda, toz duman arasında bize doğru parlayan ışıklar görünüyordu. Bunlar düşman namlularının açtığı ateşin ışıklarıydı. Silahımı doğrulup oraya doğru ateş etmeye başladım. Şarjörümde ne kadar mermi varsa ardı arkasına hedefe doğru uçtu. Bazı ışıkların artık parlamıyordu. Başımızın üzerinden yeni füzeler geçmeye başladığında düşman geri çekiliyordu.

Sonunda ön hatlara ulaştık. Ama çok komik, içine girecek siper bulamadık. Her yer dolu. O anda Erol yüzbaşı, koşarak yanıma geldi, sol tarafı işaret ederek,

“Oraya yerleş, oraya yerleş ve kimseyi geçirme” diye bağıdı.

Gösterdiği yerdeki siperlere yerleşir yerleşmez Çavuşlara seslendim,

“yoklama yapın, yoklama yapın”

Çakır hemen karşılık verdi,

“Kayıp yok komutanım”

Çok şükür, inanılmaz ama o kadar yolu kayıpsız geçmek, gerçek bir savaş mucizesi olmalı. Ortalık biraz sakinleşti. Duman yavaşça dağılıyordu. Hemen sağımda boş siperler gördüm.

“Çakır dört adamla sen burada kal, diğerleri benimle gelsin” dedim.

Siperden çıktım, önümü daha iyi göreceğimi düşündüğüm en sağdaki sipere yerleştim, Akın çavuşu da hemen sağ çaprazımda beni destekliyordu. Dürbünümle önümdeki alanı incelediğimde yüzlerce amerikan askerinin bize doğru yaklaştığını gördüm. Ama Amerikalılar böyle davranmazdı. Fazlasıyla acemice koşturuyorlardı. Siperlere yaslanıp silahlarımızı hazırladık. Düşman yüz metre kadar yaklaşınca da ateşe başladık. Birer ikişer yere yığılmaya başladılar. Saklanabilecekleri bir siper yoktu. Aslında hemen önlerinde boş bir siper bulunuyordu ama daha oraya ulaşmadan yere düşüyorlardı. Bir ara sağ tarafımızdan da ateş açıldı. Hemen oraya dönüp karşılık verdik. İki düşman askeri oraya sızmayı başarmıştı. Dürbünümle bir kez daha inceledim. Hayır, bunlar Amerikan askeri olamazdı. Çoğu koyu tenliydi, bizim yağız Anadolu delikanlılarını andırıyorlardı. Bunlar Amerikan savaş giysileri içindeki Kürtlerdi ve bir kez daha Amerikalılar için hayatlarını feda ediyorlardı.

Düşman hücumu tam kesiliyor diyordum ki, uzaklardan bir tankın doğruca bizim üzerimize geldiğini gördüm. Sağında solunda, öncekilerden çok daha iyi hareket eden, koşan, yuvarlanan, ateş eden askerler vardı. Bunlar gerçek Amerikanlıydılar ve kesinlikle bizi hedef almışlardı. Hemen karşılık verdik ama çok etkili olduğumuzu söyleyemem. Büyük bir hızla yaklaştılar. Öylesine yoğun şekilde ateş ediyorlardı ki, bizimkiler siperin içine saklanmaya başladılar. Oysa bu ölüm anlamına geliyordu.

“Füzeleri hazırlayın, önce tankı halledin” diye bağırdım.

Elimizde sadece dört tane füze vardı. Askerler hemen nişan alıp ateşlediler. Dört parlak ışık tanka doğru ilerledi ama tank buna karşı hazırlıklıydı, ani bir dönüşle yüzünü füzelere döndü. İki atış isabet kaydetti ama etkili olmadı. Diğer ikisi de tankın yanından geçip gitti. Arkaya dönüp,

“Akın çavuş, indir şu tankı” dedim.

İki saniye içinde dört füze üzerimizden geçip tanka ulaştı. Karşımızdaki tankçı sürücüsü çok iyi olmalıydı çünkü bu kez ters tarafa bir yarım dönüşle yine iki füzeyi savuşturdu, diğer ikisi de tankın

öteki tarafına çarptı. Olanca gücümle küfür ederek haykırdım,

“Ateş edin, ateş edin, indirin şunu”

Akın çavuş;

“Füze kalmadı komutanım” diye karşılık verdi.

O anda söyleyecek söz bulamadım, içinden geldiği gibi seslendim;

“Git bul gel öyleyse”

“Baş üstüne komutanım”

Dört askerle birlikte siperden çıktı, geriye doğru koşmaya başladı. Düşman tankı yüz metreye kadar yaklaşmıştı. Siperlerin üzerinde zıplayıp duran bizimkileri görmemesi mümkün değildi, onları top ateşine tuttu. İçlerinden birisinin yere yığıldığını gördüm. Düşman tankları her yerden üzerimize doğru ilerliyordu ve kimsenin başkasına bakacak hali yoktu. Ne pahasına olursa olsun, önümdeki hedefi yok etmeliydim. Akın çavuşun başarabileceğinden kuşku duymaya başlamıştım. Ama başımın üzerinden geçen üç tane füze kuşkularımı bir anda dağıttı. Füzeler hedefe o kadar iyi oturdu ki, tankın yok edilmesini neredeyse bir belgesel gibi izledik. Taretin tam altında parlak bir ışık belirdi, ardından pek çok yerinden turuncu bir alev fişkırdı. Sonunda simsiyah dumanlar çıkararak yanmaya başladı. Çevresindeki amerikan askerleri anında yere yattı ve ilerlemeyi durdurdular. Savaşın ortasında kısa süren bir ateş kes başlamış gibiydi. İlk şaşkınlıkları geçince yere yatmış askerler yattıkları yerden ateş ederek sürünmeye başladılar. Hemen önlerindeki sipere ulaşmaya çalışıyorlardı. Şimdi savaş bir çeşit keskin nişancılık oyununa dönmüştü. Üstelik bir avantajlı durumdaydık.

“İyi nişan alın, dikkatli olun, devirin şunları” diye avazım çıktığıncaya bağırardım.

Ben de sipere dayandım, dikkatle nişan alarak düşmana karşılık vermeye başladım. Aramızda yüz metreden fazla bir uzaklık vardı ve bizim silahlarımızda dürbün bulunmuyordu. Düşmanı nişangâhta küçük bir nokta gibi görüyorduk. Oysa muhtemelen Amerikalılarda dürbün olmalıydı çünkü iki askerimi kolaylıkla şehit ediverdiler. Kayıplarımızın yerine yenilerini koyma şansımız yoktu. Düşman da kayıp veriyor ama bizimkiler gittikçe artmaya başladı. Üstelik tepemizde biten apaçiler de mermi yağdırıyordu. Telsizimden yüzbaşının sesi duyuldu;

“Erdem, geri çekil, tümüyle imha edileceksin, sana koruma ateşi açacağız, sürün”

Erol yüzbaşı bizi çok iyi izliyor olmalıydı.

“Çakır, geri çekiliyoruz, sürünerek geriye” dedim.

Siperden fırlayıp yere yapıştık. Şimdi daha gerimizden yoğun bir ateş başlamıştı. Mermiler başımızın üzerinden vızıldayarak uçuyorlardı. Bir ara dönüp arkama baktım. Düşman önceden bir türlü giremediği ilk siperleri işgal etmekle meşguldü.

Hemen arkamızdaki daha büyük bir sipere yerleştik. Artık tüm takım bir aradaydık. Bu kez düşmanın boşalttığımız yerlere girmesini önlemeye çalışıyorduk. Amerikalılar destek birlikleri getiriyorlardı. Bu kadar çok askerleri olduğunu bilmiyordum. Şimdi savaş alanında yalnızca piyadeler vardı ve neredeyse eski zamanlardaki gibi süngü süngüye birbirimize girecektik. Öylesine seri ateş ediyordum ki, bir süre sonra mermilerim tükenmeye başladı. Kendimi frenlemeye çalıştım. Mühimmatımı daha dikkatli kullanmalıydım.

Amerikan askerleri bize iyice yaklaştı. Çılgın gibi ateş ediyorlardı. Kafasını siperden çıkararak asker on saniye bile öyle kalamıyor, hemen şehit düşüyordu. Bu nedenle çoğu asker kafasını

çıkarmadan, silahımı havaya kaldırarak körlemesine ateş etmeye başlamıştı. Ben de öyle yapayım dedim, kollarımı uzatıp silahımı düşmana doğru çevirdim daha tetiğe basmaya fırsat bulamamıştım ki bir mermi gelip tüfeğimi paramparça etti. Ellerim kan içinde kalmıştı, içgüdüsel olarak ellerimi karnıma bastırıp yere çöktüm. Çakır çavuş hemen başımda bitti,

“Komutanım, komutanım, yaralandınız mı” diye bağırdı.

Ellerimi öne uzatıp parmaklarıma baktım. Sol avucum boydan boya yarılmıştı. Sıhhiye eri yardım çantasını getirdi, temizleyici sıvılarla yarayı temizledi sonra yarılmış deriyi üst üste bindirip dört tane çelik zımba ile birbirine tutturdu, gazlı bezle sıkıca sardı. Üzerine de eldiven geçirdi.

“Tamam komutanım, eskisi gibi oldu” dedi sırtarak.

“Sağ ol asker, sonra hatırlat da sana bir kahve ısmarlayayım” diye karşılık verdim.

Doğrulup ayağa kalktım, kafamı uzatıp ileriye doğru baktım. Düşman ateşi daha da artarak sürüyordu. Hemen kulaklarımın dibinden kurşunlar vızıldamaya başladı. Şimdi silahsız kalmıştım. Sağa sola bakındım, yerde bir keskin nişancı tüfeği duruyordu. Eğilip aldım, içinde dört mermisi vardı. Başımı siperden dışarı çıkardım, elli metre ötede bir Amerikalı gördüm, namluyu ona çevirip ateş ettim. Adam göğsünden vuruldu, boylu boyunca yere serildi. Ama aynı anda onun arkadaşları üzerime en azından yirmi tane kurşun yollamışlardı. Siperin içine eğildim, ona kadar saydım, fırlayıp yeniden ateş ettim. bu kez hedefi tutturamamıştım. Siper savaşlarında bu kadar yakından keskin nişancı tüfeği hiç de kullanışlı olmuyordu. Yeniden yere eğildiğimde, çevremde bir makineli arıyordum. Akın çavuş elinde iyi bir silahla karşımda geçti,

“Bunu alın komutanım, şehidimiz artık kullanmayacakmış” dedi.

Silahı kaptığım gibi başımı siperden çıkardım ve neredeyse tüm şarjörü düşmana boşalttım. Karşımda en azından on tane Amerikalı vardı, bir anda kayboluverdiler. Aynı anda dumanların arasından, tepemde bir apaçi belirdi. Doğrudan bizim siperde ateş ediyordu. Mermilerin yere çarptıktan sonra ilerleyip siperin içindeki askeri vurduğunu gördüm. Toprağın altında en azından bir metre ilerlemiş ve hızından bir şey yitirmemişti. Allah’tan füzeler imdadımıza yetişti ve helikopter telaşla ateşi kesip geriye çekildi.

Siperin içinde sürekli hareket ederek düşman ateşine karşılık vermeyi sürdürüyorduk ama burada uzun süre tutunamayacağımız açıktı. Sol tarafımdan bir yerlerden de ateş edilmeye başlanmıştı. İki askerimin şehit olduklarını gördüm. Düşman neredeyse yirmi beş metreye kadar yaklaşmıştı, çevremiz düşman kaynıyordu. Yavaşça geriye baktım, köyden çıkan kimi askerler daha gerideki siperlere yerleşiyorlardı. Bizim oraya kadar geri çekilmemiz düşünülemezdi. O halde düşmanı ya burada durduracak ya da hep birlikte şehit düşecektik. O anda hiçbir şey hissetmedim. Ne bir korku, ne bir üzüntü. Aklımda tek bir şey vardı, siperimi korumak. Hemen doğruldum,

“Ateş edin, ayakta gördüğünüz herkesi indirin” diye bağırdım

ve önümdeki kalabalığa ateş etmeye başladım. Amerikalıların bizim birden doğrulup ateş edeceğimizi beklemedikleri anlaşılıyordu çünkü karşılık verecek yerde kendilerini siperlerin içine attılar. Aynı anda yüzbaşının sesi duyuldu;

“Erdem, savaşarak yavaşça geri çekil. Yüz metre geride yeni bir hat oluşturuyoruz, bize zaman kazandır” diye bağırdı.

O an için ortalık biraz olsun yatışmıştı. Hemen arkamda boş bir siper gördüm.

“Geri çekiliyoruz, arkadaki sipere, fırlayın” dedim.

Askerler büyük bir çeviklikle ayağa kalkıp, gerideki sipere doğru koşurdular. Ben ve çakır çavuş en son gelenlerdendik. Düşman bizi görmüş ateşe başlamıştı. Neredeyse kafa üstüne, balıklama yeni siperimize daldık. Derin bir çukura düşmeyi bekliyorduk ama siperin içi yarı yarıya toprakla doluydu. Ancak diz çökerek durabiliyorduk. Yine de hiç yoktan iyiydi. Toprağın üzerine uzanıp ateşe koyduğumuzda karşımızdaki Amerikan askerleri artık iyice toprağa yapışmışlardı. Sağ tarafımda dumanlar yükseliyordu ve dumanın arasından kocaman bir tank çıkıverdi. Yanımızdan geçiyordu ve bizi görmemişti.

“Çakır” diye seslendim.

Hemen anladı, elimizde hiç füze kalmadığını sanıyordum ama sürünerek ilerleyen Çakır çavuşun elinde bir füze olduğunu fark ettim. Hemen tankın çevresini mermi yağmuruna tuttuk. Böylece orada piyade varsa, bastırarak çavuşu korumaya çalışıyorduk. Çakır bize asırlar gibi gelen birkaç saniye içinde toprağın üzerine oturdu, füzenin nişangâhını açtı, omzuna koydu, dikkatle nişan aldı ve ateş etti. Aradaki mesafe elli metre bile değildi. Tank tam yanından, motor yönünden isabet aldı, büyük bir gürültüyle havaya uçtu. Çakır sürünerek yanımıza geldi, hep birlikte sevinçle kucaklaştık.

“Harikaydın, seninkiler cehennemde tavla oynuyorlar şimdi” dedim.

Tüm dişlerini göstererek gülümsedi, bu arada aklıma gelmişti;

“füzeyi nereden buldun, hepsini harcadığını sanıyordum” diye ilave ettim.

Bunu duyan diğer askerler hemen siperin diğer ucunu gösterdiler. Bir kasa dolusu füze, bizim için bir çeşit hayat sigortası gibi orada duruyordu. Hemen kafamı uzatıp çevreme baktım. Gerideki hat ile aramızda yüz metrelik bir mesafe vardı ama bu alan pek çok küçük siper içeriyordu. Ama bu kez siperler arasında küçük bağlantı noktaları yapılmıştı. Ortalıkta bizden başka asker görünmüyordu. Yani yeni düşman saldırısını önce biz karşılayacaktık. Bir kasa içinde on iki tane füzemiz vardı. Onları dikkatli harcamalıydık. Hemen kararımı verdim, elimle ortadaki bir siperi işaret ederek;

“Çakır o kasayı al ve şuraya koy. Tanklarla üzerimize geldiklerinde sadece benim emrimle füze ateşlenecek” diye bağırdım,

“şimdi gerimizdeki alana dağılın ve o siperlerden asla çıkmayın. Düşman sizin bulunduğunuz bir yerden asla geçememeli anlaşıldı mı?”

Hep birlikte cevap verdiler,

“Evet komutanım”

Çakır iki askerle sandığı alıp geriye doğru koşturmaya başladığında düşman yeniden hücumla geçmişti. Fazla zamanımız yoktu. Askerler siperler arası yolları kullanarak bir anda çevreye dağıldılar. Ben de yanıma iki asker alıp hemen arkamdaki daha küçük bir sipere geçtim. Buradan düşmanı rahatça görebiliyordum. Neredeyse beş yüz metre uzaktaydılar. Belki elli tane tank vardı ama beş tanesi arka arkaya dizilmiş doğrudan benim bulunduğum yere, hızla üzerimize geliyordu. Hemen bağırdım,

“Çakır, ilk tank senin, hadi bakalım”

“Anlaşıldı komutanım”

Siperin üzerinden düşmana doğru uzandım. Önümdeki siperlerin bazılarında düşman askerleri vardı ama tanklar olmadan oradan çıkmaya niyetli görünmüyorlardı. Sadece arada bir doğrulup bizi ateş altında tutmakla yetiniyorlardı. Tanklar yüz metreye kadar yaklaşınca, Çakır çavuşun füzeleri arkalarında çok hafif bir iz bırakarak uçmaya başladı. Ne yazık ki tankın hemen önüne düştüler, tank bir an için duman içinde kayboldu ardından tüm heybetiyle ortaya çıktı. Hemen füzeleri koyduğumuz sipere doğru koşmaya başladım. Bir yandan da kendi kendime hatalı karar verdiğimi, füzeleri dağıtmam gerektiğini söyleyip duruyordum. Birden ortalık kelimenin tam anlamıyla sessizliğe büründü. Şiddetle başım döndü, gözüm karardı. Çevreme bakmaya çalıştığımda yere yattığımı fark ettim. Doğrulmalıydım, ama başaramıyordum. Güçlkle kollarımın üzerine kalktım, yere oturdum. Başımın dönmesi geçmemişti. Şimdi kulaklarımda kuvvetli bir uğultu duyuyordum. Üstelik artık siperin içinde değil, savaşın tam ortasında, toprağın üzerindeydim. Birden aklım başıma geldi, savaş sesleri yeniden duyulmaya başladı. Yerimden fırladığım gibi koşarak önümdeki sipere atladım. O zaman tankın bize ateş açtığını ve attığı merminin yakınımızda patladığını, bizi siperden dışarı fırlattığını anladım. Yanımdaki iki asker de en az benim kadar şaşkın olmalarına rağmen bir an olsun beni yalnız bırakmamışlardı. Füzelerin olduğu sipere gelince hemen bir tanesi sırtıma yükledim, bir tanesini de elime aldım. Yanımdaki erler de beni taklit ettiler. Çakır çavuş ortalıkta görünmüyordu. Onu arayacak zamanım yoktu. Başımı kaldırıp sağa sola baktım. Karşıdan gelen tankların üzerine füze yağıyordu. Ama düşman sanki yeni bir zırh bulmuş gibiydi ve bizim atışlarımızdan pek etkilenmiyorlardı. Askerlerle birlikte hemen yandaki bir sipere yerleştik. Hep birlikte füzelerin nişangâhını açtık. Doğrulup yaklaşan tanklara baktım. Yüz metre kadar önümüzdeki tankı işaret ettim. Dikkatle nişan aldık, zaman ayarlı tetiğe bastık. Bu sistem, füzelerin birer saniye arayla ateşlenmesini sağlıyordu. Füze rampasını sıkıca tutarak beklemeye başladık. Bir an için roket alevini yüzümde hissettim, üç füzenin dümdüz bir yol izleyerek tanka doğru uçtuğunu gördüm. Hedefe tam isabet kaydetmiştik. Ama tank hala üzerimize gelmeyi sürdürüyordu. Tam işte şimdi hapyı yuttuk diye düşünüyordum ki, hemen sağımdan gelen iki tane füze tankı havaya uçurdu. Bu atış da Akın çavuşun gurubundandı. Dönüp bana baktı, başparmağını yukarı kaldırarak mutlu bir şekilde gülümsedi.

Kalan dört tank bir az olsun yavaşlamıştı. Üzerindeki tüm silahlarıyla ateş ediyorlardı. Arkalarından gelen piyadeler de parmaklarını tetikten hiç çekmiyorlardı. Yine de başarılı olduklarını söyleyemem. Çünkü küçük periskoplarla siper içinden onları rahatlıkla izleyebiliyor, uygun bir anda çıkıp ateş edebiliyorduk. Yeniden füzelerimizi hazırladık, mesafe yüz elli metre. Dikkatle nişan alıp tetiğe bastık. Füzelerimiz hedefe doğru ilerlerken inanılmaz bir şey oldu. En öndeki isabet alıp havada patladı, onun basıncıyla diğerleri de yoldan çıktı ve tankı geçip gittiler. Elimizde başka füze yoktu. Hemen kasanın bulunduğu yere doğru koşturmaya başladık. Askerlerden bir tanesi iki metre önümdeydi. Tam kafasından vuruldu. Mermi o kadar şiddetliydi ki, öne doğru koşan asker, geriye doğru benim üzerime düştü, birlikte yere yuvarlandık ve o anda ortalığı bir kez daha sessizlik

kapladı. Artık deneyimliyim. Yanımda bomba patlamış olmalı. Gözlerim karardı, büyük bir gayretle doğrulmaya çalıştım. Çok ilginç, bilincim tamamen açık gibiydi, fiziksel olarak her hangi bir şey hissetmiyordum. Ama hareket etmekte zorlanıyordum. Bu kez kendimi daha çabuk topladım. Üzerimdeki şehidi yana itip doğruldum. Diğer asker kalkmama yardım etti, birlikte yandaki siperde yerleştik. Artık füzenin olduğu yerden ayrılmayacaktım. Zaten bizden başka kimse kalmamış gibiydi.

Kasadan füzeleri yeni almıştım ki, neredeyse beş metre ötede bir düşman askeri gördüm. Elimde füzeler olduğu için silahımı yere bırakmıştım. Bir an göz göze geldik, Amerikalı teslim olmak ister gibi ellerini havaya kaldırdı ama çok geçti, tam kafasından vurularak sırt üstü yere düştü. Füzemi hazırlayıp siperden doğruldum. O anda gözlerime inanamadım. İki tane dev tank, neredeyse otuz metre önüme kadar gelmişti. Bu kadar hızlı davranabileceklerini düşünemezdim. Artık nişan almama bile gerek yoktu. Füzeyi omzuma koyup tetiğe bastım. Diğer asker de ateş etmişti, iki füzeden bir tanesi tankın önünden, diğer de yanından isabet etti. Tank öyle bir patladı ki, hava basıncıyla kendimi yerde buldum. Hemen ayağa fırladım, yanan tankın çevresindeki askerlere ateş açtım. Bir an için başını çevirdiğimde diğer tankın topunu bana çevirdiğini gördüm. Tamamen içgüdüsel bir hareketle kendimi siperin içine attım. Topçu mermisi siperin birkaç metre önünde patladı. Şok dalgası beni iyice yere yapıştırdı, tonlarca taş toprak çevreye yağdı. Kendimi çok kötü hissediyordum. Ayağa kalkacak gücüm yoktu. Sürünerek geriye doğru gittim, sırtımı füze sandığına dayayarak silahımı sağ elime aldım. Sol elim kan içindeydi ve artık kullanamıyordum. Birkaç dakika sonra Amerikan askerleri siperin üzerinden atlayarak geçmeye başladı. Artık her şey bitmişti. Düşmanın esir almayacağını biliyordum. Silahımı yere bıraktım, belimdeki el bombasını çekip, ağzımla pimini çıkardım. Düşman nasıl olsa benim orada olduğumu anlayacak ve ateş açacaktı. O zaman elimden düşecek el bombasının kasadaki füzeleri ateşleyerek çevrede büyük bir patlamaya yol açmasını umuyordum. Böylece birkaç kişiyi daha peşimden götürebilirdim.

Aradan ne kadar geçti bilmiyorum. Bayılmamak ve elimdeki bombayı bırakmamak için büyük gayret sarf ediyordum. Ama gücümün de gittikçe tükendiğini hissediyordum. Birden yanımda birisi belirdi, bizimkilere hiç benzemeyen üniforma giymişti.

“Dayan yeğenim, birlikte bitirelim şu işi” dedi ve sağ elimi avucuna alarak sıkıca tutmaya başladı.

Yüzüne baktığımda bana hiç de yabancı gelmedi. Onu bir yerlerden tanıyordum. Hafızamı ne kadar zorlarsam zorlayayım bir türlü çıkaramadım.

“Sizi bir yerlerden tanıyacağım ama çıkaramadım” dedim.

Başımı çevirip bana baktı, inanılmaz ölçüde babama benziyordu,

“Nasıl tanımazsın yeğenim, ben senin amcanım” dedi.

Birden içimin buz kestiğini hissettim. Çünkü benim babamın erkek kardeşi yoktu. Kekeleyerek karşılık verdim;

“Ama benim babamın kardeşi yok ki”

“O değil, babanın babası, Osman Albay vardı ya işte onun ağabeyiyim”

Elimi daha da sıkıca tuttu, oradan başlayan bir sıcaklık içime yayıldı. İnanılmaz şekilde rahatladım, tüm acılarım sona erdi. Kendimi çok mutlu ve güvende hissediyordum. Onu tanımıştım. Dedemin Çanakkale’de şehit düşen ağabeyi Ferit on başıydı.

“Sen Ferit onbaşısın” dedim.

“Eh be yeğenim, sonunda tanıdın, tanınmasaydın darılırdım valla” diye karşılık verdi.

Gülümseyen, babacan bir tavrı vardı. Yanıma oturdu,

“Söyle bana yeğenim, Havva anamız cennetten neden kovulmuştu?”

Savaşın ortasında bu soru çok garip olmalıydı ama bana çok olağan gelmişti. Ciddiyetle yanıt verdim;

“Elma yemişler de onun için”.

Garip soruya verdiğim karşılık da en az onun kadar garipti ama her şey bana son derece doğal görünüyordu, amcam devam etti;

“peki, onun yerine gelmek ister misin?”

O an gözlerimin önüne Ayşe geldi. Cennette onunla geçireceğim anları düşledim. Tüm acılarım sona erecek, dileklerim kabul olacaktı. İçimde evet demek için güçlü bir istek belirdi, tam cevap verecektim ki ansızın Tuğrul teğmen girdi sahneye, sert bir tavırla bana baktı ve düşmana doğru koşusuna devam etti. Bakışlarında savaşı bırakıp nereye gidiyorsun der gibiydi. Hayır, cennete gitmeyecektim, askerlerimin bana burada ihtiyacı vardı.

“hayır”

dedim sakince, başımı kaldırıp yukarıya baktım. Yalnızca gökyüzünü görebiliyordum. Birkaç dakika sonra, ileriye giden düşman askerleri geriye doğru üzerimizden atlamaya başladılar. Umutla doğruldum, el bombasını sıkıca tutarak güçlkle ayağa kalktım. O anda amcamın artık yanımda olmadığını fark ettim. Aynı anda Çakır çavuş neredeyse balıklama siperin içine atladı.

“Yettim komutanım, dayanın” diye bağırdı. Sonra elimdeki el bombasını gördü;

“Verin onu bana” diyerek bombayı aldı ve ileriye doğru fırlattı.

Çakırın arkasında Akın çavuşun da sipere atladığını gördüm. Bana doğru yaklaştı ama dayanacak gücüm kalmamıştı, çevrem karardı ve kendimden geçtim.

Rüyamda Ayşe’yi gördüm. Tertemiz bir yatakta yatıyordum, Ayşe yanıma geldi, eğilip alnımdan öptü;

“Aslanım, yiğidim benim, bütün Ayşeler sana kurban olsun” dedi.

Bu sözler inanılmaz bir güç yarattı içimde, sıcaklık dalgası bütün damarlarımı doldurdu. Sıçrayıp doğruldum. Aman tanrım, düş değildi, Ayşe gerçekten karşımda duruyordu. O dünyalara bedel gülüşüyle bana bakıyordu. Kollarımı uzattım, yanıma geldi, yatağın üzerine oturdu ve sevgiyle kucaklaştık. Sonra o sıcacık elleriyle yüzümü tuttu,

“Nasılsın, iyi misin” diye sordu.

Kendimi şöyle bir yokladım. Sol elim zonkluyordu ama onun dışında bir şeyim yoktu. Aslında hiç de çapkın birisi sayılmam. Hatta genç bir kızın yanında ne söyleyeceğimi bile şaşırırım. Ama nasıl oldu anlayamadım, dudaklarımdan dökülen kelimelere kendim bile inanmadım ama

“Senin o güzel gözlerini görüp de iyileşmemek mümkün mü” deyiverdim.

Birden ciddileşti, bir süre gözlerimin içine baktı, hafifçe gülümseyerek bana yaklaştı ve uzanıp alnımdan öptü;

“Sen benim velinimetimsin, efendim” dedi.

Uzanıp yanağını okşadım, karşılıklı olarak gülümsedik. Ona doğru yaklaşmak için sol elimin üzerine

yükledim keskin bir acı bana nerede olduğumu anımsatıverdi. Ayağa kalktım, çevreye baktım. Küçük bir köy odasıydım. Kalın duvarları, küçük pencereleri vardı, uzaklarda batan güneşin kırmızıya boyadığı dağlar görünüyordu.

Sol elim sargılar içindeydi. Ayşe yanıma gelip elindeki askıyı boynuma taktı, elimi göğsümün üzerinde yerleştirdi,

“Böyle durması gerekiyor, daha çabuk iyileşirmiş” dedi.

“Burası neresi” diye sordum.

“Hatırlamadın mı, dün geceyi burada geçirmiştiniz ya”

Eğilip yeniden pencereden baktım. Evet, dün geceki köydeydim. Merakla öndeki evin yanında görülen savaş alanına baktım. Çok uzaklara kadar geniş bir alanda her yerden dumanlar çıkıyor, sıhhiyeler siperler arasında koşturuyorlardı.

“Ne oldu, düşmanı yendik mi?” diye sordum.

“Evet, onları durdurmayı başardık. Bu köyün yakınına kadar geldiler sonra ters yüz geri kaçtılar. Bizimkiler epeyce kovaladı.”

Gözlerimi kapadım, Tanrıya şükürler olsun, yüzümüzü kara çıkarmamıştı.

Odanın kapısı çalındı, açılan kapıdan genç bir kızın yüzü görüldü;

“Ayşe abla, yemek hazır” dedi.

Ayşe bana dönerek;

“Hadi bakalım komutanım, şimdi beslenelim ki savaştığımız gücümüz olsun, öyle değil mi” dedi.

Uzanıp onu elinden tuttum,

“Hayır Ayşe, benim gitmem gerek, birliğime dönmeliyim, hiç vaktim yok” dedim.

Gülerek bana döndü;

“Sen gel, bak burada kimler var” dedi.

Kapıyı açtı, sofayı geçip ana kapıya yöneldi. Tam dışarı çıkıyorduk ki Çakır çavuşun sesi duyuldu;

“Yemek duası için kep çıkar”

Bütün askerler avluya sıralanmışlar, kepleri elinde bana bakıyorlardı. Doğrusu böyle bir şeyi asla beklemiyordum. Bir an şaşırıldım, Çakır çavuş devam etti;

“Tanrımıza hamdolsun”

Askerler hep birlikte tekrarladılar,

“Tanrımıza hamdolsun”

“Milletimiz var olsun”

“Milletimiz var olsun”

“Dikkaaaat!!!”

Olanca gücümle bağırdım;

“Afiyet olsun”

“Sağol”

Hemen önümdeki Çakır çavuşa sarıldım, adından da Akın çavuştan başlayarak tek tek tüm askerlerimle kucaklaştım. Yirmi kişiden sadece on asker bu günkü kavgadan yara almadan çıkmayı başarmıştı. Akın çavuşa döndüm,

“Yaralılar nerede” diye sordum,

Göğsünü ileriye çıkardı, uzaklara baktı ve

“Hiç yaralımız yoktur komutanım” dedi.

Bahçede hazırlanmış masalarda yemeklerimizi büyük bir sessizlik içinde yedik. On arkadaşımızı şehit vermiştik. Yemekten sonra ayağa kalktım ve siperin içinde bir Çanakkale şehidinin bana nasıl yardım ettiğini anlattım. Herkes çok duygulanmıştı, bazılarının gözlerinden yaşlar akıyordu. Baktım dayanamayacağım, askerin önünde ağlamaya başlamak istemedim, Çakır çavuşa döndüm,

“Çavuş, ben yüzbaşının yanına gidiyorum, komuta sende” dedim

ve hızla adımlarla oradan uzaklaştım. Ayşe'nin yanından geçerken onun gözyaşları içinde beni izlediğini gördüm.

Erol yüzbaşı beni karşısında bulunca çok sevindi. Yerinden fırladığı gibi koştu, sıkıca kucaklaştık.

“Gazan mübarek olsun arkadaşım, bu gün düşmana hiç ummadığı bir ders verdik” dedi ve ilave etti;

“Ben de tam seni arayacaktım”

“Merak etmeyin komutanım, ben çok iyiyim, sayenizde düşmanı geri püskürttük”

“Hep birlikteydik Erdem, hep birlikte. Üzerinize gelen beş tankın üç tanesini cehenneme gönderdiniz yahu, başka ne yapacaktınız?”

“Ama geri kalan ikiyi de sizler hakladınız galiba”

Yüzüme baktı, yumruğunu sıkıp havaya uzattı;

“O kendini beğenmiş Haçlı kalıntılarına Türk'ün ne olduğunu gösterdik. Hamdolsun ki yüzümüz kara çıkmadı. Türk ordusu bitti, tükendi, artık küresel güçlere karşı çıkacak gücü kalmadı diyenlere, bu gücün asla tükenmeyeceğini gösterdik. Umarım gerekli dersleri çıkarmışlardı.” Dedi.

“Valla komutanım, onlar kalın kafalıdır, kolay kolay ders almazlar” diye karşılık verdim gülerek.

Erol yüzbaşı da gülmeye başladı ve o sırada Alp ve Korkut teğmenler de içeri girdi. Hemen onlarla da kucaklaşıp zaferimizi kutladık. Erol Yüzbaşuya döndüm;

“Tuğrul nerede, yoksa yaralandı mı” diye sordum.

Birden odada buz gibi bir hava esti. Herkes başını öne eğdi, Erol yüzbaşı elini omzuma koydu;

“O bize cennetten katılacak teğmenim” dedi.

Tuğrul hemen önümdeydi. Yoğun topçu ateşinin çıkardığı toz bulutu içinde kaybolup gidişini hatırladım. Onu daha sonra siperin içindeyken görmüştüm ama o sırada çoktan şehit düşmüş olmalıydı.

Kısa bir toplantı yaptık. Gün boyu süren çatışmalarda büyük bir zafer kazanmış, düşmanı geri püskürtmüştük. Ama ödediğimiz bedel de yüksekti. Açık arazide çarpışmak bize pahalıya mal oluyordu. Hasan paşa ordunun geri kalanını daha kuzeydeki ana hatlara çekmeye karar vermiş. Bence de en doğru hareket bu. Erol Yüzbaşı Kerkük'ün kuşatılmasının hiç önemli olmadığını, tüneller aracılığı ile kente her türlü destek sağlanabileceğini söyledi. Önemli olan, direnişi sürdürmek, Amerikalıları uzun süre burada tutmak, böylece başka yerlere kuvvet kaydırmalarını engellemektir. Eğer biz kuzey doğruya doğru çekilirsek, bize yardımcı olan köylüleri burada kaderleriyle baş başa mı bırakacaktık? Dayanamayıp atıldım;

“Komutanım, köylüler ne olacak?”

“Merak etmeyin, bu gece köyü boşaltıyoruz. Üstelik iş bize verildi. Diğer alayların kayıpları çok yüksek, kendilerini toparlamaları kolay olmaz. Biz nispeten daha iyi durumdayız”

Köylüleri alıp gerideki ana hatların ötesine götürecektik. Kerkük'ü boydan boya geçen bir kaya sistemi bizim savunmazının temelini oluşturuyordu. Daha sonra dağlık, tepelik araziler uzanıyordu ki köylüler orada güvenlik içinde kalabilirlerdi. Kısa bir plan yaptık. Kadınları, çocukları ve yaşlıları Alp götürecekti. Sağlam erkeklerle hayvanlara da Korkut ile ben göz kulak olacaktım. Köyde tam dört yüz baş koyun vardı.

Hemen işe giriştik. Sağlam erkeklere silah dağıttık, çünkü düşmanın ne yapacağını bilemezdik, durup dururken karşımıza çıkabilirlerdi. Korkut üç yüz kadar koyun ve eli silah tutan erkekleri yanına alıp kuzeye doğru yola çıktı. Bir çeşit öncü kuvvet olacak bizi koruyacaktı. Ortada Alp vardı. Kadın ve çocuklarla, yaşlıları taşıyordu. Yüz kadar koyun ve dört çobanla da ben geriden gelecek, bir saldırı olursa düşmanı durdurmaya çalışacaktım.

Gece karanlığında yürüyüşe başladığımızda saat dokuz buçuk olmuştu. Doğuya doğru ilerliyorduk. Bizde gece görüş gözlüklerimiz vardı, sürekli çevreyi tarıyor, olası düşman hareketlerini bulmaya çalışıyorduk. Saat ona geldiğinde, kafilenin önünde yer alan Korkut kuzeye döndü. Ana hattın gerisine geçmek için daha birkaç saat daha yürümek zorundaydık. Birden gökyüzü çok parlak ışıklarla doluverdi. Gece görüş gözlüklerimizle hiç bir şey göremiyorduk. Yukarıya, gökyüzüne bakmak neredeyse olanaksızdı. Telsizden Erol yüzbaşının sesi duyuldu;

“Düşman, sağ tarafınıza indirme yapıyor, köylüleri solunuza alarak savunma hattı kurun”

Onu Korkut'un yanına koşarken gördüm. Sağ tarafımızdaki tepeye ilerledim, askerleri aralıklı bir hat şeklinde yerleştirmeye başladım. Daha işimi bitirmemiştik ki, arkamdan Ayşe'nin sesi duyuldu.

“Geldik komutanım, emirlerinizi bekliyoruz”

Şaşkınlık içinde ona döndüm. Yirmi kadar köylü ile birlikte tepenin eteğinde öylece duruyordu. Gökyüzünün aydınlığı ortalığı gündüze çevirmişti.

“Siz ne arıyorsunuz burada, hemen köylülerin yanına dönün” diye bağırdım.

“Yüzbaşı eli silah tutan herkesi size yardıma gönderdi komutanım” dedi.

Hay Allah, gerçekten de bunu hiç beklemiyordum. Onları askerlerin arkasına yerleştirdim, Ayşe ise çoktan yanımdaki yerini almıştı.

“Ayşe, kusura bakma ama burada kalamazsın, diğer kadınların yanına dönmelisin” dedim.

“Olmaz komutanım, yüzbaşı kadın ya da erkek demedi ki, eli silah tutan herkesi buraya yolladı. Benim nasıl silah kullandığımı sen ondan daha iyi biliyorsun değil mi” diye karşılık verdi.

Onunla tartışacak zamanım yoktu. Gökyüzündeki parlamalar sürüyordu ve düşman paraşütçüleri her an tepemize inebilirdi.

“Yat şuraya” dedim ve ben de yanına uzandım.

Aradan bir dakika bile geçmemişti ki Ayşe beni dürttü;

“Komutanım, şu karşıdaki tepeye geçsek daha iyi olmaz mı?”

“Ayşe, lütfen”

Ona işime karışmamasını söyleyecektim ama telsizle yüzbaşı beni çağırdı. Yerimden kalktığım gibi koşarak ona gittim. Ortalık gerçekten de gündüz gibi aydınlanmıştı bu nedenle hareket etmekte zorlanmıyorduk. Alp ve Korkut ile aynı zamanda yüzbaşının yanına ulaştım. Oracığa çöküp dinlemeye başladık. Yüzbaşı;

“Az önce Albay aradı. Kayagözü verilerine göre düşman arkamıza indirme yaparak bizi kuşatmaya çalışıyormuş. Gündüz güneyden yapılan hücum sonrasında hava alanına kadar geri çekilen kuvvetler de yeniden ilerleyerek gerimizdekilerle birleşecek ve böylece kuşatma tamamlanmış olacak. Ne var ki güneyden gelecek olanlar henüz harekete geçmemiş. Yani şimdi yürüyüşe başlasalar bir saatten önce burada olamazlar. Kaldı ki bizim kendilerini siperlerde beklediğimizi sanıyorlar. Yani her yeri kontrol ederek ilerlemek zorundalar. Böylece, benim kanım, iki saat kadar zamanımız var. Bu süre köylülerin güvenliğini sağlamak için yeterli. Ayrıca Rahmi albay birkaç Amerikalı avlamamızdan da mutluluk duyacaktır”

Nefesimizi tutmuş yüzbaşmayı dinliyorduk.

“Ayrıca, kentten gelecek bir gurup, güney kuzey yönünde her yere mayın atacak. Öyle toprağın altına gömecek zamanları yok ama gözle de fark edilmemesini sağlamaya çalışacaklar. Şimdi, Erdem sen, olabildiğince güneye gideceksin. Sana hava alanının ucundaki evlerden birisinden kırmızı bir ışık yakılacak. Sakın bu ışığı sağına alma. Hep solunda kalsın. Yoksa mayınlı araziye girdin demektir. Anlaşıldı mı?”

“Evet komutanım, peki ama ya koyunlar?”

“Koyunlar mı, hay Allah, ne yapalım, onları da götür. Başka çare yok. Düşman mayınları geçince seninle karşılaşacak. Olabildiğince çok kayıp vardır. İlk atış avantajını kullan. Ama uzun süreli çatışmaya girme. Vur ve kaç, yönün Kerkük. Orada seni karşılayacaklardır, tamam mı?”

“Tamam komutanım”

“Hadi fırla, yitirecek zamanın yok”

Yerimden fırladım, bir selam çakıp birliklerime doğru koşturdum.

Tepenin üzerine tırmanmaya başladığımda gökyüzündeki parlak ışıklar sönmüş, ortalık koyu karanlığa bürünmüştü. Gece görüş gözlüğümü takarak kısa sürede askerlerimin yanına ulaştım.

“Çakır, Akın, hemen toparlarının. Gidiyoruz” dedim.

“Nereye komutanım?”

Kerkük’e doğru baktım, yüzbaşının sözünü ettiği kırmızı ışık çok ilerlerde titreyip duruyordu. Elimle işaret ederek;

“Şu ışığı görüyor musunuz, oraya doğru dedim”

“Baş üstüne komutanım”

Sonra Ayşe’ye döndüm,

“Sen de şu köylülerle birlikte koyunları alıyorsun ve bizim tam sağımızda yürüyerek birlikte geliyorsun, ne pahasına olursa olsun durmak yok. Koyunlar biraz zayıflayacak ama zaman bizim için çok önemli” dedim.

Hafif bir sesle;

“Peki komutanım” dedi.

Güneye doğru yürüyüşe başladık. Gece görüş gözlükleri olan çavuşlar önden gidiyor, diğerleri onları izliyordu. Ama koyunlar için aynı uygulama geçerli değildi. Köylüler baştaki koyunu çekerek koşturtuyorlar, diğerleri de peşinden geliyordu ama hızları hiçbir zaman bizimkini yakalayamıyordu. En büyük korkum düşmanın bizden önce yerleşme bölgesine ulaşmasıydı. Bu arada kuzey yönünde silah sesleri duyulmaya başladı. Seslerin yoğunluğundan çatışmaların kuzeydoğu batı yönünde olduğunu anlayabiliyorduk. Düşman siperlerimizin olduğu alanın arkasına inmişti. Helikopter sesleri ise sürekli yeni birlikler anlamına geliyordu. Bu hızla askerlerimi Kerkük’e ulaştıramazdım. Kararsızlık içinde kıvranıyor, koyunlarla askerler arasında koşturup duruyordum.

Saat on bir buçuğa kadar yavaş da olsa epey ilerdik. Derken sağ tarafımda şiddetli bir patlama oldu. Düşman mayına basmıştı. Ardı arkasına gelen patlamalar bana düşmanın bulunduğu yer hakkında yeterince fikir vermişti. Böyle gidersem düşmandan önce hattan geçmem mümkün değildi. En fazla yarım saat içinde mayınları temizlemiş olurlardı. Birden kararımı verdim;

“Çakır, elimizde kaç tane keskin nişancı tüfeği var?”

“Dört tane komutanım.”

“Peki bana eğitilmiş dört kişi ver, iki kişi de koyunlarla kalsın, diğerlerini al ve Kerkük’e götür”

“Baş üstüne komutanım”

Hemen emirler birbirini izledi. Dört asker ellerinde keskin nişancı tüfeği ile yanıma geldi. İki tanesi de koyunlara doğru ilerledi. Ve beklendiği şekilde Ayşe yanımda bitti,

“Komutanım, bırakın koyunları biz idare edelim. Dört kişi yeter, siz alışık değilsiniz. Hayatınız boyunca kaç kere koyun güttünüz ki, oysa bu koca bir sürü.”

Son derece haklıydı. Ona baktım;

“Kabul ama burada kalacakların içinde sen olmayacaksın” dedim.

“Lafi bile olamaz, en iyi çoban benim çünkü” dedi.

Az sonra askerler koşarak karanlığın içinde kayboldular. Biz ise dikkatle sağ tarafımızı yoklayarak yürümeye başladık. Koyunları yönetecek insan sayısı azalınca onlar yavaşlamışlardı. Bu şekilde bir saatten fazla yürüdük. Tam koyunları kurtardım diye düşünüyordum ki askerlerden birisinin sesi duyuldu;

“Komutanım geliyorlar, saat dokuz yönündeler”

Dürbünümle hemen o yöne döndüm. Evet, mayınları geçmişlerdi. Onları tam cepheden görüyordum. Yani bir on dakika daha erken gelebilsem, koyunları salimen Kerkük’e ulaştırabilecektim. Oysa şimdi ne olursa olsun çatışma çıkacaktı. Hızlı gidersem belki de kurtarabilir miyim diye düşünürken telsizden yüzbaşının sesi duyuldu. Şaşırarak telsizi kulağıma götürdüm. Harekât sırasında kesin telsiz

sesliği emri vardı ve yüzbaşı bu kuralı bozduğuna göre çok önemli bir şey söyleyecekti.

“Erdem, ilginç bir gelişme oldu, sana sonra anlatırım. Hemen orada uzaklaş, düşman seni görüyor, gerekirse koyunları bırak”

Şaşkınlık içine;

“Ama komutanım, nasıl olur” diye karşı çıktım.

“Erdem zaman yok, emri uygula tamam”

Telsiz sustu. Açıp yeniden konuşmayı düşündüm ama Erol yüzbaşının davranışının çok önemli bir nedeni olmalıydı. Düşman beni nasıl görebilirdi ki? Acaba onlar da bir çeşit kayagözü sistemi mi kurmuşlardı? Yüzbaşı verdiğim kararı bilmiyordu. Aslında düşmanın beni görüyor olması durumumu hiç değiştirmezdi. Yeniden doğu yönüne baktım. Bize iki yüz metre kadar uzaktaydılar ve yaklaşıyorlardı. Tam aramızda bir tepe vardı oraya çıktıkları anda onları rahatça vurabilirdim. Ama beni görebiliyorlarsa doğal olarak mevzilere yerleşirler ve çevremi sarmaya çalışırlardı. Onları saklandıkları yerden çıkaracak bir şeye ihtiyacım vardı. Çaresizlik içinde askerlere seslendim;

“Tepenin üzerinde üç metre aralıkla mevzi alın ve emrimi bekleyin”

Askerler koşarak dağıldılar ve yere yatarak atışa hazırlandılar. Düşmanın bizi nasıl görebileceğini anlayamıyordum. Her yer zifiri karanlıktı. Bir çeşit kayagözü sistemi kurmuş olabilişlerdi ama gündüz yaptığımız çarpışmalarda buna ilişkin en küçük bir belirti vermemişlerdi. Kuşkuyla sağa sola baktım. Doğal olarak kameraları göremeyeceğimi biliyordum. Amerikalılar doğrudan üzerime geliyorlardı ve hiç de bizi görmüş gibi davranmıyorlardı.

“Ayşe bir dakika yanıma gelir misin?”

“Baş üstüne efendim”

Ayşe adeta uçarcasına yanıma geldi. Nefes nefese kalmıştı.

“Hemen koyunları al ve olabildiğince hızlı Kerkük yönünde koşmaya başla. Biz sizi koruyacağız, düşman hemen karşıda.”

Dönüp karanlığa doğru baktı,

“Hayır komutan, üzgünüm, kaçacak zamanımız yok. Siz sadece dört kişisiniz. Düşman belki bin kişi. Çok uzağa gidemeyiz.. Gece görüş gözlüklerinden kaçmamız mümkün değil, o kadar uzaklaşmış olamayız.”

“Ayşe, benimle tartışma, bunu denemek zorundasınız, beni dinlemen gerek”

“Yapma komutanım, sürüyü çoktan kaybettik, bari sizi kaybetmeyelim”

Bu arada dürbünümle sürekli olarak düşmanın hareketini izliyordum. Önümüzdeki tepenin zirvesine ulaşmak üzereydiler ki birden yere yatmaya, saklanmaya başladılar. Bizi gerçekten görüyorlardı. Küfrederek yerimden doğruldum;

“Ayşe git buradan, git” diye bağırdım.

Amerikalılar az sonra kuşatmak için çevremizi çevirmeye başlayacaktı.

“Hayır, bin kere hayır”

“Delirdin mi kızım sen?”

“Evet, delirdim, n’olacak?”

“Tanrım şu kıza akıl ver, biz öldük anladın mı, sen kurtul”

Eliyle elimi tuttu;

“Biz de öldük komutan” dedi.

Bu duyguyu anlatmak mümkün değil. Gecenin karanlığında, düşmanın bir adım önünde, biraz sonra onunla birlikte ölmek bana çok güzel görüntü. Sevgiyle onu kucakladım, birlikte yere yuvarlandık. Hemen toplandım,

“Yanımdan ayrılma öyleyse” dedim.

Toprağa uzandı, gözlerini karşı tepeye dikti. Karanlıkta hiçbir şey göremiyordu.

“Şimdi ne yapıyorlar?”

“Kendilerine uygun saklanacak bir yer arıyorlar. Daha sonra da bizi kuşatmak üzere yanlara doğru hareketlenecekler.”

“Bizi görüyorlar mı?”

“Elbette, şu anda burada olduğumuzu biliyorlar”

“Peki, biz ne yapacağız?”

“Keskin nişancılarla avlamaya çalışacağız.”

“İyi ama onları saklandıkları yerden göremezsiniz ki?”

“.....”

“Sonra o zaman kuşatılırız.”

“Evet daha parlak bir fikir aklıma gelmiyor, o yüzden senin gitmeni istiyorum”

“Peki, onlara doğru koşsak ne olur?”

“Bak işte o zaman saklandıkları yerden çıkarlar ve bize ateş açarlar. O kadar kişinin silahından çıkacak yüzlerce kurşun nedeniyle vücudumuzda delinmedik tek bir aralık kalmaz. Elekten beter oluruz güzelim” dedim.

Bir an için bana baktı, yerinden fırladığı gibi köylülere seslendi;

“Rıza ağa, Hüseyin abi, bana yardım edin, sürüyü düşmana süreceğiz”

Köylüler telaş içinde sürüye doğru koşturdular. Yattığım yerde öylece kalmıştım. Birden ne yapmak istediğini anladım. Askerlere döndüm;

“Atış için hazır olun”

Ayşe ile bir köylü öndeki koyunu boynuzlarından yakaladı, koşturarak tepenin üzerine çıkardı. Bütün sürü peşinden geliyordu. Tepeyi birkaç metre aştılar, tabancasını çıkardı, koyuna ateş etti. Yaralanan hayvan panik içinde yamaçtan aşağıya doğru kaçmaya başladı. Diğerleri de doludizgin peşinden geliyordu. Panik tüm sürüye yayılmıştı. Düşman askerlerinin kafaları karşı tepenin üzerine belirdi, yoğun bir atış başladı. Avazım çıktığıınca bağırdım;

“Dikkat, ateş, ateş”

Bizim tarafta dört el silah sesi duyuldu.

“Doldur”

Bir saat düzeniyle mermi sürüldü, birbiri ardına

“Hazır komutanım” diye haykırdılar.

“Ateş”

Dört mermi daha düşman üzerine gönderildi. Sonra aynı şeyi bir kez daha tekrarladık. Dürbünümle düşmanı izliyor, hareketlerinden bir şeyler çıkarmaya çalışıyordum. En azından altı yedi kişinin kafalarını geriye doğru atarak tepenin arkasına düştüğünü görmüştüm. Artık daha fazla orada kalamazdık.

“İstikamet Kerkük, koşar adım, marş marş” dedim.

Yerimizden fırladığımız gibi koşmaya başladık. Düşman hala ateş ediyordu. Askerlerin arkasından gidiyordum, gözlerim Ayşe’yi aradı. Önümde yoktu. Heyecanla arkama baktım. Sekerek bize yetişmeye çalışıyordu.

“Durun” diye bağırdım.

Hep birlikte Ayşe’nin yanına gittik. Ne yazık ki bir kurşun baldırını delip geçmişti. Yara pek ağır sayılmazdı ama sürekli kan kaybediyordu ve uzun süre koşması söz konusu bile olamazdı. İki asker hemen ellerini birleştirdi, Ayşe’yi ortaya oturttuk ve yeniden koşmaya başladık. Elbette çok hızlı değildik ama dört tane yetişkin erkek için fazla kilolu olmayan bir genç kızı taşımak sorun çıkarmıyordu. Sanırım bir süre sonra da düşman ilerlemeyi durdurdu. Çünkü kuzey yönünde yoğun bir topçu bombardımanı başladı. Risk almış olamazlardı.

Gün doğarken Ayşe’yi çoktan Kerkük’teki hastaneye yatırmıştım. Bacağını sarıp onu hemen bir yatağa yerleştirdiler. Yavaşça yanına yaklaştım, eğilip alnından öptüm.

“Yiğidim benim, aslanım, bütün Erdem’ler sana kurban olsun” dedim.

Tüm acılarına karşın uzanıp bana öyle bir sarıldı ki, kemiklerimin birbirine geçtiğini hissettim. Allah’tan odada başka kimse yoktu. Benim için aşk, saklanması gereken bir duygudur. O nedenle kimseye belli etmemeye çalışırım. Zaten birkaç dakika sonra içeri hasta bakıcılar girdi, ben de Ayşe ile el sıkışarak ayrılmak zorunda kaldım, ama gözlerimiz sevgimizi anlattılar. Oradan çıkıp elime pansuman yaptırdım ve sabah kahvaltısı için birliğimin başına döndüm.

30 Nisan.

Bizim takım, köylülerin de katılımıyla yeniden yirmi kişi olmuştu. Üstelik herkes birbirleriyle çok iyi kaynaşmış görünüyor. Birlikte kahvaltı ettik. Köylüler savaş konusundaki her şeyi öğrenmeye çalışıyorlardı. Bir yandan çayımızı içiyor, bir yandan da dün yaşadıklarımı anlatıyordum. Daha yirmi dört saat önce yaşanan o vahşet, o şiddet, o ölüm, kan, nefret, korku, dehşet velhasıl savaşı oluşturan her şey, çoktan kahramanlık öyküsü olmuş, yüreklere kazınıyordu. Ama Tanrı biliyor ya, savaşı biz istememiştik. Amerikalılara binlerce kilometre uzaktan gelip burayı bombalayın dememiştik. O nedenle savaş ne kadar vahşi olursa olsun, kahramanlık öyküsü yazmak bizim hakkımızdı.

Öğleye doğru yüzbaşı aradı. Alay Kerkük’ün doğusundaki tepelere yerleşiyormuş. Hemen hazırlıklara giriştik. Ben de bir ara Ayşe’nin yanına gidip ona veda ettim. Bizimle gelmek istiyordu ama şu anda yataktan bile kalkacak durumda değildi. Sıhhiye onbaşısının söylediğine göre köylüler kuzeydeki tepelerin arkasına göçmüşlerdi ve Ayşe de birkaç gün içinde oraya gönderilecekti. En azından güvende olduğu için rahattım.

Birliğe geri döndüğümde herkes çoktan hazırlanmıştı. Ama ciddi bir sorun vardı. Dün gece aramıza katılan köylüler ayrılmak istemiyor, kendilerini takımın birer parçası olarak görüyorlardı. Onları ikna etmek için yarım saat kadar dil döktüm. Sürekli olarak zaman yitiyordum ve onlardan hiç biri köye dönmek istemiyordu. Durumu yüzbaşıya ilettim. İlginç bir şekilde köylülerin gelmesine izin verdi. Oysa ben yüzbaşı istemiyor diyerek onlardan kurtulmayı düşünmüştüm. Bu acemi askerlerin savaş alanında hiçbir şansları olamazdı.

Kimi zaman tünellerden, kimi zaman evlerin içinden geçerek Kerkük'ü batıdan doğuya yürüdük. Alaya ulaştığımızda saat üç olmuştu. Ortalıkta büyük bir hareket vardı. Düşman dün gece kenti tam olarak kuşatma altına almak için saldırmış ancak bunu başaramamıştı. Amerikalılar işi yarın tamamlayacaklardı. Zaten hem doğudan hem de batıdan kentin dış mahallelerine kadar yaklaşmışlardı ve Hasan paşa kuşatmaya karşı direnmeme kararı almıştı. Çünkü asıl düşman hücumu yarın başlayacaktı ve ağırlık merkezi Bağdat Musul hattıydı. Bu nedenle Kerkük'ü kuşattığını düşünen düşmanın burada daha fazla kuvvet bulundurmak zorunda kalacağını düşünüyordu. İşin tek kötü yanı, kayagözü merkezinin Kerkük'ün içinde olmasıydı. Dolayısıyla ana karargâh kuşatma altında bırakılıyordu. İşte bu nokta beni ciddi biçimde rahatsız etmişti. Tek umudum ana tünelin düşman tarafından bilinmemesiydi. Elbette bunun da bir garantisi yoktu.

Akşama kadar bölgeye yerleşmekle uğraştık. Gerçekte burada fazla siper bulunmuyordu. Doğal yapı sanki savunma için özel planlanmış gibiydi. Birbirini izleyen sıra tepeler bize büyük kolaylıklar sağlıyordu. Aralara serpiştirilen siperler savunma hattımızı tamamlıyordu. Akşam yemeğini erken verdik. Henüz güneş batmamıştı ama askerler yorgundu. Çoğu yarım yamalak hazırlanmış siperlere serilip derin bir uykuya daldı.

Yemekten sonra Halil binbaşı bizi çağırdı. Tepelerin arkasında, kayalıklar arasına gizlenmiş çadırda toplandık. Yalnızca bizim bölüğün subayları vardı. Binbaşı hemen konuya girdi;

“Arkadaşlar, öncelikle dünkü kavgada gösterdiğiniz olağan üstü başarı için hepinizi kutlamak istiyorum. Düşmana her açıdan ders verdiniz. Ama Amerikalılar biraz kalın kafalıdır. Pek anladıklarını sanmıyorum.”

Bu sözler çadırın içinde gülüşmelere yol açtı. Sözü kesilen binbaşı bir an için sustu sonra devam etti;

“Elde ettiğimiz istihbarat bilgileri bizi halen terörist olarak değerlendirdiklerini, gerçek gücümüzü anlayamadıklarını gösteriyor. Gerçekte benim buna hiçbir itirazım da yok. Düşman dün bizim kayagözü sistemimize ait ilk bilgilere ulaştı.”

Doğrusu bunu hiç beklemiyordum, heyecanla ayağa fırladım, binbaşı bana baktı;

“Oturun teğmenim, o kadar da ciddi bir şey yok. Çünkü kafaları çok karıştı. Çünkü önceleri bazı subaylar Türk subaylarının işe karıştığını, karşılarında Türk ordusunun olduğunu düşünüyor, savaşın anti terör yöntemleriyle devam edemeyeceğini savunuyorlardı. Bu hiç şüphesiz doğru düşünceydi. Ama kayagözü sistemini görünce, teröristlerin kamera yerleştirdiğini sandılar, başarısızlıklarını buna bağladılar. Henüz tüm sistemi çözmüş değiller. Böylece bize zaman kazandırıyorlar. Zaten yarın başlayacak olan genel taarruzu da bir gün sonraya ertelediler. Kerkük kuşatılmadan ileriye yürümek istemiyorlar.”

Derin bir nefes aldım. Bir an için tüm sistemin açığa çıktığını düşünmüştüm. O sırada Erol yüzbaşı önünde duran kara tahtaya büyük bir harita astı. Kerkük Bayci hattı kalın kırmızı bir çizgiyle ayrılmıştı. Binbaşı ayağa kalktı;

“Haritada gördüğünüz gibi düşmanın üç ana kuvveti var. Baycı bölgesinde Alfa, ortada Beta ve burada da Kerkük orduları yerleşmiş durumda.”

Arka taraftan birisi atıldı,

“Komutanım o ne biçim isimlendirme öyle. “

“Çok doğru teğmen. Siz yoktunuz ama Kayagözü sistemimiz sayesinde bu orduların tanıtıldığı toplantıda biz de vardık. Amerikalı subaylar da itiraz ettiler, hatta komik buldular. Ama generalin söylediğine göre şu anda önümüzdeki düşman kuvvetleri, tarihin kaydettiği en teknik orduyu oluşturuyormuş. Bu nedenle alfa ve beta ordusu adını vermişler.”

Ben itiraz ettim;

“Ama bilmiyorlar ki biz daha tekniğiz. O zaman bizim orduya ne isim vereceğiz?”

Arkalarda oturan Salih teğmen hemen yanıtladı;

“Süper teknik ordu komutanım, süper teknik ordu”

Bu sözler üzerine herkes gülmeye başladı, günün onca yorgunluğundan sonra epey gevşemiştik. Toplantıya biraz ara verildi, çay servisi yapıldı. Erler çadırdan çıkınca binbaşı kaldığı yerden devam etti;

“Baycı bölgesindeki hücumu önceden düşünmüş ve ona karşı önlem almıştık. Ama ortadan beta ordusunun yürüyeceğini bilmiyorduk. Sonradan öğrendik ve bizim için gerçekten sürpriz oldu. Acilen kuvvet kaydırmak gerekiyordu, açıkça söylemek elimizde fazla bir şey de yok. Kerkük bölgesinden biraz kuvvet kaydirdık ama yeterli olmayacaktır. Onun yerine buradaki nüfusu kullanıyor, gönüllü köylülere füze dağıtıyoruz. Eğer bu insanlar yeterli çaba gösterirlerse ki şu ana kadar fazlasını yaptılar, beta ordusu acayip şekilde füze yağmuru altında kalacaktır. Bunun ilerlemesini yavaşlatacağımızı düşünüyoruz. “

Binbaşı sustu ve bize baktı;

“Buraya kadar anlattıklarımın sorusu olan var mı?”

Kimseden ses çıkmıyordu.

“O zaman asıl konumuza, yani bize gelelim. Öncelikle şunu açıklamalıyım ki Kerkük bölgesinde iki ayrı cephe var. Birincisi Kerkük Musul, ikincisi de Kerkük Erbil yönünde. Kuvvetlerimizin yüzde altmışı Musul yönüne yığılmış durumda. Bunun nedeni, bizim koruduğumuz şu andaki mevzilerin doğal olarak avantaj sağlaması. Bildiğiniz gibi Alayımız Kerkük Erbil hattının savunulmasında yer alıyor. “

Erol yüzbaşı yerinden fırladığı gibi kara tahtaya gitti ve elindeki haritayı asılı olanın üzerine yerleştirdi. Burada Kerkük’ün kuzey mahalleleri ile dağlık alan görülüyordu. Binbaşı konuşmasını sürdürdü;

“Şimdi, haritadan da anlayacağınız gibi düşmanın önce Kerkük kuşatmasını tamamlaması gerekiyor. Onlarda yardımcı olacağız ve çok az bir direnişle kentin kuzeyini onlara teslim edeceğiz. Bizi terörist olarak değerlendirmeye devam etmeleri çok önemli. Zaten tam bir kuşatma altında da olmayacağız. Yer altı tünelimizin omurgası buradan geçiyor. Amerikalılara her an bir sürpriz hazırlayabiliriz. Kuşatmadan sonra düşman Erbil yönünde yürümek isteyecek ve haritada gördüğünüz gibi doğal dağ sisteminin bozulduğu noktadan geçmeye çalışacaktır. İşte bizim de savunmamız tam burada kurulmuştur. Düşmanı durdurmayı deneyeceğiz. Her siper her tepe her kaya için ayrıca

savaşmak zorunda kalacaklar. Hava gücünü, bombardımanlarının etkinliğini biliyoruz. Ama biz de hazırlıklıyız. Özellikle kanal bölgesinde inşa edilebilecek en iyi siperleri yaptık. Eğer işler kötü gider, çekilmek zorunda kalırsak, çok uzağa gitmeyeceğiz. Hemen tepelerin arkasındaki yeni hatta yerleşilecek.”

Binbaşı durdu, bakışlarını üzerimizde gezdirdi;

“Şimdi sorusu olan var mı?”

Alp oturduğu yerden elini havaya kaldırdı;

“Komutanım, sözünü ettiğiniz savunma nereye kadar sürecek. Yani biz hep geri mi çekileceğiz?”

“Teğmen, düşmanı durduruncaya kadar çarpışacağız. Gerekirse Edirne’ye kadar çekilir, orada savaşırız. İşin ne zaman biteceğine biz değil, onlar karar verecek. Ama baktık ki düşman kayıplarını dolduramıyor, zayıflamış, o zaman da bineriz tepesine, müsait bir yerden denize dökeriz, anlaşıldı mı?”

Nedense içimi bir rahatlık kapladı. Daha önce düşmanı yenebileceğimizi hiç düşünmemiştim. Sadece vatanımı savunuyordum. Ama şimdi, ansızın, onları yenebilecek durumda olduğumuzu görüyordum, sevinç içindeydim.

Toplantı saat ona doğru bitti ve soluğu Erol yüzbaşının yanında aldım,

“Komutanım, dün gece bana ne anlatmaya çalışıyordunuz, görüldüğümü söylemişsiniz” dedim.

Yüzbaşı bana döndü;

“Komutanımız söz etmedi ama düşman uydudan gözetlemeye dayanan yeni bir sistem kurmuş ve dün gece uygulamaya başlamış. Henüz ayrıntılar belli değil ama ben seni uyarmadan edemedim.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Gecenin karanlığında görülmediğimizi sanıyorduk oysa tepemizdeki uydulardan rahatça izleniyorduk.

“Anladım komutanım, gerçekten de bir şekilde bizi izliyorlardı” dedim.

“Konu araştırılıyor, bakalım ne çıkacak”

Selam verip ondan ayrıldım, birliğimin bulunduğu yere geldim. Askerler derin bir uyku içindeydiler. Bir tek Çakır çavuş ayaktaydı, beni görünce selam durdu, elimle işaret ederek;

“Rahat çavuş” dedim.

“Komutanım, toplantı nasıl geçti, yeni bir şey var mı?”

“Merak etme, düşman bize bir gün daha hediye etti. Asıl saldırı yarından sonra olacakmış. Yarın siperleri tamamlarız.”

“Kerkük’ten çekiliyoruz diyorlar”

Vay canına, haber ne çabuk yayılıyordu.

“Yok öyle şey, nereden duyduunuz, sadece kuzey mahallelerden çekileceğiz.”

Arkamdan gür bir ses yükseldi;

“Bunu asla kabul edemeyiz komutan”

Şaşırarak geriye döndüm. Uyuduklarını sandığım üç köylü ayağa kalkmış, dimdik karşımda

duruyorlardı;

“Bizim bunu kabullenmemiz mümkün değil komutan bey” diye tekrarladılar.

“Valla komutanlar öyle uygun gördüler, ben ne diyebilirim ki”

“Hayır komutan, hayır”

İki dakika içinde bütün takım uyanmış, köylüler tam kadro karşımdaki yerlerini almışlardı. Kerkük’e gitmek ve orada çarpışmak istiyorlardı. Onlara yeraltı tünellerinde söz edemezdim. Aksilik, adama da ihtiyacım vardı. Ne söyledimse dinletemedim. Sonunda çaresiz, durumu yüzbaşuya bildirdim. Saat on buçukta konu Rahmi albaya kadar uzanmıştı. O zaman öğrendim ki Türkmenlerin çoğu çekilmeye karşı çıkıyor, bazıları bizi, emir dinlememekle tehdit ediyordu. Sonunda basit bir çözümle gönüllüler arasından kura ile dört tane takım kuruldu. Başlarına Erol yüzbaşı geçti. Onu yalnız bırakmamız söz konusu olamazdı, hemen ileri atıldık ve birlikte gitmek için gönüllü olduk. Zaten albay da bizden böyle bir davranış bekliyor olmalıydı ki hiç üstelemeden hemen kabul etti.

Gece yarısına doğru yeniden Kerkük’e döndük. Erol yüzbaşı kısa bir toplantı yaptı. Türkmen köylülerin cesaretlerinden kuşumuz yoktu ama buradan sağ çıkmak istemediklerini de biliyorduk. Bunu önleme şansımız yoktu. Hiç olmazsa kendilerini intihar edercesine düşman ateşinin önüne atmalarını engellemeliydik. Yüzbaşı kelimelerin üzerine basa basa şöyle dedi;

“Arkadaşlar, buraya şehit olmak üzere geldiğinizi biliyorum. Ama inanın kendisini düşman kurşunun önüne atanı intihar etmiş sayarım, şehitliğini kabul etmem. Çünkü bu kavga burada bitmeyebilir. Kerkük’ün evlerinde, kuzeydeki dağlarda, Erbil sokaklarında, anlayacağınız düşmanın üzerimize gelmeye devam ettiği her yerde sürecektir. Onları durduracağız. Durduramasak bile yavaşlatacağız. Temel stratejimiz şu. Düşman daha çok kayıp verecek. Biz zaten buradayız. Onlar ise binlerce kilometre uzaktan geliyorlar. Kayıplarının yerini doldurmaları kolay olmayacaktır. Bu yüzden düşmanı öldürecek, gerekirse geri çekilecek sonra yeniden saldıracaksınız. Sonra”

“Bir dakika komutan bey”

Köylülerden birisi yüzbaşının sözünü kesip ayağa fırladı, İki adım öne çıktı, dimdik karşımızda durdu. Beyaz saçları ve sakalı, yorgun bakan yeşil gözleri ile altmışını devirmiş nur yüzlü bir ihtiyardı. Üzerine giydiği Kerkük ordusu üniforması için epey uğraştığını anımsıyorum. Çünkü bizimkiler onu kabul etmek istemiyor, daha gençlerin bile orduya yazılmadığını söylüyorlardı. Ama o nasıl yaptıysa, sonunda Kerkük askeri üniforması buldu ve hep peşimizden geldi.

“Komutan bey, benim adım Arif, eski bir öğretmenim” dedi.

Şaşırarak yüzüne baktım. Ona hoca diye hitap ettiklerini duymuştum ama o zamanlar cami hocası olduğunu düşünmüştüm.

“Ağustos 1960’da ilk eğitim kongresini yaptığımızda genç bir öğretmendim. O güne nasıl geldiğimizi, hangi acıları çektiğimizi sonra anlatırım ama şunu söyleyeyim, bu topraklarda Türk olmak acı çekmek anlamına gelir. Neyse, 1960 yılında eğitim kongresi yapıldı. Türk bölgelerindeki ilkokullarda Türkçe eğitim yapılması, kitaplar hazırlanması, daha ileri yaşta olanlar için de kurslar açılması, üniversiteye Türk bölgelerindeki ihtiyaçlara göre öğrenci alınması, ilk, orta ve lise öğretmenleri yetiştirilmesi gibi isteklerde bulunduk. Benim Kerkük mücadelem o tarihlerde başlar. Türkmen Kardaşlık Ocağı kuruldu. Türkçe-Arapça yayın yapan bir de dergi çıkarıldı. Ama general Kasım hemen Kürtlere dayandı. Olaylar baş gösterdi. Türkiye ayağa kalktı. O günlerde bir söz vardı, sizler bilmezsiniz. “özü Türk, sözü Türk, canım Kerkük.” Ama Araplar ve Kürtler

Türkleri öldürmeye devam ettiler. 9 Ocak 1962 de tam iftar vakti üç Türk genci yaylım ateşine tutuldu, ikisi öldü. Ertesi günü cenaze töreni düzenlenmek istendi ama Arap yöneticiler cenazeleri vermek istemedi. Halk polisle çatıştı, cenazeler zorla alındı. Sonra olaylar yayıldı. Özellikle komünistler tam bir Türk düşmanı gibi davranıyorlardı. Gale yana gelen halk onlardan birisini öldürdü. Bunun üzerine hükümet 120 Türkü tutuklayıp sürgüne gönderdi.

General Kasım döneminde çok acılar çekildi. Ama onun da sonu geldi ve 1963 yılının şubat ayında devrildi ve öldürüldü. Yerine gelen yönetim, Türklere karşı suç işlemiş ve haklarında ölüm cezası verilmiş 28 kişiyi idam ederek bizleri kazanmaya çalıştı. Bu davranış Türkleri yatıştırdı. Ama Bağdat yatışmadı. Pek çok olay yaşandı. Darbeler, suikastlar oldu. Sonunda Arap sosyalist Baas partisi iktidara geldi.”

Arif hoca bir an için durdu ve şöyle çevresine baktı. Hepimiz çıt çıkarmadan onu dinliyorduk. Gösterdiği etkiden memnun olmuşçasına sesini yükseltti;

“Ne yalan söyleyeyim, o zamanlar ben de sosyalisttim. Zaten o dönemlerde İsy an eden Kürtlerin başkent olarak Kerkük’ü seçmeleri ve buna karşı hükümetin burasının bir Türk kenti olduğunu ilan etmesi çok hoşumuza gitmişti. Sanırım biraz da Kürtlere karşı gözdağı vermek ve Türkiye ile iyi geçinmek amacıyla Baasçılar Türklerin kültürel haklarını kabul ettiler, 24 Ocak 1970’de İhtilal komuta konseyinden karar çıkardılar. Ama bir şey daha yaptılar. Bizlere Türkmen adını verdiler. Hatta konuştuğumuz dile de Türkmence dediler. Oysa o güne değin bizler kendimize hep Türk derdik ve Türkçe konuşurduk. Dahası sonradan anlaşıldı ki, Türkmenlere verilen haklar gerçekte bir kandırmacadan ibarettir. Çünkü yayınlanan bildiride gerçekte hiç Türk ve Türkçe terimi geçmiyordu. Özellikle Arap abecesinin kullanılmasında ısrar edilmesinin nedeni, yöre halkının Türkiye ile olan ilişkilerini kesmeye yönelikti. Zaten bir süre sonra da Kerkük’e Arapları yerleştirmeye başladılar. Amaçları buradaki Türk çoğunluğun etkisini azaltmaktı. Yeni gelen Araplarla bizim aramızda kavgalar çıktı, iş adam öldürmeye kadar gitti. Uzatmayalım, olaylar sonunda bölgede bir halk oylaması yapılması istendi. Çoğu kimse özerk bir yönetim amacıyla oylama yapıldığını düşünüyordu ama gerçek hiç de öyle değildi. Bize sorulan soru, başınıza Kürt mü yoksa Arap yönetici mi istersinizdi. Yani yukarı tükürsen bıyık aşağı tükürsen sakal meselesi. Üstelik olay Kürtlerle Araplar arasında bir yarışa döndü. Hatta Kürtler ani bir atakla kenti işgal edip sonra çekildiler. Bizlere gözdağı veriyorlardı. Hatta Barzani şöyle demişti. “Yapılacak sayım sonunda Kerkük’te bir tek Kürt dahi çıksa, Kerkük Kürt sayılacaktır”. Yapılanlara Türkiye’nin tepkisi gecikmedi. Ve Irak hükümeti oylamayı bilinmeyen bir tarihe ertelediğini açıkladı. Ne var ki Arapların gizli sindirme harekâtları hiç bitmedi. Vaat edilen kültürel haklar rafa kaldırıldı, Türk aydınları tutuklandı, sürüldü. Yönetim kademeleri özellikle Kürt ve Arap kökenliler getirildi. Hatta tamamı Türk olan kimi köylerin muhtarlığının Araplara verildiği görüldü. Kerkük’e taşınacak Araplara 30.000 dolar para veriliyor, tüm taşıma masrafları karşılanıyordu.

Lafi uzatmayalım. Kerkük’ün Araplaştırılması ve Kürtleştirilmesi için Baas partisi aklınıza gelebilecek her türlü yolu denedi. Baskılar öylesine arttı ki, İran savaşı döneminde Türkler cephenin en ileri saflarına sürülürken, Türk liderler çeşitli bahanelerle yakalanıp idam edildiler. 1985 yılına kadar Arapların yağma etmediği tek bir Türk evi, dükkânı kalmadı. 1991’de Kürtler ayaklandı. Kerkük’teki baas partisi yöneticilerini öldürdüler. Bağdat’tan isyanı bastırmak için bir ordu gönderildi. Bu ordu, yolu üzerinde bulunan Türk yerleşim yerlerini bastı ve olaylarla hiç ilgisi olmamasına rağmen pek çok Türk kurşuna dizildi. Ordu daha sonra Kerkük’e ulaştı. Kürt isyancılar çoktan kaçmışlar, kentte silahlı adam kalmamıştı. Ama Araplar masum halkı top ateşine tuttular. Halk çaresizlik içinde kuzeye doğru kaçmaya başladı. Ne yazık ki kötü kader onların

peşini hiç bırakmadı. Altunköprü Türk yerleşim bölgesine giren askerler rasgele topladıkları yüz kişiyi kurşuna dizdiler. Kaçan Türklerden sadece on yedi bini Türk sınırına ulaşabildi. “

Hepimiz donmuş kalmıştık. Arif hocanın gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Kim bilir kaç yakını bu kavgada kaybetmişti. Bunca olaydan sağ çıkması bile mucize sayılırdı. Başını yere eğdi, derin bir nefes aldı;

“Amerikalılar buraya gelince kimilerimiz çok sevinmişti. Amerikan yalanlarına inanmışlar, demokrasi ve özgünlük geleceğini ummuşlardı. Yanıldıklarını Kürt militanları karşılarında görünce anladılar. Ben zaten hiç güvenmemiştim ki. İnanın bana, yeryüzündeki hiçbir halk, bizim kadar kırılmamış, bizim kadar insanlık dışı muameleye maruz kalmamıştır.”

Başını kaldırıp yüzbaşıya baktı;

“Komutan, benim kimsem yok, kimsem kalmadı, şimdi sen diyorsun ki eğer kendini düşman kurşunlarının önüne atarsan, şehitliğinizi kabul etmem. Öyle söyleme, öyle demeye hakkın yok, biz elbette boşu boşuna intihar etmenin günah olduğunun bilenlerdeniz. Ama bu soysuzlarla görülecek bir hesabımız vardır. Şimdi sıra bizdedir. İkinci bir şansımızın olacağını hiç sanmıyorum. O nedenle en ön sırada yer isteriz. Eğer kaderde şehit olmak varsa onu Hakkın hediyesi sayarız. Yoksa en önde hesap sormaya devam ederiz. Oldu mu komutan?”

Erol yüzbaşı bir an ne söyleyeceğini bilemedi sonra ileri çıkıp Arif hoca ile kucaklaştı. Herkes birbirine sarıldı, gözyaşları içinde helalleşti.

1 Mayıs

Saat dört buçuk topçu ateş açtı. Belli bir çizgi içindeki her şeyi yakıp yıkmaya çalışıyorlardı. Bizim aralardaki boşluklara yerleştiğimizi düşünüyor olmalı ki mermilerinin çoğunu oralarda harcıyorlardı. Bizler ise kanal bölgesindeki korunaklarda bombardımanın biteceği zamanı bekliyorduk. Kayagözü sistemiyle Amerikalıların tüm hareketleri izleniyordu. Onlar ileri fırladığı anda biz de yerimizden çıkacaktık. Sonrasında kim siperlere daha önce ulaşırsa o daha avantajlı oluyordu ve bu yarışı şu ana kadar hep biz kazanmıştık.

Düşman topçusu kimi zaman susuyor, bizim harekete geçmemizi bekliyordu. Sonra aniden havada uçaklar beliriyor, belli hedefler nokta atışla vuruluyordu. Böylece bombardıman aralıklarıyla saat yedi buçuğa kadar sürdü. Kulaklarım gerçekten rahatsız olmuştu, iç çamaşırdan kestiğim bir parça kumaşla tıkamak zorunda kaldım. Saat sekizde yeniden bombaladılar ama artık işin sonuna geldiğimizi hissediyordum. Saat tam sekiz buçukta Erol yüzbaşı işaret verdi. Düşman yerinden çıkmış, sokağın başına doğru koşmaya başlamıştı. Bizler de yerimizden fırladık. Aslında bu yaşlı insanlar, gençler kadar hızlı davranamıyorlardı. Hele üzerlerindeki ağırlıklarla koşmaları bile mucizeydi ama ellerinden gelenin fazlasını yapıyorlardı.

Köylüleri sokak boyunca yerleştirdim. Arif hocanın başına bir şey gelsin istemiyordum. Çakır çavuşu yanıma çağırdım;

“Çakır, Arif hocayı al, şuradaki çıkmaz sokağın arkasına yerleştir. Düşman nasıl olsa oraya uğramaz. Sonra onu oradan alırsız” dedim.

Çakır emri yerine getirmek üzere Arif hocayı yanına aldı ve çıkmaz sokağa doğru koşturdu. Amerikalıların güvenlik adına yavaş hareket etmeleri bize yarıyordu. Kendi istekleri doğrultusunda köylüleri ön tarafta çeşitli mevzilere yaydım. Hemen geride kendi asıl takımım yer alıyordu. Birkaç Amerikalı vurup geri çekilecektim. Kayıp vermeye hiç niyetim yoktu. Kendim de kanalın yanındaki

evin balkonuna yerleştim. Buradan her yeri göremiyordum ama sokağın çoğuna hakim noktaydı.

Saat dokuza doğru ilk çatışma meydana geldi. Adil ve Halit adındaki köylüler düşmana ateş aımışlardı. Akın köşeye kadar gidip onları gözlemeye başladı. Ben de koşup onun yanına yerleştim. Şimdi her yeri görebiliyordum. Adil dayı öylesine ateş ediyordu ki Amerikalıların bir adım bile ne çıkmaları mümkün değildi. Bunun zerine küçük çaplı bir topçu ile onun olduğu yeri bombalamaya başladılar ama kalın taş duvarlar dayanıklıydı. Adil dayı top ateşi varken duvarın gerisindeki aralığa saklanıyor, daha bombanın dumanı dağılmadan köşeye gelip ateş ediyordu. Birden tehlikeyi sezdim. Amerikalı komutan onu top ateşine tutarken, askerleriyle arkadan dolanmayı deneyebilirdi. Adil dayı orada fazla kalmıştı, artık yer değiştirmeliydi. Üstelik bunu çok rahat yapabilecek durumdaydı. Ama yapmadı. ylece bekledi ve az sonra hemen önünde biten Amerikan askerleri üzerine yüzden fazla mermi gönderdiler. Yaşlı adamın cansız vücudu ikinci kattan aşağıya düştü.

Halit amca ise olanları görmüştü. Saklandığı köşeden çıkıp ateş etti. Amerikalılar bir kez daha duvar diplerine yattılar. Birden akır avuş hemen gerideki evin çatısında belirdi. Halit amcaya bir Şeyler söyledi, o da yerinden fırladığı gibi daha gerideki bir beton siperin arkasına saklandı. Amerikalılar Halit amcanın bu hareketini görmemişlerdi, köşeye doğru saklanarak ilerlemeye çalıştılar. Bu durumda tam olarak akır avuşun hedefine girdiler. Çavuş basitçe nişan aldı ve hedefteki dört askere ateş etti. Üzerlerinden elik yeleklere rağmen iki tanesi anında yere serildi. Diğerleri ise kendilerinden hiç beklenmeyecek bir çeviklikle yandaki duvarın arkasına atıldılar. Aslında orada çok iyi korunmazlardı. Ama birden sokağın ortasına bir asker ıktı. Olanca gücüyle akır'a ateş etmeye başladı. akır da ayağa kalktı, ona karşılık verdi. Aralarında otuz metre bile yoktu ve iki asker inanılmaz bir gayretle birbirini vurmaya çalışıyordu. Tıpkı kovboy filmlerindeki düello sahnesi gibiydi. Belki elli tane mermi birbirlerinin başının üzerinden, kollarının bacakların yanından geçti ama hiç birisi isabet etmedi. Sonunda akır'ın mermisi bitti ve sakin bir tavırla damın arkasına yürüdü. Diğer asker şoka girmiş, bomboş gökyüzüne doğru hala ateş ediyordu. akır damdan inerken yanına Salah emmi yaklaştı ve hemen yandaki bacanın arkasına saklandı.

Amerikalılar ilerlemenin zor olduğunu anlamışlardı. Bir süre kesin sessizlik oldu, ardından akır'ın ateş ettiği damın üzerinden iki tane sarı duman yükseldi. Bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Düşman hava desteği istiyordu. Hemen güvenli olabilecek yerlere saklandık. Aradan bir dakika geçmeden üzerimize ağır silahlarla ateş edilmeye başlandı ve bir kaç evi havaya uçurdular. Ne yazık ki Salah emminin saklandığı ev de havaya uanlar arasındaydı. Ama Halit amcanın durumu iyiydi. Bulunduğum yerden onu görebiliyordum. Bombardımanın çıkardığı toz bulutu dağılınca Amerikalılar sokağın ortasında öylece durduklarını gördük. Halit amca elbette bu fırsatı kaçırmazdı. Hemen ateş açtı ve iki Amerikalı daha yere serildi. Diğer köşede beliren düşman karşı ateşe başladı. Halit amcanın yer değiştirmesi gerekiyordu ama o da tıpkı Adil dayı gibi zerre kadar kıpırdamadı ve üzerine yağan topçu mermileriyle havaya uçtu.

Düşman Şimdi iki Abdullahların saklandığı balkona doğru ilerliyordu. Aslında oradakilerin adları Abdurrahman ve Abdullah idi. Çok iyi arkadaştılar. Anlattıklarına göre birlikte pek çok badireden sağ kurtulmuşlardı. Bizim köylü takımının en genç elamanlarıydı. Bu nedenle daha ağır silahlarla donanmışlardı. Abdullah balkona yerleşmiş, Abdurrahman da evin alt katındaki penceredeki yerini almıştı. Düşman köşeden çıkınca heyecanlanıp hemen ateşe başladılar. Oysa biraz daha bekleseler hedefi tam olarak önlerine alabileceklerdi. Düşman derhal geri çekildi. Kısa süren sessizliğin ardından köşeden balkona ateş açıldı ve hemen ardından bir top ateşi geldi. Balkon Şöyle bir sarsıldı, her yerden dumanlar fişkırdı. Heyecanla doğrudum. Abdullah emmiden hiç ses çıkmıyordu. On saniye sonra balkonda beliren Abdurrahman emmi ellerini dua eder gibi havaya

kaldırıldı. Yani kadim dostu şehit düşmüştü. Onun silahını aldı, nasıl bir rastlantıysa da tam o anda iki düşman askeri köşeden açığa çıktı. Elbette hemen yere serildiler. Onları kurtarmak için iki kişi daha atladı ama Abdurrahman emmi yakaladığı avantajı kullanmayı biliyordu, iki askeri daha cehenneme havale etti. Sanırım düşmanın saklandığı köşenin gerisi oldukça karışmıştı. Çünkü tıpkı Daltonlar gibi aşağıdan yukarıya doğru sıralanmış askerler var güçleriyle karşı ateşe başlamışlardı ki birden ortalık “Allah Allah” sesleriyle inlemeye başladı. Köylü takımının geri kalan üyeleri, saklandıkları yerden fırladılar ve silahlarıyla ateş ederek düşmana doğru koşmaya başladılar. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Ne yalan söyleyeyim, böyle bir şeyi asla beklemiyordum. Avazım çıktığıınca bağırdım;

“Durdurun şunları, durdurun”

Akın ve Çakır çavuşlar derhal peşlerinden koştular. Her an ciddi bir düşman ateşiyle hepsi birden yere serilebilirdi. Ama inanılmaz bir şey oldu ve köşedeki Amerikan askerleri panik içinde geriye doğru kaçmaya başladılar. Bizimkiler onları sabahleyin geldikleri yere kadar kovaladılar, düşman ancak orada siperlere atlayıp karşı ateşe başlayabildi. Gördüklerim karşısında adeta tutulmuş kalmıştım. Arif hoca ağır adımlarla eski mevzisine geri dönerken önümden geçti ve bir an bana baktı, ellerini kaldırıp;

“Allahım, güzel Allah’ım, bu günleri de gösterdin ya senden başka ne dileyebilirim” dedi.

“âmin hocam, âmin” diyerek karşılık verdim.

Gerçekte sevinmek için bir neden yoktu. Çünkü nasıl olsa buradan çekilecektik. Düşmanı Kerkük önlerinde oyalamak istiyorsak, kuşatmaya izin vermeliydi. Bunu elbette şu yaşlı kahramanlara anlatamazdım. Buna karşın Amerikalıların ciddi bir şekilde kaçma eğiliminde olduklarını görmüştüm ki bu gerçekten beklenmeyen durumdu.

Geri geri yürüyerek dönüyordum ki Ali ustanın, az önce Adil dayının yerleştiği pencereye girdiğini gördüm. Oysa düşman o pencere konusunda sabahtan deneyim kazanmıştı. Heyecanla Akın çavuşa seslendim;

“Akın, Ali ustayı başka yere yerleştir, çıkar oradan”

Bu sırada toparlanan düşman yeniden ilerlemeye başladı ve onları gören Ali usta da ateş açtı. Yine çok erken davranmıştı, anında karşılık verdiler ve üzerine yüzlerce mermi yağmaya başladı. Ali usta binanın damına yeni tırmanmıştı ve can havli ile hemen yandaki balkona tırmandı. Oradan da pencereden içeri girmeye çalıştı. Ne yazık ki geç kalmıştı. Gelen bir top mermisi pencereyle birlikte Ali ustayı da havaya uçurdu. Hırsla yerdeki bir taşa tekme attım. Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Düşman on beş dakika içinde yeniden Abdurrahman emminin olduğu balkona ulaştı. Haşim ağa da balkona çıkmıştı. İlk asker görüş alanına girdiğinden ikisi birden ateşe başladılar. Amerikalılar bir kez daha o köşede takılıp kalmışlardı. Tam köylülere o balkonu boşaltmalarını ve geri çekilmelerini söyleyecektim ki aklıma başka bir şey geldi. Akın çavuşu yanıma çağırdım;

“Akın, şimdi düşman Abdurrahman emmiyi kuşatmaya çalışacaktır. Bunun için yan sokağa dolanmaları gerekiyor. Mehmet ağayı al ve ikiniz birden yan sokakta uygun bir yere tuzak kurun. İlk atıştan sonra, isabet kaydet ya da kaydetme, hemen oradan çıkmanı istiyorum. Bu bir emirdir. Anladın mı” dedim.

“Anladım komutanım” diye cevap verdi ve koşarak yanımdan uzaklaştı.

Ne yazık ki arka sokağı göremiyordum. Şimdilik bizim cephede sessizlik vardı ama bunun beş dakikadan fazla sürmeyeceğini biliyordum. Köşede duran Amerikalılar, balkonda onları bekleyen

Abdurrahman ve Haşim ağaya arada bir ateş ediyor ama hemen karşılık buluyorlardı. Gittikçe endişelenmeye başlamıştım. Düşmanın yandaki sokağa geçerek balkona ateş edeceğini düşünmüştüm ama henüz bir hareket yoktu. Acaba hiç beklemediğim bir şey yapabilirler miydi? Kararsızlık içindeydim. Balkondaki köylüleri geri çekmem gerekiyordu. Şu ana kadar onların hiç birini zamanında geriye çekememiştim ve bu kez yanılmak istemiyordum. Derken yan sokaktan yoğun silah sesleri gelmeye başladı. Tamam işte, düşman kuşatmaya çalışıyordu. Ateş sesleri bir an kesildi, sonra yeniden başladı. Olur şey değil, Akın çavuş verdiği emre uymamıştı. Ona ilk atıştan sonra hemen geri çekilmesini söylemiştim. Kendi kendime söylenerek yerimden fırladım, her türlü tehlikeyi göze alarak arka sokağa gidecek ve onları geri getirecektim. Çakır çavuş endişeyle bağırdı;

“Komutanım, nereye gidiyorsunuz?”

Arkama bile bakmadan binaların içinden geçmeye başladım. Daha ikinci evdeydim ki bir den Akın çavuşla burun buruna geldim. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum, şaşkınlık içinde kendimi yere attım. O da aynı şeyi yaptı. Sonra yere oturup birbirimize baktık;

“Akın çavuş, Mehmet emmiyi ne yaptın?”

“Gelmek istemedi komutanım, onu ikna edemedim. Doğrusunu isterseniz fazla zamanım da yoktu”

Ayağa kalktım, beraberce diğer evin içine doğru yürüdük. Şimdi pencereden tüm sokağa görebiliyordum ve ansızın tahta çitleri olan evin önünde sis bombaları patlamaya başladı. Ortalık bembeyaz dumanlar kaplandı. Düşman sis perdesi altında yaralılarını çıkarmaya çalışıyordu. Ne yazık ki çıkan beyaz duman, balkonda bekleyen Abdurrahman ve Haşim emmilerin dikkatini dağıtmıştı. Bir an için uzanıp yan sokağa bakmak istediler, aynı andan köşeden fırlayan üç tane düşman topçusu seri halde ateşe başladı. Balkon bombaların simsiyah dumanları içinde çok küçük parçalara dağıldı ve iki şehidimiz alt taraftaki yolun üzerine düştü. Gözlerimi kapattım,

“Bir gün cennette görüşeceğiz” dedim.

Şimdi bölgede yalnızca Mehmet emmi kalmıştı. Tam karşımdaki evin çatısında yere yatmış öylece bekliyordu. Önümüzde geniş bir avlu vardı ve orayı yürüyerek geçemezdim. Akın çavuş yanımda duruyordu;

“Elimden geldiğince çevresine kum torbaları yerleştirdim komutanım, iyi bir siper oldu” dedi.

Mehmet emmi hafifçe kıpırdandı ve ateş etmeye başladı. Düşman yeniden görüş alanına girmiş olmalıydı. Pencereye yaklaştım, olanca gücümle bağırmaya başladım;

“Mehmet emmi, Mehmet emmi”

Bizi duydu, başını çevirip baktı. Çevresine kurşunlar yağmaya başlamıştı.

“Çekil oradan, çekil”

Bana eliyle selam verdi ama bu sanki Allahısmarladık işareti gibiydi. Ansızın bir bomba patladı ve o da tıpkı diğer dostları gibi simsiyah dumanlar içinde kayboldu. Ben pencerenin önünde öylece kalakaldım. Akın çavuş omzuma dokundu;

“Komutanım, burada kalamayız, gidelim” dedi.

Yerime doğru dönerken çevremizden işaret fişekleri atılmaya başladı. Bunun anlamını biliyorduk. Düşman az sonra burayı bombalayacaktı. Çılgınlar gibi koşarak üç ev sonra özel olarak hazırladığımız sipere atladık. Üç köylü ve Çakır çavuş bizi bekliyorlardı. İki saniye sonra

bombardıman başladı. Tam isabet olmadıktan sonra siper bizi rahatlıkla koruyabiliyordu. Zaten bombardımanın hedefi de biz değildi. Patlamalar bittiğinde saat on biri geçiyordu. Şu ana kadar çok iyi dayanmıştık. Üstelik düşmana ciddi kayıplar da verdimiştik. Daha fazla çarpışmanın bir anlamı yoktu. Artık geri çekilmeliydik. Bombardıman biter bitmez Çakır çavuşa döndüm;

“Çakır, git Arif hocayı bulunduğu yerden al, hep birlikte kanala gidiyoruz, oradan da dağdaki siperlere döneceğiz. Bizi bulursun” dedim.

Çakır hemen ayağa kalkıp siperden dışarı atladı. Biz de onun peşinden birer birer siperden çıktık. Tam geriye doğru yürüyorduk ki Halit ağa beni elimden tuttu;

“Komutan, siz gidin, biz gelmiyoruz” dedi.

“Saçmalama Halit ağa, size ihtiyacımız var neden anlamıyorsunuz? Düşmanla daha yeni kapıştık, önünüzde pek çok savaş olacak, bu son savaş değil ki.”

Selim ağa bir adım öne çıktı;

“Evladım, yanılıyorsun, bu bizim için son savaş, biz asla Kerkük’ü terk etmeyeceğiz” dedi.

O an donup kaldım. Ne diyeceğimi bilemedim. Böyle bir anda söylenecek söz olabilir miydi? Yine de onları ikna etmeye çalışmalıydım diyordum ki birden Çakır çavuş kapıda belirdi. Nefes nefese kalmıştı;

“Komutanım, düşman yanlış yöne saptı, doğruca Arif hocanın üzerine gidiyorlar”

Bir kez daha yıkıldım. Arif hocaya bir şey olsun istememiş, onu bir çıkmaz sokağın arkasına yerleştirmiştim. Düşmanın yanından geçip gideceğini, görmeyeceğini düşünmüştüm. Şimdi ise Amerikalılar doğruca üzerine gidiyorlardı. Kadere inanmamak ne mümkün? Ne yaparsak yapalım, kadere karşı çıkamayacağımızı gösteren bundan daha iyi bir örnek olabilir mi? Küçükken babam kader konusunu bana açıklamak için şöyle bir örnek vermişti. Adamın birisi Mekke’de sokakta yürüyormuş. Birden karşısına Azrail çıkmıştı. İkisi de çok şaşırılmışlar ama adam daha önce toparlanmış, fırlayıp atına atlamış ve doğruca Medine’ye kaçmış. Tam oraya ulaşmışken Azrail yeniden karşısına çıkmış ve şöyle demiş;

“Senin canını Medine’de alacağım yazılıydı ve Mekke’de karşıma çıkınca çok şaşırmıştım. Neyse, şimdi oldu, artık canını alabilirim, burası Medine.”

Bu öykü beni çok etkilemiştir. Şimdi aynı öyküyü Arif hoca için yaşıyordum. Hayır, köylülere karşı çıkmayacaktım. Eğer kaderlerinde bu gün burada ölmek varsa bunu zaten değiştiremezdim. Başımı kaldırıp onlara baktım. Hepsi de kararlı bir şekilde karşımda duruyorlardı.

“Peki, sizin istediğiniz gibi olsun, düşman önünüzden kaçıncaya kadar savaşı sürdürün. Kim bilir, belki de Kerkük’ü işgal etmekten vazgeçerler” dedim.

Halit ağa gülümsedi,

“Sağ ol komutanım” dedi.

Akın çavuşa döndüm,

“Arkadaşları uygun mevzilere yerleştirin. Çakır sen benimle gel” dedim

ve onları bırakıp geriye doğru hareket ettim.

Kanalın hemen önündeki binada hazırlanmış yerime döndüm. Kararımı vermiştim. Mademki köylüler savaşmak istiyordu bundan yararlanmalıydım. Çakır çavuşa takımımızın keskin

nişancılarında Ayvaz'ı mevziye sokmasını söyledim. Ona bir telsiz verdik, köylülerin olduğu yerlere pusu kurmasını söyledik. Böylece daha fazla sayıda düşman askeri avlayabilmeyi umuyordum. Akın çavuş yanımıza geldiği anda sokağın arka taraflarından silah sesleri yükseldi. Arif hoca çatışmaya başlamış olmalıydı. Çatışma fazla sürmedi, ardından gelen sessizlik bize artık Arif hocanın yaşamadığını anlatıyor gibiydi.

On dakika sonra Ayvaz ön cephedeki yerini almış, sokağı gözlemeye başlamıştı. Telsizi açtım; “Ayvaz ne görüyorsun” diye sordum.

“Düşman sokağın başında, Halit ağaya doğru ilerliyor komutanım. Henüz benim atış alanımın içinde değiller.”

Kısa bir sessizlik oldu sonra silah sesleri duyuldu. Aynı anda Ayvaz telsizden olayları anlatmaya başladı.

“Halit ağa ateş açtı komutanım. Düşman saklanacak delik arıyor. Aaaa, bu da ne?”

Merak içinde telsize sarıldım;

“Ne oluyor Ayvaz, çabuk anlat”

“Halit ağanın arkasında duran Selim emmi soyunuyor komutanım.”

“Nee???”

“Ben de anlamadım, belden yukarısı tamamen çıplak vaziyette. Ah, aman Allahım “

“Ayvaz sen beni öldürecek misin, neler oluyor?”

“Halit ağa şehit komutanım.”

“.....”

“Komutanım, Selim emmi tabancasını beline soktu, yerinden kalktı, düşmana doğru koşuyor.”

“.....”

“Düşman yerinden çıktı, şaşkınlıkla Selim emmiye bakıyorlar.”

“.....”

“Selim emmi tabancasını çekti, önüne gelen Amerikalıya ateş ediyor. Başka bir Amerikalı ileri atıldı, ateş ediyor, selim emmi onu başından vurdu. Amerikalılar karşılık veriyor, Selim emmi yere düştü. Üzerine hala ateş ediyorlar komutanım.”

Kısa bir sessizlik oldu. Resmen şok geçiriyordum. Böyle bir şeyi ne görmüş ne de duymuştum. Heyecan içinde telsizi açtım.

“Ayvaz ateş et, ateş et, birkaç düşman da sen indir”

“Komutanım, çok uzaktalar, buradan ancak yerimi belli ederim.”

Ayvaz doğru söylüyordu. Bir an için heyecanlanmıştım. Hemen kendimi toparladım.

“Peki Ayvaz, Mehmet usta ne durumda?”

“Düşman şimdi doğruca ona doğru gidiyor efendim. Üstelik sanki onun saklandığı yeri biliyor gibiler. Çok ilginç.”

Birden kafamda bir şimşek çaktı. Uydugözü, düşman bu yeni aygıtını kullanmaya başlamıştı. Uydudan

her şeyi görebiliyor olmalıydı.

“Ayvaz, beni iyi dinle, düşmanın elinde yeni bir alet var. Seni görüyor olabilir. Gökyüzünden görülmemeye dikkat et.”

“anladım komutanım. Zaten şu anda kalın bir pencerenin içindeyim. Gökten görünmez.”

İki ya da üç tane el bombası patladı. Sesleri bana kadar gelmişti. Düşman yaklaşıyordu. Telsizden bir kez daha Ayvaz’ın sesi duyuldu;

“Komutanım, Mehmet ustayı de şehit verdik.”

Bizim köylü takımının tamamı şehit düşmüştü.

“Mekâmı elbette cennettir, senin atış alanına girmediler mi?”

Kısa süren bir sessizlik oldu.

“Şimdi hedefler komutanım.”

Tek el silah sesi duyuldu.

“Bir atış, bir isabet komutanım. Adamın beynini dağıttım.”

“Ayvaz hemen yer değiştir ve geri gel”

“Anladım komutanım, geri geliyorum”

Şimdi düşman ile bizim aramızda kimse kalmamıştı. Hemen silahlarımızı hazırladık. Sokağın başında görüldüğü anda düşmandan birkaç tanesini cehenneme gönderecek sonra da geri çekilecektik. Ama birden sokaktan yoğun bir çatışma sesi gelmeye başladı. Yeniden telsize sarıldım;

“Ayvaz iyi misin?”

“İyiyim komutanım, çatışan ben değilim, sokakta başkaları da varmış”

Birileri yardıma gelmiş olmalıydı ama kim oldukları konusunda en küçük fikrim yoktu. En azından Ayvaz’ın güvenlik içinde geri çekilmesini sağlayabilirlerdi.

“Ayvaz geri çekil, senin işin bitti.”

“Tamam komutanım ama şu çatışma Amerikalıların dikkatini dağıttı. Menzile girmek üzeler”

Heyecanla telsizin başında bekliyordum.

“Hedef menzilde komutanım, bu bir subay olmalı.”

Kısa bir sessizlik oldu;

“Bir atış, bir ıska komutanım. Mermi herifin beş santim sağından geçti. Kusura bakmayın”

“Ayvaz hemen geri gel, adamlar seni arıyordur. Gökyüzünden her şeyi görüyorlar. Oyalanma”

“Tamam komutanım”

Yeniden sessizlik. Ayvaz’ın bir an önce buraya gelmesinden başka bir şey istemiyordum. Ama zaman geçmek bilmiyordu.

“Komutanım, hedef menzilde, üstelik öylece duruyor. Nişan alıyorum.

Hay Allah, herif hala işini yapmaya uğraşıyor. Neşe içinde sesleniyor,

“Bir atış bir isabet komutanım”

“Ayvaz, eğer hemen buraya gelmezsen bu son atışın olacak. Seni ben devireceğim anladın mı?”

“Anladım komutanım, geri geliyorum”

Neyse, bu kez onu ikna edebildiğimi sanıyordum. Balkonun hemen gerisindeki mevzilere saklandık, silahlarımızı sokağın başına doğrulttuk. Düşman her an orada çıkabilirdi. Ama bu kez telsizden Yüzbaşı Erol’un sesi duyuldu.

“Erdem, yandaki sokağı bombalayacağız. Hemen sipere gir.”

“Baş üstüne komutanım”

Hemen telsize sarıldım,

“Ayvaz saklan, bu sefer bizimkiler bombardımana başlıyor, kendini koru”

“Tamam komutanım”

Binanın altındaki sığınağa indik ve ardından da arka arkaya patlamalar olmaya başladı. Çıkan toz bulutu bulunduğumuz yere kadar geldi. On beş dakika sonra yüzbaşı bombardımanın bittiğini söyledi, hemen siperlere yerleştik. Ayvaz’dan hiç ses çıkmıyordu. Acaba bombardımanda vurulmuş olabilir miydi? Bombardımanın ardından başlayan sessizlik kısa sürdü. Yoğun çatışma, sokakta hala birilerinin bulunduğunu gösteriyordu. Ayvaz’ın geri dönmesini bekliyorduk oysa köşeden Amerikalılar çıkıverdi. Olanca gücümüzle ateşe başladık. Hemen karşılık verdiler. Binanın içinde tünele giriş kapısı vardı. Burayı onlara teslim edemezdik. Ayvaz görünürlerde yoktu. Telsizi de çalışmıyordu. Daha fazla bekleyemezdik. Hemen eve yerleştirdiğimiz patlayıcıların saatini kurduk, tünele girerek kanal yönünde koşturmaya başladık. İki dakika sonra tünel ağzı üzerindeki evle birlikte havaya uçtu. Bizim için bu günkü çatışma sona ermişti. Saat beşe geliyordu ve doğruca birliğimizin bulunduğu yere gittik.

Sabahtan beri yaptığımız çatışmalarda bize göre düşmana daha fazla kayıp verdirmiştik. Köylü takımımız ise hep birlikte şehit olmuşlardı. Ayvaz’ı ise kayıp ilan ettik. Bu arada bize yardım edenlerin kim olduğunu da bir türlü öğrenemedim. Hemen sağımda yer alan diğer birlik olabilirdi. Zaten üzerinde fazla durmadık. Ama günün en önemli olayı, düşmanın uzaydan bizi gözetlemeye başladığını fark etmemizdi. Artık hareketlerimizi ona göre düzenlemek zorundaydı. Bu sabit bir gözetleme değildi. Doğrudan harekâtı yönetecek biçimde yeni bir teknik gelişmeydi. Akşam yemeğinden sonra Erol yüzbaşıyla o günkü olayları değerlendirdik. Herkes beşinci bölüğün müthiş başarısından söz ediyordu. Savaşarak geri çekilmişler ve düşmanı iki tarafı dümdüz duvarlarla kaplı bir sokağa çekmişler. Burada girişleri kapatıp içerdeki tüm Amerikan askerlerini öldürmüşler. Üzerlerine bir de füze yağmış böylece kurtulan olmamış. Bu bizi öylesine keyiflendirdi ki şehitlerimiz şerefine çay bardaklarımızı tokuşturduk. Pek geleneklere uymadı ama o an içimizden öyle gelmişti.

2 Mayıs.

Sabahleyin erkenden kalktım. Düşmanın büyük saldırısı başlayacaktı. Kerkük yönünde bir harekât olmayacağını biliyorduk ama yine de tetikte durmalıydık. Birliğimde yalnızca on kişi kalmıştı, Kerkük’ün doğusundaki tepelerin arkasındaki güvenli bölgede bulunuyorduk. Şafaktan hemen önce çok uzaklardan top sesleri duyulmaya, gökyüzünde düşman uçakları görülmeye başladı. Bütün askerler üstü kapalı siperlerin içine oturmuş dua ediyorlar, orada savaşan arkadaşlarıyla bir çeşit manevi bağ kurmaya çalışıyorlardı.

Kahvaltıdan sonra teğmen Alp ve Korkut yanıma geldiler. Biraz sohbet ettik. Siperlerden dışarı

çıkıp düşmanı gözetledik. Güneş çok yükselmişti ve Kerkük tepenin üzerinden çok güzel görünüyordu. Gözle izleyebildiğimiz tek bir Amerikalı bile yoktu. En azından o günü sakın geçireceğimizi söyleyebilirdik. Alp bir ara yaralı elime baktı ve durumunu beğenmedi. Zaten sızlayıp duruyordu ama ben üzerinde durmamıştım. İki gündür pansuman yaptırmamıştım, buna zamanım olmamıştı. Bizim sıhhiyeler işi halleder dedim ama dinletemedim. Hatta Korkut daha ileri gidip durumu Erol yüzbaşıya aktardı. Yüzbaşı beni çağırdı, elime baktı, o da durumunu beğenmemişti,

“Erdem, bu iş başına bela olur, şimdi ortalık sakinken git şunu hallet” dedi. Ardından da,

“Hem bu vesileyle Ayşe’yi de ziyaret etmiş olursun” diye ilave etti.

Kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim ama emre karşı çıkmayı da hiç düşünmedim.

Saat dokuzaya doğru yeniden Kerkük tünellerindeydim. Hastaneye ulaştığımda ise neredeyse öğle oluyordu. Çoğunlukla yıkıntı haline gelmiş mahallelerin arasından geçmek zaman kaybettiriyordu. Hastaneye gelince doğruca Ayşe’nin yanına gittim ama dün akşam ayrıldığını söylediler. Bir an için onu kaybettiğimi sandım, savaşta bile bu kadar heyecanlanmamışımdır. Durumumu gören hemşire hafifçe gülümsedi,

“Merak etmeyin komutanım, çok uzakta değil, yandaki evlerin birine yerleşti. Onca gazi varken hastanede yer kaplamak istemiyormuş, ayıp oluyor dedi.”

Hemen ona gitmek istedim ama beni bırakmadılar. Elime müdahale edilmesi gerekiyormuş. Aksilik, doktorların pansuman yapmaları çok uzun sürdü. En az üç kez temizlediler, tüm iltihabı sildiler, üzerine ilaç koydular, sıkıca bağladılar. Sonuçta hastaneden çıktığımda saat ikiyi geçiyordu. Hemşirelerin tarif ettiği evi kolayca buldum. Meğer geldiğim çoktan haber verilmiş, Ayşe beni kapıda bekliyordu. Yanında köyünden iki kadın daha vardı. Onların yanında birbirimize sokulamadık. Dostça bir sohbet oldu. Yarası hızla iyileşiyordu. Şimdiden bastonla da olsa rahatça yürüyebilecek hale gelmişti. Bir hafta, on gün içinde bastonu atarsın demişler. Sağlıklı bir genç kızın iyileşmesi uzun sürmüyordu. Köylü kadınları, biz sanki olmadık bir şey yapacaktık gibi asla yanımızdan ayrılmıyorlar, bir çeşit koruma içgüdüğü ile hareket ediyorlardı. Bu nedenle sadece gözlerimizde konuşabildik ve bakışlarımız birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi anlatıyordu. Saat beşeye doğru birliğime dönmek üzere oradan ayrıldım. Gerçekte Ayşe’nin güven içinde ve sağlıklı olmasına çok sevinmiştim. Köylü kadınlarının her türlü engellemesine karşın, ayrılırken kendimi tutamayıp onu yanaklarından öptüm. Gözünü kırpmadan düşman askerinin midesini kurşunla dolduran bu kız, utancından kıpkırmızı oldu.

Yeniden birliğime döndüğümde bir sürpriz beni bekliyordu. Birliğime beş yeni asker verilmişti ve hepsi de keskin nişancıydı. Bu çok hoşuma gitti. Bir süre onlarla sohbet ettim. Beşi de Türkmen’di. İlk gönüllü olanlar arasında onlar da varmış. Neredeyse iki yıldır eğitim alıyorlardı, son bir yılı da keskin nişancı olarak geçirmişlerdi. Hava alanı saldırısı sırasında koca bir düşman bölüğünü yarım saat süreyle oyalayan, hırpalayan onlarmış. Yaptıklarını neşe içinde anlatıyorlar, bizinkiler de hayranlıkla dinliyorlardı. Birkaç saat içinde sanki kırk yıllık dost gibi olmuşlardı.

Büyük saldırının başlaması nedeniyle alay komutanımız Rahmi albay ile Oğuz yarbey karargâha gittiklerinden, yerlerine bizim bölüğün komutanı Halil binbaşı vekâlet ediyordu. Bu nedenle akşam brifingini o verdi. Alayın tüm subayları çok heyecanlıydı. Savaşın nasıl olduğunu merak ediyorduk. Her çeşit söylenti dudaktan dudağa yayılıyordu ama neyin gerçek neyin hayal olduğunu bilmiyorduk. Halil binbaşı o her zamanki bilge tavırla, önce bizi sakinleştirdi. Çünkü gelen haberler kötü değildi. Hatta topçu ve hava etkinliği açısından düşman saldırısının bizim karşıladığımız 29 Nisan

saldırısının gücüne ulaşmadığını söyledi. Kendi hesabıma buna hiç şaşırmadım. Çünkü 29 Nisan günü düşman tüm gücünü çok dar bir alana yoğunlaştırmıştı. Şimdi ise geçmesi gereken kilometrelerce uzunluğunda bir cephe vardı. Saldırı dört ana cepheden başlamıştı. Batıda, Bayci bölgesindeki yüz bin kişilik alfa ordusunun karşısında seksen bin kişi, ortadaki Beta ordusunun karşısında kırk bin ve Kerkük'te otuz bin Türkmen askeri yer alıyordu. Halil Binbaşı haritanın başına geçerek anlatmaya başladı.

“Arkadaşlar, gördüğünüz gibi Alfa ordusu karşısındaki birliklerimiz düşman saldırıları karşısında hafifçe kuzey batıya doğru çekiliyor. Amerikalılar, Musul yolunu çabuk açmak için çöl yönünden bir kuşatma deniyorlar. Bu nedenle neredeyse tüm zırhlı birlikleri cephenin solundan kuzey batı yönünde hareket ediyor. Bir süre sonra doğuya döneceklerdir. Biz bunu bildiğimizden ana savunma hattımızı çöl yönünde kurmuştuk. Savaş, gerçekten de Amerikan birliklerinin adına uygun bir teknik çatışma biçiminde gerçekleşiyor. Düşman topçusu ve uçaklar tankların yerleşeceği bölgeye tonlarca bomba atıyor, sonra zırhlı birlikler harekete geçiyor. Bizimkiler bombardıman sırasında bölgenin kenarlarına ve arkasına hazırladıkları siperlere kaçıyor, tankların ileriye atılmasıyla birlikte yeniden siperlere koşturuyor, zırhlılar üzerine yüzlerce, binlerce füze atıyorlar. Bazı tanklar ve zırhlı araçlar tahrip ediliyor. Düşman durup yeniden topçu ateşine başlıyor. Birliklerimiz de yeni baştan arka taraftaki güvenli bölgeye geçiyor. Yani buralarda gördüğümüz taktiklerin aynısı orada da geçerli oluyor. Bir kuşatma yememek için ordumuz düzenli olarak geri çekiliyor. Bildiğiniz gibi amacımız düşmanı ilerleyemeyecek kadar mecalsiz bırakmak.

Ortada yer alan beta ordusunun karşısında yeterli gücümüz yok. Buna karşın beta ordusunun da ilerlemeye pek niyeti yok. Hedefleri daha çok cephenin iki ucu arasında boşluğu doldurmak gibi. Bölgedeki köylüleri silahlandırdık. Her köylüye neredeyse on tane füze düşüyor. Bu gün aldığımız sonuçlar inanılmaz. Öyle bir füze yağmuruna tutuldular ki, çoğu yerde birkaç kilometre bile gidemediler.

Bizim buralara gelince. Kerkük'teki Amerikan güçleri ikiye ayrıldı. Neredeyse yetmiş bin asker, Musul yolunu zorluyor. Onların karşısında yirmi bin kişilik kuvvetimiz var. Tıpkı batı cephesinde olduğu gibi burada da düşmanı durdurmaya çalışıyoruz. Doğal yapı bizden yana ve bunu kullanarak düşmanı yavaşlatıyoruz. Hatta tam bir kıyas olmamakla birlikte alfa ordusunun daha hızlı ilerlediğini bile söyleyebilirim. Ve son olarak da bizim karşımızda otuz bin Amerikan askeri yer alıyor. Erbil yolunu açmakla görevliler. Onları durdurmak için ise bizim burada sadece dört alayımız yani sekiz bin askerimiz var. Ancak bunun iki bini Kerkük içinde. Yarından sonra saldırıya geçmelerini bekliyoruz. Yani sakın geçireceğimiz bir günümüz daha var. Şimdi sorusu olan?”

Kimseden çıt çıkmıyordu. Her şey apaçık karşımızdaydı. Hemen önümde oturan Burak üsteğmen elini kaldırdı.

“Komutanım, düşmanın hedefleri belli. Buna göre bizim yapacaklarımız da belli. Ama şu savaşı daha çabuk bitirecek, bize daha çabuk sonuç aldırarak bir plan, bir çalışma olabilir mi?”

Halil binbaşı dikkatle üsteğmeni dinledi. Ne söylemek istediğini anlamıştı.

“Üsteğmenim, böyle bir plan, çalışma, fikir her zaman için beynimizin bir köşesinde yer etmelidir. Ben şuna inanıyorum. Savaş zeka ile kazanılır, güç ile değil. Bu nedenle kazanmak için daha zekice davranmaktan başka seçeneğimiz yoktur. Değerli komutanımız Hasan paşanın çok zeki bir insan olduğunu hepimiz biliyoruz. Ama daha önce de söylediğim bir olay vardı. Bu savaşı nereye kadar sürdüreceğimizi sormuşlar ben de gerekirse Edirne'ye kadar savaşırız demiştim. O zamanlar anlatmadığım bir şey daha vardı. Kerkük'e girebilir, oraya geçici bir süre için sahip olabilirsiniz.

Ama bu asla süreklilik gösteremez. Tarih böyle diyor. Kerkük'ün sürekli sahibi Türklerdir ve hep öyle kalacaktır.”

3 Mayıs.

Erbil yönünde tüm siperler hazır. Sabahtan Hasan paşa geldi ve bölgeyi bizzat denetledi. Tünellerde dolaştı, taşla örülmüş duvarları inceledi. Her şey mükemmel görünüyordu. Düşmanın dere yatağına doğru saldıracağını biliyorduk. Zaten haritaya göz atan her hangi birisi saldırının oradan olacağını rahatlıkla görebilirdi. Biz ayrıca kayagözü ile de fazlasıyla bilgi toplamıştık. Paşanın denetim şekli kafasında bazı planlar olduğunu gösteriyordu. Çünkü özellikle bizim alayla, yani cephenin güney yönü savunmasıyla çok ilgilendi. Belli ki kurmaylar bize bile söylenmeyen özel bir durumu inceliyorlardı. Aslında düşmanın güney cephesine saldırması beklenmiyordu. Kayagözü bilgilerinde böyle bir şeye rastlanmamıştı.

Öğleye doğru paşanın denetimi bitti ve askerlere cephaneye dağıtımını başladı. Gelen tüm füze sandıklarının üzerinde Çince yazılar vardı. Oysa bu füzelerin Türkiye’de üretildiğini biliyordum. Sanırım Hasan paşa Amerikalıların kafasını karıştırmaya çalışıyordu. Çünkü mermi sandıklarının üzerinde de Rusça yazılar yer almıştı. Düşman en azından gözle görülür bu kanıtlar üzerine çalışma yapacak, araştırarak, enerjisinin bir bölümü bu yolda kullanacaktı.

Öğle yemeğimi 5.Türkmen bölüğünün teğmenleriyle birlikte yedim. 52. takım komutanı Salih teğmen sınıf arkadaşımıdır. Tepenin tam altına kazılmış tünelin içinde konservelerimizi kaşıkladık. Bir yandan da durumu değerlendiriyorduk. Amerika Türkiye’ye sert bir ultimatoya daha vermiş. Güney sınırlarımıza bir heyet gönderip inceleme yapmak istiyormuş. Amaçları belli. Türkiye’den bize olan yardımı kesmek. Oysa gerçekte böyle bir şey yok. Biz hazırlıklarımızı çok önceden yapmış olduğumuzdan şu anda bir bağlantı olmadan da savaşı sürdürebiliriz. Elbette Amerikalılar bunu bilmiyor. Şimdi sınırda denetleme işiyle uğraşırken bir sürü zaman yitirecekler. Salih düşmanın uydudan gözetlemeyle bir yere varamadığına inanıyor. Yoksa heyetle falan ilgilenmezlerdi diyor. Ben de buna katılıyorum. Türk hükümeti de heyete hemen olumlu yanıt vermiş zaten. Bu bize en azından bir hafta kazandırır. Peki ya sonra? Mustafa teğmen, uyguladığımız stratejinin doğru olduğunu, düşmanın ilerlerken sürekli olarak kan kaybetmesi nedeniyle bir yerde kesinlikle pes edeceğini ve savaşı durduracağını söyledi. İyi de, bizim amacımız Kerkük’ü kurtarmak değil mi? Düşman Kerkük’ü alır, Musul’u alır sonra da savaşı durdurursa biz neyi kazanmış oluruz? Salih teğmen bana baktı;

“Bunlar asla bitmeyecek savaşlardır dostum” dedi ve ilave etti;

“Diyelim ki Kerkük’ü verdik, ardından Musul’dan çekildik. Eğer Amerikalılar orada durursa bu kez biz saldırıya geçeriz. Onları sürekli olarak rahatsız ederiz. Sokağa çıkamaz hale getiririz. Yani düzenli bir ordu gibi olmasa da gerilla harbi taktikleriyle onları savaşa zorlarız.”

Dudak büktüm,

“Salih bu olacak iş mi? Savaş uzarsa işin içine Birleşmiş Milletleri sokarlar, bilmem ne örgütünü sokarlar ve bizim buralara erişmemizi engellemeye çalışırlar. Hatta Allah korusun, doğrudan ülkemize karşı uluslar arası bir harekât bile düzenlemeye kalkarlar.”

“Canım sen de doğrudan üniformanı giyip gelecek değilsin ya. Zaten askerlerimizin büyük bölümü Türkmen değil mi? Onları kullanır buraları düşmana dar ederiz.”

Tam ona cevap vermeye hazırlanıyordum ki birden Atlan yüzbaşı tepemizde bitiverdi. Belli ki uzun

süredir bizi dinliyordun;

“Hiç fena değil Salih, sende iş var” dedi.

Hemen ayağa fırlayıp selam verdik, Salih teğmen de ona kendi yerini gösterdi,

“Buyurun komutanım, böyle oturun” dedi.

Yüzbaşı plastik koltuğa yerleşti, ayak ayaküstüne attı ve bize bakarak,

“Bakın arkadaşlar, Kerkük’ten çekildiğimiz andan itibaren bazılarımız şüpheye düştü ve çok iyi biliyorum ki subaylarımızın pek çoğunun kafasında hep bu kuşku var. Oysa durumu tam değerlendirebildiğimizi sanmıyorum. Amerika’nın Türkiye’ye saldıracağı biliniyordu. Irak saldırı planlarının yirmi yıl öncesinden yapıldığını bildiğimiz gibi. Aslında Türk genelkurmayı yıllar öncesinden saldırıyı görmüştü. PKK saldırılarının ardındaki gücün Amerika ve onun Avrupalı yarıdakçıları olduğunu anlamamız hiç de uzun sürmedi. Zaten bunu gizlemek gibi bir çaba içine de girmediler. Rusya’nın çökeceğini anlamak çok mu zordu? Önünde hiçbir süper gücün kalmadığını gören Amerikanın bir süper imparatorluk kurmaya hevesleneceğini düşünmek çok mu zordu? Yeni muhafazakârlık, yeni Amerikan yüzyılı gibi kavramlar hemen dün çıkmadılar ki. On bir Eylül gününü ben televizyondan izledim. Sanırım sizler de izlediniz. Özellikle ikinci uçağın çarpışını net olarak görmedik mi? Daha sonra biz ne yaptık biliyor musunuz, hemen uçuş simülatörlerine girdik ve kullandığımız uçaklarla ikiz kulelere çarpmaya çalıştık. Arkadaşlar, ben savaş pilotu değilim ama pilotluk diplomam var. En azından yirmi saat uçtum. Bunca deneyimime rağmen o iki kuleleri istediğim gibi çarpamadım. Saatte 700 km hızla giderken, sadece gözle hedef belirlemek, uçağı oraya yöneltmek ve tam istenilen yerden vurmak, inanılmaz bir beceri gerektiriyor. Bu iş hayatı boyunca sadece bir yıl süreyle uçuş eğitimi almış amatörlerin yapacağı şey değil. Daha sonra uçakların çarpma anına ilişkin fotoğraflar yayınlandı. Oturup inceledik, çarpan uçağın motorlar asimetric düzenlenmişti ki hiçbir yolcu uçağının motorları asimetric değildir. Daima iki kanat altında eşit uzaklıkta dururlar. Asimetric motorlar sadece askeri uçaklarda vardır. Sonra binaya uçak çarpacak ve o bina yana doğru değil de bir bütün olarak aşağıya doğru yıkılacak. Ve aynı şey aynı biçimde ikinci binada tekrarlanacak. Bununla sokaktaki cahil vatandaşları kandırabilirler ama bizleri değil. Küresel balkan kavramını duydunuz mu? Amerikan yönetiminin akıl hocalarından Brezinski’nin ortaya attığı bir kavram. Küresel balkanlar, Süveyş kanalından başlıyor, yukarıya doğru Kazakistan, doğuda da Afganistan Çin sınırına uzanıyor. Bu bölgede dünya petrol rezervlerinin %68’i doğal gaz rezervinin de %41’i bulunuyor. En kör adam bile bir dünya imparatorluğunun anahtarının orta doğu olduğunu görür ki Brezinski zaten bölgenin sınırlarını genişleterek hedefi çok güzel açıklıyor. Sonra Amerika ne yapıyor, binlerce askerini, topunu tüfeğini, uçağını, gemisini bölgeye gönderiyor. Niçin, Saddam’ı yerinden devirmek gerekiyormuş. Bizi salak sanıyorlar. Saddam’ı devirmek için onun siyasi düşmanlarına yeterince destek olsalardı, Saddam yıllar önce devrilirdi. Hatırlayın, Şili’de Alyende hükümetini nasıl devirdiler? CIA bu konuda yeterince deneyimlidir. Hayır arkadaşlar, ilk Amerikan askeri Irak topraklarına adım attığı gün, hedefleri arasında Türkiye de vardı. Önce Irak’ı işgal edecekler, orada üç tane devlet kuracaklar, kuzeyde oluşturdukları Kürt devletini kullanarak Türkiye’yi parçalama işlemlerini hız vereceklerdi. Çünkü bölgede 70 milyonluk dev bir Türkiye cumhuriyeti istemiyorlar, 5-10 milyonluk küçük devletçiklerle daha iyi işbirliği yapacaklarını, onları daha kolay yöneteceklerini biliyorlardı. Eğer Türkiye direnir ve savaşmaya başlarsa, Kürtlere destek maskesi altında bizimle doğrudan savaşa girecekler ve ülkemizi işgal edeceklerdi. Şu anda arkadaşlar, düşman büyük orta doğu projesiyle, İslam dinini bir çeşit Amerikan İslam’ı haline getirmenin, devşirmenin hazırlıklarını yapıyor. Olayı bir tek başkan Buş’un uygulamaları olarak

görmek çok yanlış. Bence Karter zamanından beri üzerinde çalışılan, yazılıp çizilen, hatta tatbikatları yapılan bir projeye karşı karşıyayız. Bizim buna cevabımız işte bu cepheidir arkadaşlar. Bu cephede Amerikan askeri Türk askeriyle karşılaştı. Başlangıçta bizi bilmiyorlardı. Ama kısa sürede öğrendiler. Şimdi hükümetimize ultimatoma üzerine ultimatoma yağdırmalarının nedeni bu. Biz onlara Türk sınırının Kerkük'ten itibaren başladığını göstermeye başladık.”

Yüzbaşı yorulmuştu. Bir nefeste o kadar çok şey anlatmıştı ki, bir an sustu, sonra bizlere baktı. Salih komutanı çok yakından tanıyordu. Hemen fırlayıp sigara paketini uzattı;

“Buyurun komutanım bir sigara yakın dinlenin, çok önemli şeyler söylüyorsunuz” dedi.

Altan yüzbaşının anlattıklarının neredeyse hepsini ben de biliyordum. Örneğin 11 Eylül'den hemen sonra tıpkı onun gibi uçuş simülatorüne koşmuş ve kullandığım yolcu uçağı ile ikiz kulelere çarpmaya çalışmışım. İlk uçuşumda hedefin yanından geçip gittim. İkincisinde o kadar alçalmışım ki, hemen önündeki başka bir binaya çarptım. Sonuçta ancak altıncı ya da yedinci geçişimde tam isabet kaydettim. Yüzbaşının söylediği her şeyi ben de biliyordum ama Kerkük'ü terk etmeyi kabullenemiyordum. Gerçekte tek sorun buydu. Ana vatani kurtarmak için Kerkük'ten, Musul'dan vazgeçebilirdik. Hatta tüm Türkmenleri oradan alıp Anadolu içlerine yerleştirebilirdik. Bunlar Amerika'yı durdurmak için gerekli görülebilirdi. Ama yarın aynı şey Gaziantep için de istenirse?

“Komutanım, sizi anlıyorum. Tamam, şimdi Kerkük'ü verdik diyelim. Yarın aynı şeyi Gaziantep ya da Hatay için isterlerse ne olacak?” dedim.

Atlan yüzbaşı gülümsedi, yerinden kalkıp yanıma geldi;

“Erdem, onlara öyle bir ders vereceğiz ki, Antep'i akıllarından bile geçiremeyecekler. İşte yapmamız gereken şey bu” dedi.

Sonra siperin kapısına doğru yürüdü,

“Arkadaşlar, benimle gelin, size bir şey göstereceğim” dedi.

Hep birlikte kalkıp peşinden yürüdük. Siperin hemen dışında, doğal olarak yerleştir bir kaya bloğunun altında iki asker duruyordu. Ellerinde şeffaf, plastik bir şey duruyordu. Yüzbaşı askere işaret etti, asker onu yere serdi, kenarlarını düzeltti. Bu tam insan şeklinde şeffaf torbaydı. Merakla çevresinde toplandık. Yüzbaşı;

“Arkadaşlar, sizi sanal askerimizle tanıştırayım” dedi.

Gülümseyerek yüzbaşısına baktık. O devam etti.

“Bizim sanal askerimiz iki litre su ile canlanıyor. Tamamen şeffaf olduğundan uydudan görülüyor. Bu şekilde güneşe seriyorsunuz, gün boyu çöl güneşi altında ısınıyor. Gün batmadan önce üzerini şu kamuflaj örtüsüyle örtüyorsunuz. Sonra gecenin bir vaktinde örtüler kaldırılıyor ve bilin bakalım ne oluyor?”

Vay canına, olayı hemen anlamışım.

“Gece görüş dürbünüyle bakıldığından ısı yayıyor komutanım” dedim.

“Evet, çok iyi, şimdi bunu bu gece deneyeceğiz. Amacımız düşmanı kandırmak. Bakalım tepkisi ne olacak?”

“Kaçar tane vereceksiniz komutanım” diye sordum.

“Siz değil, bizim bölük deneyecek. Siz bu gece seyirci olacaksınız” diye karşılık verdi.

Tüm öğleden sonrayı geceyi bekleyerek geçirdiğimi söylesem yalan olmaz. 2. Tabur bize komşuydu. Dere yatağına daha yakındılar ve saatlerce dere yatağı çevresine içi su dolu plastik askerler yerleştirmek için uğraştılar. Güneşin birkaç saatlik ısıtması yeterli oluyordu. Haber yıldırım gibi tüm cephelere yayılmıştı. Hatta kimi bölükler sırf merak ettikleri için bir tane plastik asker ediniyor, dikkatlice inceliyorlardı. Bizim Yüzbaşı Erol, onlarla fazla ilgilenmedi. Düşman kısa sürede ne olduklarını öğrenir ve aynı numarayı yutmaz diyordu. Ama ben farklı düşünüyordum. Çünkü geceleyin uzaydan bakıldığında askerlerin yerleşim düzeniyle aynı olan ısı alanlar görülecekti. Düşmanın bunlardan hangisinin gerçek, hangisinin plastik olduğunu anlaması mümkün değildi.

Yüz kadar asker dere yatağının hemen arkasında karıncalar gibi koşturuyordu. Önce plastikler yerleştirildi, içleri suyla dolduruldu. Saat dörde kadar beklendi ardından üzerleri ısı geçirmez kamuflaj örtüleriyle kapandı. Şimdi heyecan iyice artmıştı. Asker geriye çekilmiş, bölge sadece kayagözü sistemi ile gözetlenmeye başlanmıştı. Saat 20.00'ye geldiğinden yavaşça örtüler kaldırılmaya başlandı. Merak içinde dürbünümü yapıştım, gece görüş biçimine geçtim. İnanılmaz bir manzara vardı. Siperler arasında tek tük duran askerler görünüyordu. Tam bunlar hiç hareket etmiyor diyecektim ki birden canlanıp kuzey doğru ilerlemeye başladılar. Şaşkınlıktan bakakalmıştım. Bu arada sayıları da epey artmış, neredeyse tüm bölgeyi kaplamışlardı. Nasıl hareket ettirildiklerini bilmiyordum ama her şey son derece güzel düzenlenmişti. Amerikan tarafı derhal hareketlendi ve bölgeye arka arkaya topçu mermileri düşmeye başladı. On dakika sonra öyle bir topçu bombardmanı oldu ki, yanında öncekiler çocuk oyuncağı kalırdı. Düşman numaramızı yutmuştu. Üstelik parçalanan plastiklerin içindeki su toprağa boşalıyor, böylece yaralı insan ya da ceset görüntüleri çıkıyordu. Bunu kim yaptıysa gerçekten çok iyi iş çıkarmıştı. Erol yüzbaşı bile fikrini değiştirmiş,

“Vay canına, böylesini hiç beklemiyordum, harika olmuş” diyordu.

Amerika o gece on kuruşluk plastik parçası için, 1000 dolarlık bomba kullanmıştı. O anda savaşı kazandığımızı hissettim. Çok güzel bir duyguydu.

4 Mayıs

Saat dörde doğru uyandım. Zaten çok iyi uyumamıştım. Bizim bölük düşmanın güneyini tutuyordu. Üzerimize bir saldırı beklemiyorduk çünkü arazi yapısı savunmaya öylesine uygundu ki oraya ancak çok fazla kayıp göze alınarak saldırılabilirdi. İşin ilginç yanı, Hasan paşa güney kanadına epey kuvvet yığmıştı. Doğrusu çok iyi anlamamıştım. Sanki bir karşı saldırı düzenleyecek gibiydik ama gücümüz bunun için çok da yeterli sayılmazdı.

Amerikalılar artık alıştığımız şekilde saat altıda topçu bombardımanına başladılar. Bulduğum yerden kanal bölgesini çok iyi göremiyordum ama çıkan yoğun duman atışların gücünü göstermeye yetiyordu. Dünyanın en güçlü mermileri tepende patlarken yerin beş metre altında sakince bekleyebilecek Türk askerinden başka kim olabilirdi? Çıkan patırtı, bana dev bir yol makinesinin çalışmasını hatırlatıyordu. Patlama sesleri o kadar ardı arkasına oluyordu ki, delik bir egzoz bile ona yetişemezdi. Üstelik insanın içinde garip bir basınç yaratıyor, sesi kulaklarınızda değil, sanki göğsünüzde duyuyordunuz. Topçu kırk beş dakika boyunca çalıştı. Arada bir beş dakika duruyor, sonra yeniden başlıyordu. On beş dakikalık beklemeden sonra bu kez uçaklar geldi. Bizim taraftan çit çıkmıyordu. Sanki orada düşmanı bekleyen askerler yoktu. Uçaklar da yarım saat boyunca bombalarını kanal bölgesine boşalttılar. Onların bölgeden ayrılmasının hemen ardından bu kez helikopterler işi devraldı ve kanalda biraz uzun gördükleri her türlü gölgeye ateş etmeye başladılar.

Saat yedi kırk beşte, helikopterlerin tam kanalın üzerinde durduklarını ve ateş ettiklerini

gördüm. Demek ki düşman piyadesi ilerlemeye başlamıştı. Hemen yanımda duran Çakır çavuş bana döndü;

“Komutanım, ilerlemeye başladılar her halde” dedi.

Daha ona bir şey söylemeye fırsat bulamadan, yoğun bir çatışma sesi duyuldu. Hemen aynı anda havadaki helikopterlere füze atışı başladı, gökyüzü bir kez daha patlamaların ışıklarıyla aydınlandı. Saldırı başlamış, bizimkiler de hemen karşılık vermişlerdi.

Siperin içinde güvendeydik. Bize yönelik saldırı beklemediğimiz için en üst siperde duruyorduk ve üstümüzde basit bir tahta örtüden başka bir şey yoktu. Düşman ateş açsa, ciddi kayıplara uğrayabilirdik. Ama onlar kanal bölgesinde inanılmaz bir kavganın tam ortasına düşmüşlerdi. Siperin tabanına oturdum, bir sigara yaktım. Çakır ve Akın çavuşlar da yanıma çöktüler. Akın çavuş,

“Yahu böyle beklemek ne kötü işkenceymiş. İnanın şu anda o cephede olmak için ne isteseler verirdim” dedi.

Çakır hemen atıldı;

“Valla aynen öyle. Hani ayın yirmi dokuzundaki savaşta da beklemiştik ama orada sıranın bize de geleceğini biliyorduk. Burada öyle bir şansımız da yok “

İnce, bir metrelik çubuğun üzerine yerleştirilmiş iki küçük aynadan oluşan periskopumu çıkardım. Siperden yukarıya doğru uzattım, tek gözümle çevreyi incelemeye başladım. Bizim orada hiçbir hareket yoktu. Kuzey yönümüzde gökyüzü kalın bir duman tabakasıyla örtülmüştü, hafif esen rüzgârla Erbil yönünde dağılıyordu. Akın çavuş;

“Bir şey var mı komutanım” diye sordu.

Periskopu ona uzattım, merakla kapıp çevreyi incelemeye koyuldu. Üç dakika sonra da Çakır çavuşa devretti. Tıpkı benim gibi, kayda değer bir şey görememişti.

Saat ona kadar öyle bekledik. Siperdeki asker hiç şikâyet etmiyor, sakince yere oturmuş öylece duruyor gibi görünüyordu ama hepsinin dudaklarında dua vardı. Hepimiz on sekiz kişiydik ama on metre ötemizde bir başka takım onun da beş metre yanında daha başka bir takım yer alıyordu. Bu şekilde dışarıdan bomboş görülen tepenin altında, otuz kadar siperin içinde tam dört yüz insan kendilerine verilecek emri bekliyor, hafif bir mırıltıyla okunan dualar, şiddetli çatışma sesleri arasına karışıp gidiyordu.

Saat onda yüzbaşının postası nefes nefese bize ulaştı ve hemen yeraltına inmemizi söyledi. Tam bir telsiz sessizliği istendiğinden, eski zamanlarda olduğu gibi posta eri kullanmaya başlamıştık. Yeraltı sığınağı, bizim siperleri hemen gerisinde inşa edilmişti. Yerin altına doğru inen uzun bir koridor vardı. Derinliği on metreyi buluyordu ama çok geniş sayılmazdı. Hatta yukarıdaki siperden bile daha küçüktü. Çünkü amaç düşman bombardımanından korunmaktı ve sağlamlık rahatlığın önüne geçiyordu. Sığınağın birisi öndeki sipere, diğeri arkadaki sipere olmak üzere iki çıkışı vardı. Böylece siperi boşaltıp geri çekilmeniz gerektiğinde yeryüzüne çıkmadan, aşağıdaki bir sonraki sipere geçebilir, yerleştireceğiniz patlayıcılarla sığınağı havaya uçurur, böylece düşmana hiç beklemediği kayıplar verdirebilirdiniz.

Sığınağın kapısında bir asker bekliyordu. Bombardıman durur durmaz yukarı fırlıyor, duruma bakıyor eğer mermiler yeniden düşmeye başlarsa kendisini eğimli koridora doğru atıyor ve korunmaya çalışıyordu. Çok tehlikeli bir işti ama yeraltında beklemek de o kadar sıkıcı geliyordu.

Dolayısıyla gözcü olmak isteyenler çoğalınca işi sıraya koyuyorduk. Bölgede tank saldırısı beklenmediğinden anti tank siperleri yapılmamıştı. Gerçekte bu siperlerdeki askerler, yoğun bombardıman altında daha bir çeşit ileri gözetleyicilik yapabiliyor, basit bir kablo aracılığı ile yeraltı sığınaklarında bekleyen askerleri harekete geçirebiliyordu. Böylece hiç telsiz kullanmadan da iletişim başarıyla sağlanmış oluyordu. Ama burada böyle bir şey yoktu. Zorunlu olarak gözetleyici koymak durumundaydık.

Basık ve dar sığınakta iki saatten fazla durduk. İçerdeki hava kötü şekilde kirlenmişti. Her iki yöndeki kapakları sonuna kadar açmamız bile işe yaramıyordu. Asker dayanamıyor, acıklı gözlerle beni süzüyor, dışarıya çıkmak istediğini her haliyle belli ediyordu. Telsizler kapalı olduğundan yüzbaşı ile iletişim kuramıyordum. Ona bir posta göndermeye karar vermiştim ki, onun postası sığınakın kapısında belirdi;

“Durum sakın komutanım, siperlere dönüyorsunuz” dedi.

Derin bir oh çekerek, düzenli bir şekilde yeniden siperlere çıktık ve hemen periskopumla çevreyi kontrol ettim. Savaşın dumanı kanal bölgesinde çakılıp kalmıştı. Sanırım düşmanı durdurmuştuk. Merak içinde beni bekleyen askerlere döndüm,

“Onları durdurmuş olduğumuzu sanıyorum arkadaşlar” dedim.

Neşe içinde el çırpıma başladılar hemen onları uyardım. Düşman şu anda her türlü gelişmiş teknolojisiyle bizi gözetliyordu ve en küçük ses yerimizi belli edebilirdi.

Akşama kadar siperin içinde bekledik. Güneş batmadan hemen önce yemeklerimizi yemeye başladık. Çünkü az sonra karanlık içinde kalacaktık ve aydınlatma şansımız olmayacaktı. Savaşın gidişi konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tek umudum, bize başvurulmamasıydı. Buna göre işler yolunda demektir. Ama saat yedi buçuğa doğru, çatışmaların olduğu kanal bölgesindeki atışlar artık daha geriye düşmeye başlamıştı. Yani biz çekiliyorduk. Ortalık zifiri karanlıktı ve izli mermilerin ışıkları birbirine karışıyordu. Erbil yolu yönünde yoğun bir topçu atışı başlamıştı. Düşman orayı zorluyor olmalıydı.

Saat sekizi biraz geçiyordu ki, posta eri yeniden siperde belirdi. Yüzbaşının beni çağırdığını söyledi. O an, ona sarılıp öpebilirdim. Hiç zaman yitirmeksizin yüzbaşının olduğu siperde koşturdum. Bu siper bir çeşit karargâh gibi kullanılıyordu, daha geniş yapılmıştı tıpkı bir odaya benziyordu. Dışarıdan görülme tehlikesi olmadığında küçük bir gaz lambasıyla aydınlatılmıştı. İlk önce ben gelmişim, hemen ardından Alp ve daha sonra da Korkut yetişti. Olup bitenden hiç haberimiz olmamıştı, sabahtan beri birbirimizi bile görmemiştik. Erol yüzbaşı hemen konuya girdi;

“Arkadaşlar, savaş isteğimiz gibi gelişiyor. Son iki saat boyunca planlı geri çekilmeyi başlattık. Düşmanı bir çember içine almayı deniyoruz ve şu ana kadar neredeyse bir alay çemberin yarı dairesinin içine girdi. Biraz daha geri çekilip, daha fazla Amerikan askeri çemberin içine girince karşı saldırı başlatacağız.”

Çok şükür, bu sözleri ömrüm boyunca unutmayacağım. Erol yüzbaşı artık saldırıya geçeceğimizi söylüyordu. Günlerden beri duyduğum en güzel haberi. Yüzbaşı devam etti;

“Haberin tek kötü yanı bizim güney bölgesi yedeği olarak hareketsiz beklemek zorunda oluşumuz”

Alp hemen itiraz etti;

“Ama komutanım, Amerikalılar bizim önümüzden geçip çemberi yarmaya kalkıştırlarsa ne

olacak?”

Yüzbaşı başına kaldırdı, Alp’a baktı, gülümsedi;

“Çok güzel olacak teğmen, çok güzel olacak.”

Sonra yere eğildi, elindeki çubukla toprağa cepheyi çizdi ve anlatmaya başladı;

“Bak, şurası kanal. Burada bir düşman alayını kuşatmak üzereyiz. Güney kanadından ileri hareketle, ikinci bir alayı daha kuşatmayı umuyoruz. Şimdi, düşmanın gerisi Kerkük. Yani oraya doğru çekilemez. Sadece güneyi zorlayabilir. Bunun için yedek kuvvet getireceklerdir. Biz onları da kuşatmaya alacağız. Yedek birlik yedeklere karşı. Böylece neredeyse üç alayı tuzağa düşürmeyi umuyoruz. Hadi yardıma gelenleri kuşatamadık diyelim ama her durumda en az iki alay avucumuzda kalır.”

Alp;

“İyi de komutanım, tanklara karşı cepheden saldırmak bana biraz şey geliyor” dedi.

“Orada hiç tankları yok desem yalan olmaz. Hepsi kuzeyde sıra bekliyor. Şu ana kadar burada en fazla dört tane tank gördüm ki onlar da bizi durduramaz.”

Şimdi neden Hasan paşanın güney yönünde çok fazla birlik bulundurduğunu anlamıştık. Bu saldırı, Kerkük ordusunun kuzeye ilerleyişini önleyebilirdi. Çünkü Kerkük Musul yolundan ilerlemeye çalışan Amerikan birlikleri birden arkalarının güvenli olmadığını görecektlerdi. Zorunlu olarak geri dönüp Kerkük çevresini temizlemeleri gerekekti.

Birer çay içtik ve kendi aramızda savaşı değerlendirdik. Sonra aceleyle birliklerimizin yanına döndük. Planımız yolunda giderse, Amerikalılar sabaha karşı yedeklerini savaşa sürer biz de çatışmalara katılabilirdik. Gece on ikide askere yemek verilmesini söyledim. Aynı anda kanal bölgesinde öyle bir cayırtı koptu ki gürültüsü Bağdat’tan bile duyulabilirdi. Bizimkiler karşı saldırıyı başlatmışlardı. Asıl gürültü yarın Vaşinton’da kopacaktı.

5 Mayıs

Saat iki buçuk olduğunda artık bizim de hareket geçmemiz gerektiğini düşünüyordum. Oysa bölge bir saat kadar süren çatışmanın ardından durulmuş, neredeyse sessizliğe bürünmüştü. Ne olduğunu anlamıyordum. Saat üç oldu, üç buçuk oldu, dört oldu, hala haber yoktu. Meraktan çatlayacak durumdaydım. Acaba kanal yönündeki kuşatma başarısız mıydı? Bizim birlikler ağır kayıplarla karşılaşmış, bir kuşatmaya yapacak durumları kalmamış mıydı? Kafamdan bin bir türlü senaryo gelip geçiyor, sıkıntı içinde kıvranıyordum. Nihayet saat dört buçukta ön siperlere ilerlememiz söylendi. Oradan düşmanı gözetleme olanağımız vardı. Tepedeki dört yüz insan inanılmaz bir hızla ama kesin sessizlik içinde yürümeye başladı. Bölüğün üç takımı yan yana dizilmişti. Benim solunda Alp, onun solunda da Korkut’un takımı vardı. Dışarıya hiçbir ısıl görüntü vermeyen özel yerden kızıl ötesi dürbünümle düşmanı gözetlemeye başladım. Kanal bölgesini göremiyordum ama en azında o yönde müthiş bir koşuşturma vardı. Bulduğum yerden elli metre ötede, tam önümde Amerikan askerleri siperlere girmişlerdi ve sürekli hareket halindeydiler. Bir ara her türlü güvenlik önlemine boş verip, serbestçe sağda solda dolaşmaya ve hazırlık yapmaya koyuldular ama Kanalin arkasındaki tepelerden açılan keskin nişancı atışları onları yeniden siperlerin dibine yerleştirdi.

Ortalık yavaşça aydınlanmaya başlamıştı. Saat dört kırk beşte kamyonlar dolusu asker, kuzey yönünde önümüzden geçmeye başladılar. Bizden biraz uzaklaştıktan sonra durdular ve telaş içinde

kamyonlardan indiler, hemen kanala doğru koştular. Ortalık iyice aydınlanmıştı. Tam önümde, yaklaşık beş yüz metre ötede düşman subaylarının toplandığını gördüm. İnanılmaz bir şeydi. Karargâhlarını burnumuzun dibine kuruyorlardı. Askerlere sessiz olmalarını söyledim. En küçük bir kıpırtı, avucumuza kadar gelmiş bu fırsatı kaçırabilirdi.

Destek olarak gelen Amerikalı askerler hemen araziye yayıldılar ve ileriye doğru saldırı başlattılar. Uzaktan da olsa onları izleyebiliyordum. Ama görünme tehlikesi nedeniyle rahat değildim. Bir kez daha beklemeye başladık. Artık iyice sıkılmıştık ki yüzbaşının postası gelip bize telsizlerimizi açmamızı ve dinlemede kalmamızı söyledi. Bu hiç yoktan daha iyi idi. Telsizi açtım, hafif bir hışırtıdan başka bir şey yoktu. Beş dakika sonra yüzbaşının sesi duyuldu,

“Arkadaşlar, beklemeye kalın, kesin sessizlik”

Çatışmalar şiddetlenmişti. Düşmanın kanala doğru ilerlediğini tahmin ediyordum. Saat dokuz buçukta gökte helikopterler belirdi. Benim asıl korktuğum olay buydu. Gece kuşatmayı tamamlamalı ve işi bitirmeliydik. Şimdi gündüz vakti, hava üstünlüğü tamamen düşmanın elindeyken saldırı düzenlemek intihar etmek gibi bir şey olurdu. Helikopterler bir yerleri yoğun şekilde bombalayıp gittiler. Fırsat kaçmıştı. Aslında o yedek birlikler önümden geçip giderken saldırmalıydım diye düşündüm. Hiç olmazsa çok kötü şekilde hırpalar, kayıp verdirirdik. Şimdi ise yapacak bir şey yok gibi görünüyordu. Üstelik düşman karargâhı tam önümde beş yüz metre ilerimde duruyordu ama arada en azında yirmi tane düşman takımı beni bekliyordu. Bu arada düşman hücumu geliyordu. Helikopterler adeta bir saat düzeniyle gelip bombalarını bırakmaya başladılar. Amerikalılar helikopterlerini daha önce böyle kullanmamışlardı. Belki de yeni bir silah deniyorlardı. Bu şekilde bir yarım saat geçti. Her şeyin bitmiş olduğunu hissediyordum. Sıkıntı içinde yere çöktüm. Telsizde hışırtıdan başka bir ses yoktu. Acaba inisiyatif kullanıp mesaj göndersem daha mı iyi olurdu? Tam elimi telsizin mandalına uzatıyordum ki, gözetleme yerindeki Çakır bana seslendi;

“Komutanım, şuna bir bakar mısınız?”

Yerimden kalkıp yanına gittim, o kenara çekildi, dışarı baktım. Aman Allah'ım. Amerikalılar telaş içinde siperlerden dışarı çıkmış, kanal yönünde koşturuyorlardı. Karargâh aracının önünde bekleyen iki zırhlı araç da o yöne doğru hareket ediyordu. Önüm olabildiğine açılmıştı. Gözlerime inanamıyordum. Aynı anda telsizden yüzbaşının sesi duyuldu;

“Hedef düşman karargâh aracı. Onu ele geçireceksiniz. Fırlayın, hücum”

Askerlernemri telsizden duymuştu. Benim bir şey söylememi beklemeden öyle bir fırladılar ki anlatılması mümkün değil. Ben o siperden nasıl çıktım, önümdeki boşluklardan nasıl atladım, nerelerden geçtim, karargâh aracının yanına nasıl geldim, kesinlikle bilmiyorum. Emri aldım harekete geçtim, bir de baktım ki aracın neredeyse önündeyim. Çevredeki Amerikan askerlerinden bazıları bizi durdurmaya yeltendiğini hatırlıyorum. Silahımla onları vurmak istedim ama bizim yeni gelen keskin nişancılar çok uzak mesafeden onları yere serdiler. Diğerleri bir anda kayboldular.

Zırhlı aracın bütün kapıları kapatılmıştı. Yavaşça arka kapıya geldim, kapıyı tıklattım, yüksek sesle ve İngilizce olarak;

“Beyler, 15 saniye içinde teslim olmazsanız, sizi havaya uçurmak zorunda kalacağım” diye bağırdım.

En fazla on saniye geçti, kapı tıkırtılarla açıldı. Üç teğmen karşımda duruyordu. Kollarından tutup dışarı çektim, kendim aracın içine girdim, en küçük deliğe kadar her yeri aradım. Aslında bir general

ya da en azından bir albay tutuklamayı umuyordum ama üç teğmenden başka bir şey yoktu. Telsizimi açtım;

“Ben Erdem yüzbaşım, Üç Amerikalı teğmen esir aldık komutanım, emirlerinizi bekliyorum” dedim.

“Bravo Erdem, gözlerini bağla ve benim odaya getir” dedi.

Hayda !!! Şu işe bak. İyi de cephenin tam ortasında ben gözlerini bağlayacak bezi nereden bulacağım? Söylemesi kolay. Tam Çakır’a dönüp, bana gözlerini bağlayacak bir şey bul diyecektim ki bir de baktım Akın çavuş elinde dört tane çuval, dudaklarından mutlu bir gülümsemeyle bize doğru geliyor.

“Ne o çuvalları yanında mı saklıyordun?” diye sordum.

“Bende o kadar akıl ne gezer komutanım, şu ilerdeki Amerikalıdan aldım. Sanırım bizim için hazırlamışlar, aracın içinde yüzlerce çuval var.”

Akın çavuşa baktım, o da bana baktı, ne düşündüğümüzü anlamıştık;

“Akın, hepsini kullanalım, boşa gitmesinler” dedim.

“Emredersiniz komutanım” diyerek selam çaktı ve araca doğru koştu.

Amerikalıların teslim oluşuyla savaş hemen kesildi. Silah sesleri önce seyrekleşti sonra tamamen durdu. Düşman topçusu ve hava gücü, kendi askerlerini vurma korkusuyla müdahale edemiyordu. Her yerde Türk ve Amerikan askerleri iç içeydi. Birkaç uçak yüksekte daireler çiziyordu. Sanırım fotoğraf çekiyorlardı. Kerkük kuşatması kaldırılmış, kanal bölgesinden yeniden bağlantı kurulmuştu. Başarının ne kadar büyük olduğunu cephenin her yerinden gelen esir alma haberleriyle daha da iyi anlaşılıyordu.

Ben esirleri doğruca tepelerin arkasındaki yüzbaşının siperine götürdüm. Yüzbaşı, çuvalları çıkartmadan onlarla konuştu. Bu üç esiri benim sorumluluğuma verdi. Onları hemen yakındaki bir köyde aceleyle hazırlanmış tahta barakalara yerleştirdim. Bizim bölüğün olduğu yerde yirmi tane baraka vardı ve hepsi de ağzına kadar Amerikalı dolmuştu. Barakaların birinde bir teğmen daha buldum, baygın şekilde sedyede yatıyordu. Sıhhiyeler önemli bir şeyinin olmadığını söylediler. Kulübedeki diğer askerler onu tanıyorlarmış, şimdilik birlikte kalmaları daha doğru olacaktı. Tam oradan ayrılıyordum ki erlerden birisi bize doğru koştu, elindeki bir aygıtı bana uzattı. Aman Tanrım, bu bir uydugözüydü. Üstelik sağlam görünüyordu. Onu kaptığım gibi soluğu karargâhta aldım, binbaşı’ya ilettim. Teknik servis bu gece fazlasıyla mutlu olacaktı.

Bizim bölüğün tamamı Amerikalı esirlerle ilgileniyordu. Barakaları güvenlik altına aldık. Öyle basit şeyler ki, bir tekme atsan yıkılacaktı. Bu nedenle gözümüzü kırpmadan çevrelerinde oturduk. Zaten uyumaya niyetimiz de yoktu. Çünkü kazandığımız zaferle adeta sarhoş olmuştuk, doyasıya kutlamak istiyorduk. Ne yazık ki savaş hala sürüyor, diğer cephelerde ölüm kol geziyordu.

Bu arada subayların sorgusu hemen başladı. Kulübeye giriyor, sorgulayacağımız subayın ellerini arkaya bağlıyor, başına çuval geçirip, bahçede uzun süre dolaştırıyor, sonra yeraltı sığınağına götürüyorduk. Orada 4. taburdan Binbaşı Ahmet tarafından sorgulanıyorlardı. Elbette hepsi de dehşet içinde kalmışlardı. Çünkü bizi terörist sanıyor, korkuyla titriyorlardı. Ahmet binbaşının yumuşak sesi bile onları sakinleştirmeye yetmiyordu.

Saat dokuzaya doğru Erol yüzbaşı gelip kulübedeki yaralı teğmeni görmek istedi. İçeri girdiğinde teğmen ayağa kalkmıştı. Son derece sağlıklı görünüyordu. Hemen sorguya götürüldü. Sanırım yarım saat kadar içerde kaldılar. Geri döndüklerinde teğmeni diğer subayların yanına götürdüm. Başındaki çuvalı çıkarınca içine düştüğü şaşkınlığı görmek, her şeye değerdi. Erol yüzbaşı kulübenin dinlenmesini istedi. İyi de bu derme çatma binalar öylesine hızlı yapılmıştı ki, hiç birinde dinleme aygıtı yoktu. Çaresizlik içinde sağa sola koşuşturduktan sonra ben, Korkut ve Alp, ellerimizde not

defterleri kulağımızı kulübenin tahta duvarına dayayıp içeri dinlemeye başladık. Bunlar 48. piyade alayının subaylarıymış. Çok büyük bir bölümünü esir almışsınız. Diğerlerinin nasıl kaçabildiğini anlamadım ama demek ki bir şekilde paçayı kurtarmışlar. Sonra isimlerini öğrendik. Teğmen Brovni, teğmen Pagoni, teğmen Makalister ve teğmen Martin. Daha sonra birbirlerine nasıl esir düştüklerini anlattılar. Üstelik durumu tam olarak kavrayamamışlardı. İçlerinden birisi yüzbaşı ile binbaşının da esir düştüğünü söyledi. Biz bunu bilmiyorduk. Alp yerinden fırladığı gibi yüzbaşıya koştu, durumu haber verecekti. On dakika sonra geri geldiğinde yüzü gülüyordu. Haber doğruymuş bir yüzbaşı ile binbaşı da teslim alınmış, ayrı bir yerde tutuluyormuş. O an keyiften öleceğimi sandım.

Tahta kulübeyi dinlemek çok kolaydı. En küçük fısıltıyı bile duyabiliyordunuz. Tek sorun söylenenleri yazabilmektir. O kadar hızlı not almamıza rağmen bazı cümleleri kaçırıyorduk. Hani şu milletvekillerinin her söylediğini yazan meclis kâtipleri var ya, şimdi onları daha iyi anlamaya başlamıştık. Aralarında şöyle bir konuşma geçti.

Teğmen Martin

“Kahretsin, Albay Braden çok üzülmüştür şimdi”

Teğmen Pagoni

“Bu Araplar savaşın tek bir saniyesinde böyle savaşmadılar. Ne oluyor bunlara?”

Teğmen Brovni

“Herkesi uyarmaya çalıştım, anımsıyor musunuz, general bizleri toplayıp bilgi veriyordu, ona söylemeye çalıştım ama kimse beni dinlemek istemedi. Ne dediler, biz uydudan her şeyi görüyoruz, duruma hakimiz. Duruma nasıl da hakim oldular? Uydudan yalnızca boklarını görüyor onlar.”

Teğmen Pagoni

“Tamam, olan oldu, en azından düşmanın ciddiyetini öğrenmiş bulunuyoruz. Ama durumu o kadar da büyütmeyin, sadece bir ya da iki alayımızı dağıttılar. Üstelik artık bizim genelkurmay kiminle ve hangi koşullarda savaştığını çoktan anlamıştır. Bundan böyle hafife aldığımız, küçümsediğimiz düşmana karşı daha ciddi önlemlerle çıkacaklardır.”

Teğmen Makalister

“Tabii ya, neden olmasın, bizi esir edebilirler ama arkamızda 300.000 kişilik bir Amerikan ordusu var. Ne yapacaklar yani, kaç kişilik ordu çıkarabilir bu Türkmen denilen kabile artıkları”

Teğmen Brovni,

“Salak herif, bin kere salaksın sen, ne diye orduya ait bilgi veriyorsun, burayı dinlemek çok mu zor sence?”

Teğmen Makalister

“Versem ne olacak, ne değiştirecek. Dünyanın en modern ordusunu anlatmak, iyilik etmek olur. Hiç olmazsa kellelerini kurtarırlar. Dinlerlerse dinlesinler, hem de çok iyi dinlesinler.”

Kısa bir sessizlik oldu, ardından Makalister bağırmaya başladı,

“Hey oradakiler, duyuyor musunuz, yarın en azından yüz bin kişilik dev bir güç sizin ananızı belleyecek. Şimdiden kaçmak için plan yapın, belki kurtulursunuz da bana minnet duyarsınız”

Az daha kış üstü yere düşecektim. Herif sanki bizi görüyordu. Alp gürültü etmemem için beni uyardı.

Not almayı sürdürdüm.

Teğmen Pagoni

“Martin, seni sorguladılar, ne söyledin?”

Teğmen Martin

“Elbette hiç bir şey, yönetmeliği biliyorsun”

Teğmen Pagoni

“Tamam”

Teğmen Martin

“Orada bir binbaşı vardı, adı Hasan, benden yardımcı olmamızı istedi o kadar. Daha fazla insan ölmesin dedi. Gerçekte fazla bir şey anlamadım.”

Teğmen Brovni

“Benimle de aynı şeyleri konuştular. Sanırım bir çeşit beyin yıkama gibi bir şey yapmaya çalışıyorlar.”

Teğmen Martin,

“Neden böyle yapsınlar ki, onlar terörist, bizi kullanıp hapisteki arkadaşlarını kurtarmaya çalışmaları daha doğru değil mi?”

Teğmen Pagoni,

“Saçmalama Martin, hala anlamıyor musun, onlar terörist değil, teröristin binbaşısı olur mu hiç? Askerlere dikkat etmedin mi, inanılmaz bir disiplin var. Başıbozuk serserilere benziyorlar mı? Bunlar senin benim gibi asker. Benim anlayamadığım şey, Saddam neden bu adamların ordusunu kullanmadı, belki şimdi hala sarayında oturuyor olurdu.”

Teğmen Brovni,

“Kullanamazdı Pagoni, çünkü bu ordu Saddam zamanında yoktu, daha doğrusu vardı da, burada değildi.”

Teğmen Pagoni,

“Ne demek o, neredeydi peki?”

Teğmen Brovni

“Tam kuzeyimizdeydi, yıllardır olduğu gibi, hep orada duruyorlardı. İlk kez buraya geldiler.”

Teğmen Martin,

“Yani, şimdi bu Türkmen ordusunu denilen şeyin gerçekten Türk ordusu mu demek istiyorsun?”

Teğmen Brovni,

“Tam üstüne bastın. Tanrı yardımcımız olsun, bu kez işimiz zor.”

Teğmen Pagoni,

“Onlar Nato üyesi değil mi, her şeyimizi biliyorlar”

Teğmen Martin,

“Belli olmuyor mu, bizi nasıl da düşürdüler baksana”

Daha fazla bir şey duymaya gerek yoktu. Amerikan ordusunun subaylarının ne durumda olduğunu çok iyi anlamıştık. Bir kesimi hala terörist adını verdikleri insanlarla çarpıştığını sanıyordu. Bir kısmı bir şeyler sezinliyor ama bir türlü anlam veremiyordu. Çok azı ise ki bizim kulübede onlardan bir tane vardı, olayı doğru olarak çözümlüyor ve görüyordu. Hasan paşanın bundan her yönüyle yararlanacağını biliyordum.

6 Mayıs

Dün gece sadece dört beş saat uyuyabildim. Ama öylesine rahat, öylesine huzur dolu bir uykuydu ki, on saat uyusam bu kadar dinlenmiş kalkamazdım. Kahvaltı masasında Erol yüzbaşı bize bilgi verdi. Esirlerimiz için geride, dağların arasında çok özel bir yer hazırlanmış. Hasan paşanın bizzat seçtiği bir gurup esir oraya götürülecekmiş ve onlara bizim bölük eşlik edecekmiş. Hasan paşanın bir şeyler kurduğunu anlıyorduk ama ne olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Ona güveniyor, emirleri büyük bir titizlikle yerine getiriyorduk. Esirlere kahvaltılarını verdik, ekmek, peynir, zeytin ve çaydan oluşan kumanya, bizimkilerle aynıydı. Ama pek beğenmiş görünmüyorlardı. Elbette onların alışkın olduğğa gibi açık büfe düzenleyecek durumumuz yoktu. Kahvaltıdan sonra hepsinin başına çuvallarını geçirdik ve kamyonlara bindirdik. O sırada bir yüzbaşı ile binbaşı esir getirdiler ve onları da guruba kattık. Erol yüzbaşı kamyonun önüne oturdu, ben de Çakır çavuş ve üç askerler arkaya, esirlerin yanına yerleştim. Hiç birisi bizleri göremiyordu. Yol boyunca koşulanları not olmak üzere hazırlanmıştım.

Kamyon hareket ettiğinde, Kerkük’ün batısından yoğun top sesleri geliyordu. Bunu duyan askerler dua etmeye başladılar. Sanki o an cephede olmadıkları için arkadaşlarından özür diler gibiydiler. Esirler başlarındaki çuval nedeniyle bizi görmüyorlardı. Sadece başlarını sağa sola çevirip bir ışık algılamaya çalışıyorlardı. En başta oturan teğmen ansızın bağırdı;

“Ben Birleşik Devletler ordusundan Teğmen Tomas Martin, burada başka asker var mı?”

En dipte oturan binbaşı karşılık verdi;

“Telaşlanma Martin, sesini duyduğuma sevindim”

Amerikalılar bir daha ağızlarını bile açmadılar. Büyük bir dikkatle sesleri dinliyor, güneş ışığını izlemeye çalışıyorlardı. Oysa bizim kamyon düz arazide daireler çiziyor, küçük tepelerin üzerinden geçiyor, yolu olabildiğince zorlaştırıyordu. Esirlerden hiç birisinin gittiğimiz yönle ilgili olarak sağlıklı bir bilgi edinebildiğini sanmıyorum.

Bir süre sonra sarp dağların arasında yol almaya başladık. Uzun bir konvoy oluşturmuştuk. Gerçekte nereye gittiğimizi ben de bilmiyordum ama cephe uzaklarda kalmıştı. Neredeyse öğleye kadar yol aldık. Sonra birden bizim kamyon diğerlerinden ayrıldı ve tek başına uçurumların dibindeki dar bir kanalda gitmeye başladı. On dakika sonra bir meydan belirdi. Kamyon kayaların önünde durdu. Esirleri indirdik, kayaların arasında gizlenmiş bir mağaraya girdik. Dışarıda kimsecikler yoktu ama mağaranın içi yüzlerce askeri barındıracak kadar genişti. Bir yandan esirlerle birlikte yürüyor, diğer yandan hayranlıkla mağaranın içine bakıyorduk. Sanki bizim alay olduğu gibi dağın içine girmişti. Dar koridorlardan geçiyorduk. Her tarafta geniş odalar yapılmıştı. Kocaman bir yer altı otelinde gibiydik. Koridorun sonundaki odaya geldik. Hasan paşa ve Rahmi albay bizleri bekliyorlardı. Yanlarında Halil ve İsmail binbaşılarda diğer subaylar vardı. Garip şey, Hasan paşa binbaşı üniforması giymişti. Önlerine gidip selam verdim ama albay konuşmamam için işaret etti ve yine işaretle esirleri çözmeni istedi. Hemen ellerindeki bağı kesmeye başladık. Bağdan kurtulan

Amerikalı telaş içinde başındaki torbayı çıkarıyor, şaşkın şaşkın çevreye bakıyordu. Rahmi albay binbaşının önünde durdu, onu selamladı. Amerikalı binbaşı biraz lakayt olsa da karşılık verdi. Sonra diğer esirlere döndü ve

“Dilimizi anlamadığınızı biliyorum ama görevim öncelikle size hoş geldiniz demektir” dedi.

Amerikalılar hala şaşkın bakıyorlardı. Hasan paşa esirlerle yalnız görüşeceğini bildirdi, hepimiz dışarı çıktık. Yüzbaşı hemen bizim bölüğün subaylarını topladı. Artık karargâhta görevli Kadir teğmen de bize katılmıştı, dört teğmen olmuştuk.

“Bakın, görevimiz bu adamların her saniyesini izlemek. Az sonra yemek yiyecekler, biz de orada olacağız. Sonra onlar için hazırladığımız odalara alınacaklar. Üç oda, salon ve tuvaletlerden oluşan lüks bir bölüm yaptık. Bundan sonra olacaklarda neden, nasıl, niçin gibi sorular sormayacaksınız. Aldığınız emri en ince ayrıntısını atlamadan uygulayacaksınız, anlaşıldı mı?”

Hep birlikte karşılık verdik;

“Evet komutanım”

“Güzel, bizler yani bu beş kişi, düşmanı yakından izlemekle görevliyiz. Onların hemen yanında hazırlanmış her türlü dinleme aygıtı ile donatılmış odada kalacağız ve ben her gün komutanlarımızı bilgilendireceğim.”

Öğle yemeğini yeraltı salonlarından birinde yedik. En az yüz kişinin sığabildiği, hayranlık uyandıran bir yer hazırlanmıştı. Esirler Rahmi albayla birlikte yemek yediler. Hiç konuşmuyorlar, ağızlarından bir şey kaçırmaktan korkarcasına çorbalarını içiyorlardı. Ben özellikle teğmen Brovni’yi izliyordum. Çünkü dün geceki konuşmalarda onun diğerlerine göre daha akli başında olduğunu biliyordum. Kumral, sert yüzlü birisiydi. Hiç Amerikalıya benzemiyordu. Daha çok İtalyan tipi vardı. Oysa İtalyan ismine sahip teğmen Pagoni, tam tersine sarışın mavi gözlüydü. Çorbalarını bitirdiklerinde bu kez teğmen Martin bir kap daha istedi. Sofrada sesini çıkaran ilk subay oydu. O da Brovni gibi kumraldı ama ince uzundu, çok zayıf görünüyordu. Garsonluk yapan askere çorbanın adını sordu. Asker de “tarhana” dedi ama teğmen Martin bir türlü bu kelimeyi tam olarak söyleyemiyordu. Bizim askerle Amerikalı arasında hoş bir tartışma başlamıştı. Aslında ben askere müdahale edip tartışmayı bitirecektim ama Hasan paşa bana öyle bir baktı ki hemen vazgeçtim. Paşa, bu konuşmanın sürmesini istiyordu.

Yemekten sonra onları kalacakları bölüme götürdük. İçerde ihtiyaçları olan her şey hazırlanmıştı. Kapıya tam teçhizatlı iki nöbetçi koymayı ihmal etmedik. Amerikalılar nöbetçileri uzun uzun süzdüler. Çelik tabanlı postallara, zırlı yelekler baktılar. Sanırım karşısındakilerin kim olduğu konusunda kafaları daha da karışmıştır.

Onları bölümlerine gönderince hemen yandaki gözetleme odasına koşturduk. Burası adeta uzay kontrol merkezi gibiydi. Mağaraların çoğunu görebiliyorduk. Yemekhane, toplantı odası, ambarlar, çalışma alanı ve koridorlar. Her yere ulaşabiliydik. Ama esirlerin kaldığı bölmede tam on tane kamera vardı ve onların her hareketini izleyebiliyorduk. Dikkatimizi esirlere verdik. Önce şaşkınlık içinde çevreye baktılar, ardından toparlanıp odaları tek tek incelediler. Sonra tehlikede olmadıklarını görüp, yataklarının üzerine konulmuş temiz çamaşırları kaptıkları gibi banyoya koştular. Bir güzel temizlendikten sonra salona döndüler ve Binbaşı Bertina onları topladı.

“Arkadaşlar, düşmanın burada bize karşı uyguladığı psikolojik harp taktiklerinden etkilenmediğinizi umarım. Tüm bu iyi ve güzel davranışların temelinde, ordumuzu yenmek, daha çok

Amerikan askeri öldürmek ya da savaş dışı bırakmak arzusu olduğunu unutmayın. Şimdilik yalnızca bekleyeceğiz. Konuşmalarımıza dikkat edelim. Bizi kesinlikle dinleyeceklerdir. Ağzımızdan kaçıracağımız küçük bir bilgi kırıntısı yarın bazı askerlerimizin hayatına mal olabilir. Şimdi serbestsiniz, teşekkür ederim” dedi.

Bu konuşma üzerine dağıldılar, salonu dikkatlice araştırmaya başladılar. Dün çok kötü anlar yaşamışlar, gece boyunca pek uyumamışlardı. Bu nedenle koltuklara yerleştiler ve kısa süre sonra uyuklamaya başladılar. Ardından birer ikişer odalarına çekildiler, derin bir uykuya daldılar.

Binbaşı Bertina ile Yüzbaşı Ulman’ın ayrı odaları vardı. Dört teğmen en geniş odayı birlikte kullanıyorlardı. Salonu boşaltmalarından yararlanıp, hemen dünkü tarihli belli başlı Amerikan gazete ve dergilerini masanın üzerine bıraktık. Hasan paşa hiçbir ayrıntıyı eksik bırakmamıştı. Akşama doğru uyanmaya başladılar. Uyanan, alışkın olduğu şekilde doğruca banyoya koşuyor, orada üzerinde adı yazılı bir paket buluyordu. İçine diş fırçası, macun, tıraş sabunu ve tıraş bıçağı koymuştuk. Temizlenen her subay, onlar için hazırlanmış yeni üniformalarını giyiyor, halinden memnun salona dönüyordu. Onları en çok şaşırtan şey Amerikan gazete ve dergileriydi. Hemen masaya kurulup okumaya başladılar. Son gelen teğmen Martin oldukça meraklı bir subaydı. Gazetelere şöyle bir baktıktan sonra, binbaşuya döndü;

“Efendim, sizce tüm bu olanların anlamı nedir? Burada kendimi hiç de savaş esiri gibi hissetmiyorum. Özel diş fırçaları, gazeteler, rahat odalar, yataklar. İnanılır gibi değil, düşman bunu neden yapıyor?” diye sordu.

Binbaşı okuduğu gazeteden başını kaldırdı, ona baktı,

“Kesinlikle beklediği bir şey olduğunu biliyoruz. Şu anda bunu tahmin etmek çok güç. Kısa sürede ortaya çıkacaktır diye umuyorum” dedi.

Teğmen Martin,

“Yani, bizi ilerdeki bir harekâta hazırlıyor, öyle mi?”

Binbaşı,

“Kesinlikle, bana kalırsa yumuşatmaya çalışıyorlar”

Teğmen Pagoni atıldı,

“İster misiniz bizi kendi ordumuza karşı savaştırsınlar?”

Teğmen Brovni,

“Yok canım, hiç birimiz o kadar da yumuşamayız”

Binbaşı,

“Öyle olacağını düşünmüyorum, bence çok daha farklı bir görev isteyecekler. Ama ne olduğunu bilmiyorum ama çok dikkatli olmalıyız”

Pagoni,

“Kesinlikle öyle”

Odada bir sessizlik oldu. Konuşulanları anında kayda geçiyorduk. Pek çok cihaz odadaki en küçük ayrıntıyı bile atlamıyordu. Şimdi sadece gazete hışırtıları ve derin iç çekişler duyuluyordu. Teğmen Martin, sanırım içlerinde en konuşkan olanı oydu, sonunda dayanamadı;

“Arkadaşlar, saat kaç olabilir?” diye sordu.

Bu soru üzerine her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Ama hepsi de sabah olduğu konusunda hem fikirdi. Bizim de yapmak istediğimiz şeylerden birisi buydu. Günün tarihini ve zamanı bizim istediğimiz şekilde bileceklerdi. Erol yüzbaşı işaret verdi hemen kahvaltı servisi yapılmaya başlandı. Oysa saat gecenin dokuzu bile değildi.

Gece kahvaltısından sonra yeniden gazetelere gömüldüler. Bu kez çok büyük bir dikkatle okuyorlardı. Sessizliği bir kez daha teğmen Martin bozdu;

“Arkadaşlar, şu habere bakın, Kürtler Kerkük’e saldırı için hazırmış, aynen böyle diyor”

Hepsi birden katıla katıla gülmeye başladı. İşin ilginç tarafı yan odadaki gözlem yerinden bizler de onlar gibi gülmeye başlamıştık. Bir süre sonra yeniden sessizlik oldu, teğmen Martin gazeteye doğru eğildi. Sanırım aklına bir şeyler gelmişti. Gözleri doldu, kendini sıktı, ağlamamaya çalıştı ama başaramadı. Sonra sadece “binbaşım” diyebildi ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Uzun süre onu sakinleştirmek için uğraşılar. Onlardaki hüznün bizi de etkilemiş olacak, hiç sesimizi çıkarmıyorduk. Tuğrul teğmeni anımsadım. Siperlerin üzerinden atlayarak düşmana doğru koşturuyordu. Hemen arkasından ben geliyordum. Birden toz bulutu içinde kayboldu. Sonra siperin içinde ortaya çıktı. Bana şöyle baktı ve gitti. Onu bir daha göremedim. Benim de gözlerim dolmuştu.

Bizimkiler az sonra gazetelere gömüldüler. Doğal olarak saatler gece yarısını gösterdiğinde önce uyuklamaya başladılar, ardından da odalarına çekilip bir kez daha derin bir uykuya daldılar.

Sabaha karşı çok sevindirici bir haber geldi. Bayci yöresinde bulunan Amerikan yakıt depolarına çok başarılı bir saldırı düzenlenmiş ve neredeyse tüm yakıt havaya uçurulmuştu. Düşmanın Musul yönünde ilerlemesi birkaç gün için durmuş olacaktı. Herkeste savaşın ibresinin bizden yana döndüğüne ilişkin iyimser bir hava vardı.

7 Mayıs.

Sabahleyin alışkın oldukları gibi erkenden uyandılar. Asker dünyanın her yerinde aynı. Yaşam biçimimiz hiç değişmiyor. Onları biraz beklettikten sonra kahvaltı verdik. Bu olay zaman konusunda kafalarını epey karıştırmıştır. Çünkü dün gece de kahvaltı aldılar. Ama hiç belli etmediler. Öğleye kadar çevreyi araştırmakla yetindiler. Bir yerlerde mikrofon arıyorlardı ama henüz kameralarımızı düşünemediler. Yani hâlâ bizi küçümsüyorlar. Onları dinlediğimizden o kadar eminler ki, saçma sapan konuşmalar yapıyorlar. Hele en şişmanları olan teğmen Makalister tam bir şaka makinesi. Hani normal hayatta öyle bir arkadaşım olsun isterdim. Herkesi gülmekten kırıp geçiriyor. Ama iş dine, millete geldi mi herif tam bir yobaz. Bu Amerikan yobazları çok kötü oluyor. Bizimkilerin çoğu cahildir ve yobazlık cehaletin sonucu gibi görülür. Ama Amerikalılar asıl okumuşları yobaz yapmayı başarmışlar. Gerçekten inanılır gibi değil.

Öğleden sonra Hasan paşa, bir yazı göndererek onları toplantıya davet etti. Hazırlanıp çıktılar, bizler de onların arkasından toplantı salonuna gittik. Hasan paşa yine binbaşı üniforması giymişti. Binbaşı Bertin ile tam bir asker gibi selamlaştılar. Diğerleri de hazır olda bekliyorlardı. Hasan paşa onlara dönüp;

“Rahat, buyurun oturun” diyerek

koltukları gösterdi. Rütbe sırasına göre koltuklara yerleştiler. Bizler de en arka sırada yerimizi aldık. Hasan paşa anlatmaya başladı;

“Arkadaşlar, sizleri niçin buraya topladığımızı merak ediyorsunuzdur. Amacımız aramızda iyi

bir iletişim kurmak. Hatta yapabilirsek dostluklar oluşturmak. Çünkü buradaki savaşın uzun süreceğini düşünmüyoruz. Bir gün elbette barış gelecek ve dostluk kurulacak. Bizim yapmaya çalıştığımız şey, bu günden dostluk temellerini atmak.”

Bir an sessizlik oldu. Paşa sanki bir sorunuz var mı diye sorarcasına Amerikalıları süzüyordu. Oysa onlarda en küçük bir tepki görünmüyordu. Paşa konuşmasını sürdürdü.

“Her gün sizi buraya toplayacağız ve savaşın gidişi konusunda bilgi vereceğiz. Elbette bunlara inanmanızı beklemiyoruz ama bir süre sonra doğru söylediğimizi göreceksiniz. En azından savaş bitip, her şey açığa çıkınca, niyetimizi net bir şekilde anlamanızı istiyoruz. Çünkü o zaman karşılıklı güvenin kurulmasında bizimle iş birliği yapacağınıza inanıyoruz.”

Binbaşı Bertina, elleriyle saçlarını karıştırdı, biraz geriye yaslandı ve paşanın sözünü kesti,

“Bakın binbaşı, söylediklerinizin bizim için hiçbir anlamı yok. Biz politikacı değiliz, hatta buradakilerin hiç birisi barış görüşmelerinde bulunmayacaktır. Saçmalamayı bırakın, biz sizin esiriniz ve bizi bir şeye hazırlıyorsunuz. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu kadar uğraştığınıza göre çok önem veriyor olmalısınız. Şunu çok iyi bilin. Amerikan ordusu asla düşmanla işbirliği yapmamıştır, yapmaz, yapmayacaktır.”

Hasan paşanın sözünü kestiği için adama kızacağını, hatta azarlayacağını düşünmüştüm ama o tam tersine Amerikalının konuşmasından mutlu olmuştu, gülümseyerek;

“Elbette, bunu biliyorum, zaten bildiğim için böyle davranıyorum. Üstelik sözleriniz bizim için de geçerli. Siz düşmanla işbirliği yapmazsınız da Türkmenler yapar mı sanıyorsunuz? Şimdi izin verirseniz size nasıl esir düştüğünüzü anlatayım.” Dedi ve haritaya döndü.

“Siz, 4 Mayıs günü hücumu geçmiş, cephemizi yarmaya çalışıyordunuz. İlk gün biraz ilerlediniz ama o günün gece yarısından itibaren başlayan karşı hücumumuzla, cephenizi Kerkük yönünde yarıdık, bir alayınızı tamamen kuşattık. Kuşatılan askerlerinizi kurtarmaya geleceğinizi biliyorduk. Yoğun bir çalışmayla hazırlıklara giriştik. Tam bir siper ağı oluşturduk. Zaten doğal yapı da bizi destekliyordu. Amacımız alayı kurtarıırken size kayıplar yaşatmaktı. Bunda başarılı da olduk. Ne var ki öğleye doğru, lazer aydınlatmasıyla bombardıman yapmaya başladınız. Doğrusunu isterseniz gündüz vakti böyle bir aydınlatmanın yapılabileceğini bilmiyorduk. O sırada bize ciddi kayıplar verdirdiniz. Tam çekilmeyi düşünmeye başlamıştık ki, bir askerimiz sizin lazer aydınlatması yaptığınızı keşfetti. Hareketlerinizi izleyerek işi hemen çözdük. Ve biz sizi lazerle aydınlattık. Sonuçta kendi kendinizi bombaladınız, siperleriniz bir anda dağılıverdi. Bizim askerlerimiz oradan içeri girdi ve yandaki birliklerinizi ateş altına aldı. Komutanınız bizi durdurmak için, henüz hiçbir hareketin yaşanmadığı dağ yönündeki cepheden birlikleri bizim yönümüze kaydırdı ki biz zaten o yönde bir saldırıya hazırlanıyorduk, önümüzdeki birlikler çekilince büyük bir hızla ileri atıldık. Askerleriniz kısa sürede kuşatıldı. Geri kalanlar da çekilmek zorunda kaldı. “

Paşa bu noktada durdu ve dönüp Amerikalılara baktı;

“Ekleyecek bir şeyi olan” diye sordu.

Kimseden çıt çıkmıyordu, devam etti,

“Araştırmalarımıza göre beyler, sizler 48. alay mensuplarısınız. Tam olarak bölüklerinizi, isterseniz söylersiniz. Ama şu anda alayınız savaştan tamamen çekildi. Komutanınız albay Markus Braden mahkemeye verildi. 5 Mayıs günü korkakça davrandığı ileri sürülüyor. Bizim hücumumuz karşısında direnmesi gerekirken geriye çekilmiş.”

Bu sözler odada bir bomba gibi patladı. Binbaşı Lorimer hırsla elleriyle koltuğu sıktı, Yüzbaşı Ulman “hadi oradan” gibilerden bir işaret yaptı. Ama en büyük tepkiyi teğmen Pagoni gösterdi. Önce kıpkırmızı kesildi, ardından dayamayıp ayağa fırladı;

“Saçma, o çok iyi askerdi. Karargâhtaki beyler, dağ yönünden gelecek saldırıyı görememişler ve onu uyarmamışlarsa, nasıl suçlayabilirler? Hani uydularımız ...”

Teğmen Pagoni sözünü bitiremedi çünkü Yüzbaşı Ulman yerinden fırladığı gibi adama öyle bir yumruk attı ki Amerikalı teğmen sırt üstü yere düştü, Yüzbaşı adeta boğulurcasına kükredi;

“Kapa çeneni, düşmanı bilgilendirmek mi istiyorsun?”

Teğmen çenesini ovuşturarak doğrulmaya çalışken;

“Özür dilerim efendim, birden kendimi kaybettim” dedi.

Yüzbaşı “önemli değil” der gibi adamın sırtını sıvazladı. O anda Binbaşı Bertina ayağa kalktı, Hasan paşaya döndü ve

“Binbaşı, bize uyguladığınız bu psikolojik baskıyı protesto ediyorum. Bundan böyle subaylarımdan hiç birisi bu tür toplantılara katılmayacaktır. Şimdi izin verirsiniz odalarımıza dönmek istiyoruz” dedi.

Paşanın gözünün önünde bir subay diğerine yumruk atsın, olacak şey değildi. Paşa onu çiğ çiğ yer diye düşünüyordum ki birden dudaklarında zar zor fark edilen bir gülümseme gördüm. Bize döndü ve;

“Komutana ve beraberindekilere odalarına kadar eşlik ediniz” dedi.

Hep birlikte odadan çıktık.

8 Mayıs.

Bizim esirler çılğınlar gibi mikrofon arıyorlar. Tam tepelerindeki kayagözünü hayal bile edemiyorlar. Bir keresinde Teğmen Brovni kayagönüze dokunmaz mı? Yüreğimiz ağzımıza geldi ama çok şükür ki kamerayı bulamadılar. Ama dinlendiklerinden o kadar eminler ki sürekli olarak fısıltıyla konuşuyorlar. Bu da bizim işimiz zorlaştırıyor. Çünkü fısıltıları duymak için mikrofonları sonuna kadar açmak zorunda kalıyoruz o zaman da en küçük bir gürültü, bir çarpma, hapşırma, öksürme resmen kulağımızın içinde patlıyor. Bu işe bir çare bulmamız gerekiyor yoksa kulaklarımızdan olacağız.

Hasan paşa esirlere kalem verilmesini söyledi. Bu emrin ne işe yaradığını anlamadık, epey şaşırdık. Ama bir süre sonra ilginç bir olay gözlemledik. Esirler artık fısıltıyla konuşmuyor, söylemek istediklerini gazete kâğıtlarının boşluklarına yazıyorlardı. Üstelik bunu yapmak için odanın ortasındaki büyük masayı kullanıyorlardı. Ve masanın tüm üzerindeki kayagözü kamerasıyla yazdıklarını kolayca okuyorduk. O zaman Hasan paşa'nın neden kalem verdiğini anladık. Bu herif tam bir dahi olmalı.

İlk önce yüzbaşı Ulman gazete kağıdına şunları yazdı.

“Arkadaşlar, kaçmayı teklif ediyorum”

Herkes kabul anlamında kafalarını salladı ama sonra nasıl sorusu yine işaretle soruldu. Kameralarımız ve kayıt aygıtlarımız her noktayı kayda geçiyordu.

Esirler Amerikan güçlerinin Musul yönünde oldukça ilerlediğini, Kerkük ordusunun Erbil'e varmak üzerine olduğunu düşünüyordu. Demek ki Amerikalılar Kerkük üzerinden Erbil'e ulaşacaklar, oradan da Musul üzerine yürüyeceklerdi. Bir çeşit sağ kol kuşatması kullanacaklardı. Bunu hemen Hasan paşaya yetiştirdik.

Akşama doğru Erol yüzbaşı bizleri odasında topladı. Hepimiz burada olanları öğrenmeye can atıyorduk, bu nedenle heyecanlanmıştık. Yapılacak çok işimiz vardı bu nedenle hemen söze girdi;

“Arkadaşlar, basitçe planımızı anlatacağım. Bazı ayrıntıları inanın ben bile bilmiyorum. Ancak temel olarak buradaki misafirlerimize bazı bilgiler vereceğiz. Özellikle Binbaşı Bertina'nın ikna edilmesi gerekiyor. Daha sonra Amerikalıların kaçmasını sağlayacağız. Onlar da ellerindeki bu bilgiyi doğruca genelkurmay'a sunacaklar. Bu şekilde savaşın gidişatını değiştirmeyi umuyoruz.”

Korkut hemen atıldı;

“iyi de komutanım, bu çok bayat bir numara değil mi?”

Ben de Korkut'a katılıyordum. Tarihte pek çok kez denenmiş bir yöntemdin, özellikle günümüzün iletişim olanakları dikkate alındığında doğrulanmayan bilgilerle inandırıcı olması beklenemezdi. Erol yüzbaşı bizlere şöyle bir baktı;

“Bunu elbette Hasan paşa da biliyor. Zaten bizim yapmak istediğimiz şey, düşmanın her yönden doğrulayabileceği bir planı ellerine vermek. Böylece gerçekliğinden hiçbir kuşku duymayacaklar. Ama ayrıntılar, zaman içinde, olaylar geliştikçe bizlere anlatılacak. O nedenle şu andan itibaren neden, niçin, nasıl gibi soruları bir kenara bırakacağız ve çok büyük bir dikkatle verilen emirleri uygulayacağız.”

Alp söze karıştı;

“Askerliğin temel kuralını uygulayacağız yani” dedi.

“Evet teğmenim, aynen söyledığınız gibi”

Erol yüzbaşı bana döndü;

“Erdem, seninle işimiz var, şimdi birlikte tünellerdeki havalandırma kanallarına çıkacağız ve sen oraları kayagözü ile donatacaksın, şimdilik toplantımız bitmiştir, herkes yerine dönsün”

dedi ve yerinde kalkıp dışarıya doğru yürüdü. Ben de arkasındaydım. İkimiz birlikte daha önce görmediğim bir odaya gittik. Tavanda geniş bir delik vardı. Merdivenle oraya çıktık, mağaralar sistemi inanılmaz bir hava kanalı ağı ile birbirine bağlanmıştı. İkimiz birlikte emekleyerek kanallarda dolaştık, sonunda küçük bir pencereye geldik. O ana kadar hiç sesini çıkarmayan yüzbaşı bana döndü;

“Erdem, işte bu kanal sistemini baştan sona kayagözleri ile donatacaksın. Hepsi birbirini görebilir durumda olacak, hiçbir kör nokta kalmayacak” dedi.

“baş üstüne komutanım” diye yanıtladım.

Hemen adamlarımı topladım, gece boyu kanallarda çalıştım. O kadar dolambaçlı yollar vardı ki, buradaki mağara sisteminin çok önceden hazırlandığı belli oluyordu. Belki de Saddam kendisi için yaptırmıştı. İş bitirdiğimde yüzbaşı ile birlikte yeni baştan kontrol ettik. Kameraları düzenledik ve en sonunda kanal içinde dar bir yere geldik. Sistem burada sona eriyordu. Yüzbaşı eliyle kanalın tavanındaki bir yeri itti ve yaklaşık yarım metre genişliğindeki kapak dışarı fırladı ve kanal içinde kuvvetli bir hava akımı başladı. Şimdi kanaldan gökyüzünü görebiliyordum. Birden kafamda şimşek çaktı, yüzbaşıya döndüm,

“Komutanım, çok zekisiniz, esirlerimiz hava akımını hemen fark edeceklerdir. Sanırım kaçış için bu kanalları kullanmasını istiyoruz”

Yüzbaşı gülümseyerek parmağını dudağına götürerek sus işareti yaptı ve;

“Evet, biliyorum, biz de öyle düşünmüştük” dedi.

Şu anda tüm planın ayrıntılarını bilmeyi ne çok isterdim.

9 Mayıs

Tam beklediğimiz gibi oldu. Yüzbaşı Brovni tuvalete girmişti. Hava akımını hemen fark etti. Önce tuvaletin üzerine çıktı ardından kapıya tırmandı ve kayanın hemen yanına gizlenmiş hava kanalı ağzını gördü. Ağız sekiz parçalı demir kafes ile kapanmıştı, eliyle şöyle bir yokladı sonra hızla odaya koştu ve yanına binbaşı ile yüzbaşmayı alıp onlara bulduğu kanalı gösterdi. Ellerinden geldiğince sessiz davranıyorlardı. Her biri ayrı ayrı gelip demirleri yokladılar. Ve hemen kaçma planı yapmaya başladılar. Önce kafesi oradan sökmeleri gerekiyordu. Bir tanesi sessizce demiri sallamaya başladı. Diğerleri salona dönüp yüksek sesle şarkı söylüyorlardı. Üstelik sesleri o kadar kötüydü ki bir süre sonra mikrofonların sesini kısmak zorunda kaldık.

Korkut teğmenin bir kuramı var. Hasan paşa, esirlere öyle bir bilgi verecek ki, gerçekleştirilmesi olanaksız gibi görülecek ve düşman buna inanmayacak. Böylece bize açık kapı bırakmış olacak. Bu sözler odada hararetli bir tartışmaya yol açtı. Sonuçta bir anlaşmaya varamadık ama gerçek olan tek bir şey vardı. Hasan paşa projeye büyük önem veriyordu ve her şey çok incelikle hesaplanmıştı.

Öğleden sonra onları toplantıya çağırdık. Rahmi albay da izleme odasına gelmiş, büyük bir dikkatle esirleri izlemeye başlamıştı. Onların alacağı karar son derece önemli olmalıydı, albay, onca soğukkanlılığına karşın yine de heyecanını gizleyemiyordu. Amerikalılar salonun ortasında toplantılar ve tartışmaya başladılar. Binbaşı Bertina kesinlikle toplantılara katılmak istemiyor. Yüzbaşı Ulman ise düşmanı yani bizleri yanlış bilgilendirebileceklerini, dikkatimizi başka yönlere çekebileceklerini öne sürerek toplantıya katılmayı teklif ediyor. Sanırım sonunda binbaşı ikna oldu ve ama kendisi kesinlikle toplantılarda olmayacaktı. Rahmi albay derin nefes aldı, rahatlamış bir şekilde ama bize tek bir kelime bile etmeden gözleme odasından çıktı.

Yüzbaşı Ulman, Teğmen Martin ve Pagoni toplantıya katılmak üzere onları almaya gelen askerin peşinden toplantı salonuna gittiler. Bizler de ekranlardan onları izliyorduk. Binbaşı Bertina odada kaldı, teğmen Makalister ise hemen tuvalete koşup demiri sallamaya koyuldu. Odada tek başına dolanan Binbaşı Bertina, boşluğu doldurmak için yüksek sesle gazete okumaya okuyor, elinden geldiğince gürültü çıkarıyordu. Ama biz zaten onu dinlemiyorduk. Tüm dikkatimizi toplantı salonuna vermiştik. Hasan paşa yine binbaşı üniforması içindeydi. Hani Yüzbaşı Ulman onun eşdeğeri değildi ama şu an toplantıyı değiştirecek durumda da değildi. Paşa duvardaki Kerkük haritasına bakarak hemen konuya girdi.

“Beyler, bu gün itibariyle durumunuz işte bu.”

Hepsi birden haritaya baktılar ve şaşkınlık içinde kaldılar. Yüzbaşı Ulman güldü,

“Binbaşım, gelin sizinle bir anlaşma yapalım. Siz bize böyle saçmalıklar sunmayın, biz de size gülmeyelim” dedi. Hasan paşa,

“Bize göre kesinlikle komik bir şey yok yüzbaşı” diye yanıtladı ve konuşmasını sürdürdü,

“Birlikleriniz ayın beşinde aldıkları yenilgiden sonra bu cepheden başarılı olamayacaklarını anladılar. Sanırım plan değiştirdiler, şimdi diğer iki ordunuz Musul’a ulaşmaya çalışırken, Kerkük’te konuşlanan birlikleriniz bize karşı bir çeşit savunma önlemleri almaya başladı. Yani sonuçta doğal siperlerden oluşan bu bölgeyi, en azından bu noktadan geçemeyeceklerini kabul etmiş bulunuyorlar. Öte yandan Kerkük’ü almak gibi bir hazırlıklarını da tespit etmedik. İşte, sizin komik bulduğunuz gerçekler değerli konuklarımız.”

Pagoni homurdanarak,

“Biz kendimizi konuk gibi görmüyoruz” dedi. Paşa onu duymazlıktan geldi, yüzbaşuya döndü,

“Bize yardımcı olmayacağınızı biliyorum. Ama lütfen, hiç olmazsa insani konularda bir uzlaşma yolu bulalım. Gerçekte sizden yalnızca bunu istiyoruz. Savaş alanında yaralılarımıza yardım edelim, ölülerimizin cesetlerini orada bırakmayalım. Bize yardım edin, bir yol bulun, lütfen”

Yüzbaşı Ulman paşaya baktı,

“Böyle bir şeyi nasıl bizden isteyebilirsiniz ki, bizim bunu yapacağımızı hatta yapmak istesek bile yapabileceğimizi nereden çıkardınız? Siz Türkmen değil misiniz, Irak hükümetine başvurmanız gerekmez mi?”

“Irak hükümeti mi? Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz Allah aşkına, Kendinize birkaç köle buldunuz diye, tüm Irak halkının da size kul köle olmasını mı bekliyorsunuz?”

“Özgür seçimler yapılmadı mı bu ülkede? Kendi halkınızın seçimine nasıl kölelik diyebilirsiniz ki?”

“Özgür seçimler mi? Bu ülkede seçim filan yapılmadı.. Bizim tüm adaylarımızı tutukladınız, öldürttünüz, sonra tanklarınızı toplarınızı halkın karşısına dayadınız, hadi bakalım seçim yapın dediniz. Bütün dünya da buna inandı, ne kadar demokratik seçim diye”

Yüzbaşı Ulman biraz düşündü, çok iyi bir karşılık vermeye planlıyordu,

“Bir diktatörün kölesi olmaktansa, kötü de olsa demokrasinin kölesi olmak daha iyidir” dedi.

Diğer Amerikalılar yüzbaşılarının bu yanıtını çok beğenmişlerdi. Gülümseyerek başlarını salladılar. Hasan paşa ise onlara şöyle bir baktı,

“Yüzbaşım, asıl olan köle olmamaktır. Biz zaten bunun için savaşıyoruz. Sizin anlayamadığınız da bu.” dedi.

Paşa kapıda bekleyen ere bir şeyler söyledi, az sonra odaya çay servisi başladı. Kimse konuşmuyor, odada çay kaşığı tıngırtılarından başka ses duyulmuyordu. Paşa gidip duvardaki haritayı değiştirdi. Şimdi tüm cephenin genel durumu görünüyordu. Amerikalılar merakla haritaya baktılar. Yüzbaşı sıkıntıyla başını salladı ve

“Bakın binbaşım, bunu neden yapıyorsunuz bilmiyorum ama lütfen, şu hayali haritalardan vazgeçin artık, bize geri zekâlı muamelesi yapıyorsunuz” dedi.

Paşa, yüzbaşının ne söylemek istediğini tam olarak anlamamıştı,

“Yüzbaşım, bu harita gerçek ve dünkü durumu gösteriyor” dedi.

“Ya öyle mi, peki o halde neden Erbil sizin cephenin içinde duruyor”

“Çünkü oraya işgal ettik de ondan”

“Ne!!!”

Ben de yerimden sıçradım. En az Amerikalılar kadar şaşırmışım. Erbil’i işgal ettiğimizi ilk kez duyuyordum. Demek ki paşaya dün ilettiğimiz sağ kol saldırısına karşı önlem alınmıştı. Amerikalılardan elde edilen bilgiler ilk kez işe yarıyordu. Paşa onların hayretini görünce açıklama gereği duydu,

“Dün orayı işgal etmek zorunda kaldık. Çünkü sizin Kerkük’ün doğusuna doğru yaptığınız hücumu beklemiyorduk. Belli ki Erbil’e ulaşmaya çalışıyordunuz. Biz de orayı işgal ettik, savunma hattımızı daha doğudaki dağlara kadar da uzattık.”

O ana kadar sessizce dinleyen teğmen Martin heyecanlanmıştı. Birden atıldı,

“Peki ya Kürtler, onlara ne oldu?” diye sordu

Paşa kafasını kaldırıp ona baktı,

“Ah evet, anladım, siz Kürtleri müttefikiniz sanıyorsunuz ve o nedenle de bizimle niçin savaşmadıklarını merak ediyorsunuz. Yeri gelmişken anlatayım. Öncelikle sizinle işbirliği halinde olan Kürt guruplar, tüm Kürtleri temsil etmiyor. Hatta küçük bir azınlık terimini kullanabilirim. Daha önemlisi, Kürtler Müslüman’dır, siz anlamayabilirsiniz ama biz Türkmenler de Müslüman’ız. Ve bu açıdan da bazı Kürt gurupları sizin gibi Hıristiyanlara hizmet etmektense, Müslümanlık yolunda şehit olmayı tercih edeceklerdir. Bir üçüncü gurup ise sizin buralarda gelip geçici güçler olduğunuzu, asıl kalıcı güçlerin ise bölge ülkeleri olacağını hesaplayabilecek kadar okumuştur. Onlar bize katılmasalar bile, size de hizmet etmezler. İşte bu nedenle teğmen, Erbil birkaç saat bile direnmeden kuvvetlerimizin eline geçmiş bulunuyor. Bilmem anlatabildim mi?” dedi.

Sesi biraz sert çıkmıştı. Oda derin bir sessizliğe büründü. Paşa yeniden haritaya döndü,

“Gördüğünüz gibi arkadaşlar, kuvvetleriniz 6 Mayıs günü ulaştıkları noktada duruyorlar. Burada taralı olarak gösterilen alanlar sizin yoğun olarak bulunduğunuz yerler. Buralardan hücum bekliyoruz.”

Yüzbaşı Ulman bir kez daha ileri atıldı,

“Bence bir diğer yalan harita daha. Bu gün itibariyle birliklerimiz çoktan Musul önlerine ulaşmıştır bile” dedi.

Aslında ağzından haber kaçırmıştı. Utanarak diğer Amerikalılara baktı ve hemen sustu. Paşa gülümseyerek ona döndü,

“Yapmayın yüzbaşım, biz zaten hedefinizin Musul olduğunu biliyoruz, kendinizi üzmeyin. Ama sizinkilerin başına önemli bir iş açtık. 6 ve 7 Mayıs gecesi, alfa ordusunun tüm yakın depoları hücumu uğradı. İlerleyecek yakıtları yok ki. Şimdi yakıt bekliyorlar. Tanklarda bulunan yakıt ancak kendilerini savunma amacıyla kullanılabilir, öyle değil mi?”

Elbette Amerikalılar bunu bilmiyordu. İnanmadılar, kuşkuyla baktılar. Paşa onlara yeniden çay söyledi, aileleri hakkında konuşmak isteyip istemediklerini sordu, elbette hemen reddettiler. Çaylar bitince toplantı sona erdi ve Amerikalılar odalarına döndüler.

Toplantılara karşı çıkan Binbaşı Bertina bu kez yapılan konuşmaları çok büyük bir ilgiyle dinledi. Üstelik Erbil’in düşmesine çok üzülmüş görünüyordu. Hatta bir ara Yüzbaşı Ulman’a dönüp,

“Bu Kürtlerle başımız derde girecek, söylediklerimizi yapmıyorlar” dedi.

Gece geç vakit Erol yüzbaşı bana tuvaletin üzerindeki demirleri zayıflatmam gerektiğini söyledi. Bizimkilerin acelesi vardı. Hemen kanala girdim, Amerikalılar derin bir uykuya dalmışlardı, tuvaletin üzerindeki demirlerin çevresini kazıyarak kolayca çıkabilecek hale getirdim.

10 Mayıs

Amerikalılar uyandığında ben de izleme odasındaki nöbeti yeni devralmıştım. Bu sabah pek hareketliydim. Yüzbaşı Ulman hemen tuvaletin üzerine çıkıp demirleri sallamaya başladı. Fazla ses çıkarmamaya çalıştığı için de şöyle kuvvetli bir çekişle çıkarabileceği demirleri ancak sallayabiliyordu. Böyle giderse demirleri kendim çıkarmam gerekecek diye düşündüm. Yüzbaşından sonra sırayı teğmen Pagoni aldı ve o da tıpkı öncekiler gibi hafifçe sallamayı sürdürdü. Bu şekilde çalışırlarsa o demirleri yıllar boyu sökemezlerdi. Sırayla hepsi sallamayı sürdürüyordu. Öğleye kadar kimse demirleri kendisine doğru çekmeyi denemedi. Sonra sıra yeniden Pagoniye geldi ve o nasıl olduysa bir ara kuvvetle çekmeyi denedi. Ve kafes hafif bir gürültüyle yerinden çıkıverdi. Pagoni her yerden duyulabilecek bir çığlık attı, bir an şaşkınlıkla elindeki demire baktı sonra onu dikkatle yerine yerleştirdi, tuvaletin üzerinden atladığı gibi salona, müjdeyi vermeye koştu. Hepsinin çok sevindiği belli oluyordu ama dinlendiklerinden emin oldukları için, hüznü bir şarkı tutturabildiler. Onların bu tutumu izleme odasındakileri epey güldürdü. Az sonra hepsi tuvalete dolmuşlar, demiri yerinden çıkarmışlar merakla içeriye bakıyorlardı. Bizler de izleme odasındaki monitörden onları izliyorduk. Aralarında bir şeyler fısıldadılar sonra Pagoni ki içlerindeki en küçük yapılı olanı oydu, tuvalet kapısının üzerine ve oradan da kanalın içine tırmandı. Şimdi kanalda onu izlemeye başlamıştık. Kanal çeşitli noktalara açıldığı için oradan gelen ışıkla önünü görebileceği kadar aydınlıktı. Pagoni büyük bir çeviklikle bu dar koridorlarda dolanmaya başladı. Bu sırada Erol yüzbaşı beni çağırdı, izleme işini Tuğrul'a devredip yüzbaşının yanına gittim. Bu günkü toplantıyı o yönetecekti ve bende yanında olacaktım. Aslında kanallarda dolanan Pagoni'yi izlemeyi tercih ederdim ama yüzbaşı beni istiyordu. Bir erle haber gönderdik, Tuğrul'un söylediğine göre onları toplantıya çağırınca çok telaşlanmışlar. Çünkü dün toplantıya katılan Pagoni o sırada kanalda dolaşıyormuş. Onun yerine Makalister'i alarak salona geldiler.

Salonda bulunan tüm Türk subayları Türkmen ordusu üniforması giymişti. Erol yüzbaşı kendisini tanıttı,

“Ben Yüzbaşı Erol, bundan böyle toplantıları birlikte yürüteceğiz” dedi

ve hepsinin ellerini sıktı. Bizlerde adet olduğu şekilde onların hatırını sordu, diğerleri ses çıkarmadı ama Yüzbaşı Ulman şöyle bir homurdandı o kadar.

Erol yüzbaşı ayağa kalkarak duvardaki panoya gitti, haritayı göstererek durumu anlatmaya başladı.

“Arkadaşlar, dünden beri genel pozisyonunda bir değişiklik olmadı. Ama Beta ordunuz, orta dağlar bölgesinde bazı hedefleri ele geçirmeye çalıştı ve bundan başarılı oldu. Bizim birlikler çekilmek zorunda kaldı.”

Erol yüzbaşı anlattıklarının Amerikalılar üzerindeki etkisini ölçmek istercesine şöyle bir onları süzdü, kimseden çıt çıkmıyordu, devam etti.

“Doğrusunu isterseniz bu harekâtı beklemediğimizi itiraf etmeliyim. O tepelerin bir tek önemi olabiliyordu, gözetleme. Ama sizin elinizde çok gelişmiş bir uydu sisteminiz var. Yani yüksek bir yere çıkıp çevreye bakmak gibi bir zorunluluğunuz yok.”

Yüzbaşı Ulman dayanamamıştı, hemen atıldı,

“Haklısınız bizim ihtiyacımız yok ama sizin var, büyük bir olasılıkla sizin gözetleme yapmanızı önlemeye yönelik harekât düzenlenmiştir.”

“Son derece mantıklı bir yorum yüzbaşım ama biz o tepelerin gerisindeki çok daha büyük tepeleri elimizde tutuyoruz, elbette kaybetmesek daha iyi olurdu, çünkü vatan toprağının bir karışı bile bizim için değerlidir, ama genel açıdan bizi çok fazla etkilediğini söyleyemeyeceğim.”

“Orası sizin yorumunuz, bana göre başarılı bir gün geçirmişiz” diye karşılık verdi Ulman. Yüzbaşı Erol öne doğru eğildi, gözlerini Ulman’ın gözlerine dikti ve

“Başarılı bir gün geçirdiğiniz çok açık, çünkü biz sizin böyle bir harekâta bire üç kayıp vermenizi bekliyorduk, siz bire iki kayıp verdiniz. Umarım deymiştir” dedi.

Amerikalının yüzü karmakarışık olmuştu. Bir tek onun değil, diğer Amerikalılar da çok bozulmuş görünüyorlardı. Çünkü onlara göre bir Amerikalı askeri öldürmek için yüz Türk askerinin ölmesi gerekirdi. Oysa şimdi iki Amerikalıya karşı bir Türk askerini kayıp veriliyordu. Teğmen Martin dayanamadı, ileri atıldı.

“Bakın, lütfen bu tür yalanlarla bizi oyalamayın. Şu düzenlediğiniz toplantıların amacı ağızımızdan kaçıracağımız bilgi kırıntılarını yakalamak değil mi?” dedi.

Yüzbaşı Erol ona baktı,

“Söylediğimize katılmıyorum, bizim bir tek amacımız var, sizinle doğru dürüst ilişkiye geçebilmek, güvenli bir dostluk kurabilmek. Böylece sürüp giden savaşı durdurabileceğimizi umuyoruz” dedi.

Yüzbaşı Ulman kafasını salladı.

“Yine mi aynı şey, daha dün bunun olanaksız olduğunu söylemedik mi? Ne sanıyorsunuz yani, şimdi size inanacağız, Bağdat’a gidip generale aman bu savaşı durdurun, bunlar bizim dostlarımız diyeceğiz. O da genelkurmayla bilgi verecek, başkan Buş da, “ya öyle mi, hemen barış yapalım” diyerek dışişleri bakanını buraya gönderecek, savaşı durduracağız. Bu kadar saçma bir senaryo ile karşımıza çıktığınıza inanamıyorum. Siz Türkler hiç mantıklı düşünmesini bilmez misiniz?”

O ana kadar hiç sesini çıkarmayan teğmen Makalister söze karıştı,

“Efendim, Türklerden mantıklı olmasını nasıl beklersiniz, barbarlardan vals yapmasını istemek gibi bir şey bu. Anlamazlar ki”

Yüzbaşı Erol kızmışa benziyordu ama belli etmemeye çalıştı,

“Ama o barbar sizin dilinizi rahatlıkla öğrenmiş, vals yapmayı da sizden daha iyi bildiğinden eminim. Günün birinde bunu gösterebileceğimi sanıyorum. Buna karşın sizler Türklerle ilgili en küçük bilginiz bile yok” dedi.

Bu kez Makalister kızmıştı,

“Neyi bilmemiz gerekiyor ki, bin yıl önce Asya’dan gelen barbarlarsınız, gelip dünyanın en kültürlü devletini, Bizans’ı yerle bir ettiniz. Birer sanat şaheseri resimlerimizi, heykellerimizi, hatta kiliselerimizi yok ettiniz. Yerine ne koydunuz, hiç”

Yüzbaşı Erol,

“Yapmayın teğmenim, hangi sanat eserlerinden söz ediyorsunuz siz, haçlı orduları Bizans’ta yağmalanmadık ne bırakmıştı ki? Tam tersine, biz olmasaydık eğer, Anadolu’da Hıristiyan kültürüne

ait hiçbir şey kalmayacaktı. Biz kutsal yerlere her zaman saygı göstermiş bir milletiz. Ama Hıristiyanların fırsatını buldukları anda yaptıkları ilk iş Cami yakmaktır. Bin yıl geriye gitmenize gerek yok. Felluce’de sizler bombalanmadık cami bırakmadınız, geçen yıl Hollanda’da kaç tane cami yakıldı biliyor musunuz?”

Yüzbaşı Ulman araya girdi,

“Erol bey, birkaç kişinin hareketini tüm Hıristiyanlara mal edemezsiniz, doğru değil bu”

Yüzbaşı Umman’ın bu çıkışı Makalister’e cesaret vermişti,

“Yüce tanrı adına, siz Müslümanlar nasıl olurda kiliselerimizi koruduğunuzu söyleyebiliyorsunuz. İçinde dua sesleri olmayan kilisenin neresi kilisedir ki? İçinde papazların ayak sesleri duyulmayan kiliseyi mi koruduğunuzu söylüyorsunuz. Siz bir kiliseyi asla koruyamazsınız, çünkü bu yalnızca Hıristiyanların becerebileceği bir şeydir, barbar Müslümanların değil. Kiliseyi korumak, binanın önüne silahlı nöbetçi koymak değildir, işte sizin en büyük yanılığınız. Kiliseyi korumak için Hıristiyan olmak gerekir. Dini bütün, inançlı Hıristiyanların yüzyıllar boyu süren çalışmaları semeresini vermeye başladı. Gördüğünüz gibi, Kudüs’ü aldık, Müslümanlığın tüm kutsal topraklarını aldık, Müslümanlığın doğum yeri bizim denetimimizde, bir tek İran’la siz kaldınız. Yakında oraları da bizim elimize geçecek ve Hıristiyanlığın en büyük düşmanı İslam, önce yeryüzünden sonra da tarihten silinecek, kötü bir anı olarak kaybolup gidecek.”

Ağzım bir karışık açık kalmıştı. O güne kadar Hıristiyanların Müslümanlara karşı böylesi kin beslediklerini hiç duymamıştım. Çok şaşırmıştım ama Erol yüzbaşı hiç de şaşırma benzemiyordu. Hatta gülümsemeye başlamıştı. Neşeli bir sesle,

“Beyler, çay içmeyi unutmayalım” dedi ve kapıdaki askere çay söyledi, sonra Makalister’e döndü,

“Çok ilginç şeyler söylüyorsunuz teğmen, lütfen devam edin.”

Ama Makalister sadece başını öne eğdi, sesini çıkarmadı. Onun yerine Teğmen Martin söze girdi,

“Efendim, siz onun kusuruna bakmayın, bazen heyecanlanıp olmadık şeyler söylüyor” dedi.

Erol yüzbaşı babacan bir tavırla öne eğildi, Teğmen Martin’e

“Ama bana olabilmemiş gibi geldi” dedi ve devam etti,

“Bakın arkadaşlar, teğmen Makalister’in sözlerine katılmıyor olabilirsiniz. Hatta karşı bile çıkabilirsiniz. Ama onun söylemeye çalıştığı şey, gerçekte söylediklerinin ardında gizli. Şunu kabul edersiniz ki, bugün Arap yarım adasını tamamen denetimimize almış olmanız, çok büyük bir askeri güce sahip bulunmanız, dindar Hıristiyanların iştahını açmaktadır. Biz şuna inanıyoruz, doğrudan olmasa bile, Hıristiyan dünyası, Müslümanlara karşı tam bir haçlı zihniyetine sahip olmuştur. Ellere geçen fırsatı kullanmak istemektedir. Her ne kadar Birleşik Devletler Genel Kurmay başkanlığının, haçlı seferi diye bir çalışması yoksa da, kafaların gerisinde, beyninizin iç taraflarında, Müslümanlığı yok etme arzusu, eskinden çok daha büyük bir güç kazanmıştır. Bunun olabilirliğine gittikçe daha çok inanıyorsunuz.”

Teğmen Martin hiç sesini çıkarmıyordu. Yüzbaşı Erol’un haklı olduğunu biliyordu.

Yüzbaşı Ulman,

“Erol bey, çok konuştuk ama bir nokta hala yeterince aydınlanmış değil, tam olarak bizden istediğinizi açıklar mısınız?” dedi.

Yüzbaşı Erol yerinden kalktı,

“Söylediklerimi bir kez daha düşünün, aydınlanmayacak bir nokta yok, hala aynı şeyleri söylemekteyim çünkü. Ama şimdi bana izin verin, başka işlerim var, sizinle yarın görüşürüz” dedi ve önündeki notları aldı, bizlere işaret etti, hep birlikte dışarı çıktık. İzleme odasına doğru yürürken Erol yüzbaşı hala hızını almamış kendi kendine söylenip duruyordu. Teğmen Makalister’in söyledikleri hepimizi çok etkilemişti. Düşman sandığımızdan çok daha kararlı bir şekilde ülkemize saldırmaya hazırlanıyordu.

İzleme odası olağan üstü kalabalıktı. Herkes Amerikalıların nasıl kaçacağını merak ediyor olmalıydı. Toplantıdan çıkan gurup neredeyse koşturarak yerlerine döndü. Teğmen Pagoni’nin elde ettiği bilgiler önemliydi. Biz gözlem odasına girdiğimizde onlar salonda fısıldayarak konuşmaya başladıklarını duyduk. Pek fısıldama denemezdi, zaman zaman seslerini yükseltiyorlardı. En kötüsü ise Makalister’in şişmanlığından ötürü kanallara sığmayacağı haberi idi. Zavallı papaz kış üstü yere oturdu kaldı.

Akşama kadar fanilalarını sökmekle uğraştılar. Sanırım kanallarda kaybolmamak için ip hazırlıyorlardı. Doğrusunu isterseniz tek bir faniladan o kadar çok ip çıkacağını hiç düşünmemiştim. Teğmen Martin neredeyse kocaman bir yumak elde etmişti.

Bu arada bizim tarafta da yoğun bir çalışma göze çarpıyor, Amerikalıların görmelerini istediğimiz her şeyle ilgili sahneler hazırlanıyordu. Üzerinde Çince yazılar bulunan kocaman sandıklarla dolu bir depo, mutfak, duvarlarında gelecekteki harekâtımızı gösteren haritalar olan bir karargah odası, silahlar ve daha bir çok şey, Amerikalılar için özellikle yerleştirilmişti. Yan odada Rus silahları ve onlardan alınmış görüntüsü verilmiş uydugözü vardı. Hatta karargâhta çalışan subaylar için Adana devlet tiyatrosundan özel oyuncular getirilmişti. Hasan paşa hiçbir şeyi şansa bırakmamakta kararlıydı.

Gece geç vakit, Teğmen Martin ve Pagoni yataklarına yastıklarla şekil vermeye başladılar. Sanki birisi uyuyormuş gibi görünüyordu. Sonra hızla tuvalete gidip kanala girdiler. Biz de anında kanal içini gösteren monitörlere döndük. Teğmen Martin önce mutfığa açılan kanala gitti. Oradan bizim depo olarak gösterdiğimiz odaya yöneldi. Fazla hızlı hareket ediyordu, önüne iyi bakmadığından az daha kanaldan aşağıya düşecekti. Doğrusu bizim de yüreğimiz ağzımıza gelmişti. En küçük bir aksaklık, tüm planlarımızı suya düşürürdü. Dikkatle helikopter düşürme çalışması yapan erleri izlemeye başladı. Monitör onu tam karşıdan alıyordu ve şaşkınlığı açıkça belli oluyordu. Biraz daha sağa sola baktı ve geldiği gibi hızla geriye dönmeye başladı.

Öte yandan Pagoni de kanala girince doğruca bizim karargâh odasına doğru ilerledi. Aşağıda içlerinde Hasan paşanın de bulunduğu tüm ekip onu bekliyordu. Hemen haber verdik ve subaylarımız deneyimli devlet sanatçılarını taş çıkartırcasına, büyük bir ciddiyetle savaş planları üzerinde çalışmaya başladılar. Pagoni’de tıpkı Martin gibi yukarıdan ağzı açık onları izliyordu. Kısa süre sonra o da geri döndü.

Plan gereği, Amerikalıların onlarla birlikte kaçacak yardımcılarını olması gerekiyordu. Bu nedenle 48. alaydan esir aldığımız 5 Amerikalı eri yandaki bir odaya aldık. Teğmen Martin ya da Pagoni’nin onları görmesini umuyorduk ama onlar sürekli olarak yanlarından geçiyor, bir türlü yana açılan bu kanala girmeyi akıl edemiyorlardı. Sonunda Pagoni kanalı gördü ve oraya girdi. Derin bir oh çektik.

Artık düşman kaçış yolunu tam olarak öğrenmişti. Şimdi onların kaçmasını beklemekten başka

yapacak hiçbir şey kalmamıştı.

11 Mayıs

Ben kendi hesabıma düşmanın bu gece kaçmasını bekliyordum. Erol yüzbaşı henüz işlerinin tam olarak bitmediğini, Amerikalılara henüz asıl belgelerin verilmediğini söyledi. Eğer kaçmaya kalkarlarsa bir şekilde durdurulmaları gerekecekti. Erol yüzbaşı ile bizim aramızda gizli yarış var. O planın tamamını biliyor ama bize söylemiyor. Biz de her şeyi anlamış görünüyoruz. Oysa meraktan çatlayacak durumdayız. Örneğin neden kaçmalarını engellememiz gerektiğini hiç hesaplayamıyoruz. Düşman silah depolarındaki üstün Çin ve Rus silahlarını görmüş durumda. Peki daha ne bekleniyor olabilir ki? Yani ellerine bir mektup verip bunu generale ulaştırın diyecek halimiz de yok.

Herkes öylesine merak içindeydi ki, izleme odasında iğne atsan yere düşmeyecek gibiydi. Ve çok ilginç bir şey oldu. Amerikalılar kendiliklerinden kaçışlarını bir gün ertelediler. Düşman bilgi kaynağı bulduğunu sanıyordu ve onu almadan bir yere gitmeyecekti. Bu sabah kendi aralarında epey tartıştılar. Şişman Makalister de kaçmak istiyordu ve kanallardan geçebileceğini ileri sürüyordu. Oysa kesinlikle sığmazdı. Ama bunu bilmeyen Binbaşı Bertina, sonunda ısrarlara dayanamadı ve onun da en azından bir kere deneme yapmasına izin verdi. İzleme odasında heyecan artmıştı. Makalister'in kanala sığmayacağını, bir şekilde tüm planı alt üst edeceğini düşünmeye başlamıştık. Kamera denetim masasında ben oturuyordum, tüm monitörleri Makalister'i izleyecek şekilde ayarladım. O kendisinden beklenmeyecek şekilde uzandı ve çevik bir hareketle tuvalet duvarının üzerine çıktı. Oradan da kanala girdi. Kanalin ağzı dar değildi, bu nedenle kolayca ilk üç dört metreyi geçti. Kanal o noktadan sonra 45 derecelik bir açı yapıyor, sonra düzleşiyordu. Eğimin başladığı nokta oldukça dardı. Makalister kollarıyla oradan geçemeyeceğini düşündü, hazır ol vaziyeti aldı ve ayaklarıyla kendisini yukarıya itti. Göğsüne kadar kanalı girdi ama daha sonra ilerleyemedi. İlerlemeye çalıştıkça daha çok sıkıştı. Beş dakika sonra hareket edemez hale gelmişti. Sürekli debeleniyordu. Kanal ağzını gözetleyen kameradan ayaklarını, eğimli geçişi gözetleyen kameradan da kafasını görüyorduk. Onun ardından Pagoni kanala girdi ve hemen başına gelen felaketi anladı. Makalisteri ayaklarından geriye çekmeye çalıştı ama Pagoni öylesine çelimsiz birisiydi ki kocaman Makalisteri yerinden kıpırdatması söz konusu bile olamazdı. Üstelik onu kurtarmaya çalışırken birkaç kez bizim kameraya çarptı. Yüreğimiz ağzımıza gelmişti. Çünkü kamera yerinden çıkar aşağıya düşerse, Amerikalılar her şeyi anlayabilirlerdi.

Makalister'i çıkaramayacağını anlayan Pagoni geriye döndü, tuvalette bekleyen diğerlerine haber verdi. Binbaşı Bertina o nazik tavrından hiç beklenmedik biçimde ağır bir küfür salladı. Makalister'i oradan çıkarabilecek güç ve yapıda bir tek teğmen Martin kalmıştı, o da hemen yukarı fırladı. Kanalin içinde neredeyse bir beş dakika uğraştı ama bulunduğu yer öylesine dardı ki her türlü hareketi engelliyordu. İzleme odasındakiler, Makalister'in nasıl kurtarılacağı konusunda tartışmaya başladılar. Benim görüşüme göre ayaklarına çarşaf bağlayıp aşağıdan çekmekten başka çözüm yoktu. Sanırım teğmen Martin de benim gibi düşündü ve kanaldan dışarı çıktı. Ama hiç birimizin beklemediği bir hareket yaptı, baş aşağıya döndü ve geri geri yeniden içeri girdi. Ağzımız açık onu izliyorduk. Herkes büyülenmiş gibi monitöre yapışmıştı. Teğmen Martin bacaklarını Makalister'in bacaklarına doladı, elleriyle de ayaklarını yakaladı ve kollarıyla kendisini aşağıya doğru çekti. İnanılmayacak kadar zorlanıyordu. Kafasından öylesine ter boşalıyordu ki, damlalar az sonra bizim kayagözünün üzerine gelmeye başladı ve bir dakika geçmeden görüntü tamamen bulanıklaştı. Artık hiçbir şey göremiyor, sadece sesleri duyabiliyorduk. Dikkatimizi tuvaleti gözleyen monitöre dikmiştik. Teğmen Martin yakalanmayı göze almış resmen nara atmaya başlamıştı. Tüm gücüyle çalışıyor olmalıydı ki birden kanalda bir gürültü koptu, tuvaletin üstündeki kanal girişinde

düşmeyle karışık atlayan birisi görüldü. Az daha kafa üstü tuvalet kapısına çarpıyordu, son anda teğmen Brovni uzandı ve onu yakaladı. Bu teğmen Martin'di. Ayağını hızla kapıya çarptı ama sanırım ciddi bir şeyi yoktu. Brovni onu çevirdi ve yere bıraktı. Martin hemen ayağa fırladı. Kollarından kan akıyordu. Onun ardından Makalister görüldü, yavaş bir hareketle önce tuvalet duvarına oradan da yere atladı. Teğmen Martin'e bir şeyler söylemeye çalıştı ama Martin ona dönüp yumruğunu midesine öyle bir gömdü ki Makalister en azından on dakika iki büklüm kaldı. O ana kadar sessizce olayları izleyen Yüzbaşı Erol teğmen Tuğrul'a döndü,

“Bunlar bu halde toplantıya gelemezler, ertelendiğini bildirin” dedi ve odadan çıktı.

İzleme odası tamamen boşalmıştı. Bir tek ben kalmıştım ve sakince çayımı içmeye başladım. Amerikalılar olay üzerine hiç tartışmadılar, sanki hiçbir şey olmamış gibi salonda gazete okumaya başladılar.

Akşama doğru Teğmen Martin binbaşından izin alarak yeniden kanala girdi. Pek kaçacak gibi görünmüyordu ama ben yine de alarma bastım. Herkes koşarak yerini aldı, monitörden izlemeye başladık. Teğmen Martin kanallara girdikten sonra doğruca diğer Amerikalı esirlerin bulunduğu yere gitti. Orada da kanal ağzı tuvaletin üzerine konulmuştu. Ve tuvalette kimsecikler yoktu. Teğmen Martin beklemeye başladı. Bir şekilde oradaki Amerikalılarla görüşmesi gerekiyor olmalıydı. Uzun süre bekledi, tuvalete giren ilk kişiye seslendi. Zavallı Amerikalı önce sesin nereden geldiğini anlamadı, uzun süre çevreye araştırdı, sonunda buluştular. İki kişi birbirini çok iyi tanıyor olmalıydılar. Aralarında kısa bir konuşma geçti. Bizim için en önemli cümle şuydu;

“Sakın düşmana bir şey belli etmeyin, bu gece gidiyoruz, hazır olun, size haber vereceğiz”

Durumu hemen Yüzbaşı Erol'a bildirdim. Yüzbaşı yıldırım gibi dışarıya fırladı. Oysa Amerikalılar kaçışlarını bir gün ertelediklerini sanıyorduk. Acaba bir şeyden şüphelenmiş olabilirler miydi? Ne olursa olsun bu gece çok hareketli geçecekti.

Akşama doğru tüm dikkatimizi solana vermiş bekliyorduk. Amerikalıların heyecanlı oldukları gözleniyordu. Sadece Binbaşı Bertina sakindi. Zaman her iki taraf için de geçmek bilmiyordu. Sonunda Bertina işaretini verdi ve Pagoni yerinden fırlayıp tuvalete girdi, duvarın üzerine tırmandı oradan da soluğu kanalın içinde aldı. Hemen önümdeki mikrofondan seslendim,

“Tüm birimlere, Pagoni kanalda, tekrar ediyorum, Pagoni kanalda” dedim.

Tiyatrocularımız yaşamlarının en gerçekçi rolünü oynamaya başladılar. Hiçbir aksaklık olmamalıydı. Pagoni birkaç kez sağa sola saptı sonra doğruca depo olarak hazırlanan yerlere gitti, dikkatlice çevreyi inceledi. En son karargâh odasına ulaştı. Orada düşmanın nasıl kuşatılıp yok edileceğine ilişkin bir sahne vardı ve oyuncular mükemmel oynuyorlardı. Pagoni'nin yüzündeki şaşkınlık karanlık monitörde bile açıkça görülebiliyordu. Birkaç kez duvardaki haritaya baktı sonra telaşla geriye döndü. Gördüklerini Binbaşı Bertina'ya anlattığında tüm Amerikalılar çok heyecanlanmıştı. Binbaşı fısıldamaya çalışarak ama bizim tarafımızdan da duyulan bir sesle teğmen Martin'e hemen kanala girmesini ve Pagoni'yi doğrulamasını söyledi. Martin beş saniye sonra kanalda ilerlemeye başlamıştı. Ve doğruca Pagoni'nin yolunu izliyordu. Tanksavar silahlarını, uydugözü tatbikatını ve son olarak da karargâhtaki büyük harita ve üzerinde çalışan komutanları gözledi. O da en azından Pagoni kadar şaşırılmıştı. Bir süre sonra geriye dönmeye başladı ama son anda yolunu değiştirip çıkışa yöneldi. O sırada denetim masasında oturan duran Korkut teğmen küfrederek alarm düğmesine bastı. Düşman kaçışa başlamıştı. Oysa diğerlerinde en küçük bir hareket yoktu. Bizim parlak teğmen son anda kendi paçasını kurtarmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Buna izin veremezdik. Askerler telaş içinde

çıkışa doğru koşturdular. Gerekirse onu vuracaklardı. Başka çaremiz kalmamıştı. Teğmen Martin kanalın çıkışına geldi ama dışarı çıkmadı. İçerden yıldızlara doğru baktı sonra geriye döndü ve hızla ilerlemeye başladı. Derin bir oh çektik. Onun bu hareketine hiçbir anlam verememiştik.

Aynı anda Monitörde Erol teğmeni gördük. Amerikalıların oturduğu salona girmiş, elindeki bir kitabı gösteriyordu. O anda şaşkınlıktan düşüp bayılabildim. Doğrusu bunu hiç beklemiyordum. Salondaki diğer Amerikalılar da şaşırmış görünüyorlardı ve ne yapacaklarını bilemeden birbirleriyle işaretliyorlardı. Erol yüzbaşı sakın bir sesle teğmen Martin'in nerede olduğunu sordu, Yüzbaşı Ulman kekeleyerek tuvaleti gösterdi ve

“orada” diyebildi.

O sırada salonda Erol yüzbaşının olduğundan haberi bulunmayan teğmen Martin, telaşla kanaldan çıktı, tuvaletin duvarına, oradan da yere atladı ve hızla salona daldı. Ve karşısında Erol yüzbaşmayı görünce öylesine şaşırıldı ki resmen ayakta sallandı, iki seksen yere serilecek sandık. Yüzbaşı hemen onu tuttu,

“Teğmen, çok uzun süre tuvalette kaldınız, iyi misiniz, sizi revire alalım, hiç iyi görünmüyorsunuz” dedi.

Teğmen Martin yanıt verecek durumda değildi. Yüzü bembeyaz kesilmişti, yüzbaşı onu kapıya götürdü, orada iki asker koluna girdiler ve revire gittiler. Erol yüzbaşı salona dönüp Binbaşı Bertina'ya,

“Binbaşım, merak etmeyin, umarım önemli bir şeyi yoktur, burada her türlü tıbbi müdahaleyi yapacak durumdayız, lütfen endişelenmeyin” dedi.

Binbaşı Bertina sadece başıyla selam vermekle yetindi. Erol yüzbaşı dışarı çıkınca salonda kalan diğer Amerikalılar kendilerini koltukların üzerine attılar. Öylesine heyecanlı anlar yaşanmıştı ki kimsede ayakta duracak hal kalmamıştı. Ama Binbaşı Bertina ile teğmen Pagoni hemen toparlandılar. Çünkü yapılacak çok işleri vardı. Aceleyle ortadaki büyük masaya kuruldular ve Pagoni karargâh salonunda gördüğü harekât planını çizmeye başladı. Artık bu gece kaçmayacakları açıkça belli oluyordu. Erol yüzbaşı tam anında olaya müdahale etmişti. Bir süre sonra diğerleri odalarına çekilip derin bir uykuya daldılar. Ama binbaşı gece boyu bu plan üzerinde çalıştı. Son derece endişeli görünüyordu.

12 Mayıs.

Bizim sağlıkçılar Teğmen Martin'i bir güzel uyutmuşlar. Sabahleyin güçlükle uyanmış. Kahvaltıya en son o katılabilmiş. Salona girdiğinde hala başına gelenleri tam olarak anlamış değildi. Binbaşı Bertina kısaca dün geceki heyecanı özetledi. Kendi hesaplarına büyük bir tehlikeyi savuşturduklarını sanıyorlardı ama asıl tehlikeyi biz atlatmıştık.

Saat ona doğru Erol yüzbaşı çağırdı. Hemen yanına gittim, hiçbir şey söylemeden beni yanına aldı ve toplantı salonuna girdik. Halit Üsteğmen masanın önündeki haritayı inceliyor, Alp ve Korkut da ona izliyorlardı. Selamlaşmanın ardından masanın çevresine dizildik. Kapıdan çekilen “dikkat” komutuyla, Hasan paşa, Rahmi Albay ve Halil binbaşı içeri girdiler, kendilerine ayrılmış yerlere oturdular. Hasan paşa işaretle bizim de oturmamızı söyledi. Salonda derin sessizlik vardı, adeta nefes alışlarımız duyulabiliyordu. Hasan paşa hemen konuya girdi,

“Arkadaşlar, tüm cephelerde durumumuz iyi görünüyor. Ancak bu savaşı daha fazla, bu günkü koşullarla sürdürmek, komuta heyetimizce doğru bulunmamaktadır. Komutanlığımız bu gün akşama

doğru Amerikalılar yeni bir barış teklifi sunacaktır.”

Resmen dondum kaldım. Bana çok çabuk pes etmişiz gibi gelmişti. Göz ucuyla Korkut ve Alp’e baktım, onlar da çok şaşırılmış görünüyorlardı. Biraz daha dikkatle dinlemeyi sürdürdüm.

“Bu güne değin yapılan muharebelerde düşmana iki önemli mesaj verilmişti. Birincisi bu savaşın asla son bulmayacağı. İkincisi Türk ordusunun direnişinin asla diğer ordulara benzemeyeceği dolayısıyla ABD açısından bir kazancın söz konusu olamayacağı. Onlara, çok üstün sandıkları silahları yerel güçler karşısında fazla etkili olamayacağını, kararlı ve akıllı bir direniş karşısında fazla şansları bulunmadığını gösterdik. Bir ay öncesine kadar bir Amerikalı için yirmi Arap hayatını kaybederken, şimdi ilerleyen ABD ordusu ikiye bir kayıp vermektedir. Cepenin birçok yerinde savaş bir çeşit beklemeye dönüşmüştür. Amerikalı komutanlar, o üstün ateş gücünün kurulamamış olması nedeniyle ileri harekâta karşı isteksizlik göstermektedir. Üst kademede ise ciddi görüş ayrılıkları belirmiştir. Bir kesim savaşı bir şekilde durdurmanın yollarını ararken, fanatik diyebileceğimiz bir diğer kesim ise Anadolu topraklarına kadar ilerlemeyi savunmakta ve bölgeye çok büyük güçler yığarak ilerlemeyi sağlayacaklarını düşünmektedirler. Bunun her iki taraf için de büyük bir yıkım anlamına geldiği açıktır. Şu anda, Kerkük ve çevresindeki kazanımlarımızın korunarak, Anadolu’ya doğru ilerleyişin durdurulması, savunma yapan tarafın yani bizlerin zaman kazanması açısından çok önemli kazançtır.”

Her şeye karşın yine de tatmin olmamıştım. Bu güne değin çok iyi savaşmış, düşmana hak ettiği dersi vermiştik. Şimdi barış istemek bir çeşit mağlubiyeti kabul etmek anlamına gelmez miydi? Zaman kazanan Amerikalılar olmaz mıydı? Bizi barış görüşmeleriyle oyalas, daha büyük güçler getirirler, kayagözü sistemimizi çözerler ve onu çökertecek tedbirler alırlar sonra üzerimize çullanırlardı. Olanlara kafam almıyordu. Paşa devam etti;

“Türk silahları kuvvetleri, Amerikalılarla Türkmenler arasında süren savaşta arabuluculuk yapacak ve iki taraf için ateşkes isteyecektir.”

Birden kafamda bir şimşek çaktı. Savaşı durdurmak için Türk ordusu kimliği kullanılıyor, böylece Türkmen güçlerinin barış istemiş konuma düşmesi önleniyordu.

“Eğer Amerikalılar kabul ederse, Türk silahlı kuvvetleri, Türkmen bölgesine barış gücü yerleştirilecek ve buraları kontrol altında tutacaktır.”

Gerçekten son derece zekice bir hamleydi. Planın kabul görmesi durumunda Amerikalılar karşılarında doğrudan Türk askerlerini bulacak böylece daha ileri gitmeleri engellenecekti. Hasan paşa sözlerin etkisini görmek istercesine şöyle bir çevresine bakındı ve;

“Arkadaşlar, plan kâğıt üzerinde iyi ama düşman tarafının fanatiklerini ikna etmek kolay olmayacak. Her ne kadar Amerikalı başkomutan barıştan yana görünüyorsa da, çevresindeki pek çok subay neredeyse topyekûn savaş açacak durumda. Şimdi, barış yanlılarının güçlendirmek, fanatikleri sindirmek için bazı hamleler yapmak zorundayız. Bunların başında da çöl yönünden yapılacakmış gibi gösterilecek sağ kanat hücumu mizansen var” dedi ve bana dönerek;

“Erdem teğmenim, burada size çok iş düşüyor” diye ilave etti.

Hemen ileri atıldım;

“Emredin komutanım”

“Hepinizin farkında olduğu gibi, Türkiye’den bazı tiyatro oyuncularını getirttik ve bir mizansen ortaya koyduk. Elimizdeki esirler şu anda Türkmen ordusunun Bayci’nin batısından yüz bin kişilik

kuvvetle hücumla hazırlandığını düşünüyor. Ama bildiğin gibi elimizde böyle bir güç yok. Sana düşen görev, düşmanı kandırman, böyle bir gücün varlığını göstermen.”

Emri çok iyi anlamıştım da, bunu nasıl başarabileceğim konusunda en küçük bir fikrim bile yoktu.

“Hazırladığımız mizansenin can alıcı noktalarından birisi de bu. Şu anda çölde işlemler tamamlanmak üzere. Bin kişilik Türkmen gücü elinden geleni yapıyor. Onlar yüz bin kişilik sanal bir orduyu harekete geçirecekler. Ama daha önce, düşmanın çölün bu bölgesinde çok büyük bir gücün saklandığına inanması gerekiyor. Eğer bunu yapabilirsek, Amerikalılar, Türkiye’nin arabuluculuk teklifine olumlu bakabilirler. Senden istenen ise bu son sahnenin olabildiğince gerçekçi bir şekilde düşmana sunulması. Ayrıntıları yüzbaşı Erol size bildirecek” dedi,

bir an sustu sonra Erol yüzbaşıya göstererek devam etti,

“Yüzbaşı bugün öğleden sonraki toplantıda, düşman askerlerine son derslerini verecek. Bu toplantılara büyük önem veriyoruz. Çünkü toplantıya katılan Pagoni ve Martin bizim başrol oyuncularımız. Onların fanatiklerden değil, barış yanlılarından yana çalışmaları ve savaşı durdurmaları gerekiyor. Gerçekte her şey onlara bağlı. Bu nedene Erol yüzbaşı mizansenimizin temel taşlarından birisidir. Kendisine bu güne kadar gösterdiği gayretler için teşekkür ediyorum. Allah’tan çabalarımızı boşa çıkarmamasını diliyorum” dedi.

Vay canına, ben o toplantıların amacının doğrudan barış gönüllüsü adamlar yaratmak olduğunu anlayamamıştım. Doğrusunu isterseniz neden gerektiğini de bilmiyordum. Hasan paşanın hazırladığı mizansen, inanılmaz ölçüde ayrıntı doluydu. Ve bu ayrıntılar önümüze serildikçe paşa olan hayranlığımız artıyordu.

Plana göre esirlerden Pagoni ve Martin bu gece kaçacaklardı. Alp teğmen Martin’in peşine düşecekti. Korkut da Pagoni’yi izleyecekti. Bu ikisinden birisinin Amerikan hatlarına ulaşmasını bekliyorduk. Ellerindeki bilgiyi General Makperson’a ulaştırmalarıyla benim görevim başlıyordu. Çünkü Makperson her komutan gibi o bilgilere göre çöl yönünde keşif yaptıracaktı. Ve benim orada, gündüz vakti kocaman bir ordu olduğunu göstermem gerekiyordu. Hemen gitmek istiyordum ama ne yazık ki güneş batmadan hareket edemezdim.

Öğleden sonra esirlerimizi son toplantılarına çağırdık. Yüzbaşı Erol iyice hazırlanmıştı. Toplantıya Yüzbaşı Ulman, teğmen martin ve Pagoni’nin katılmasını istiyorduk ama her nedense Binbaşı Bertina bu sefer de teğmen Brovni’yi gönderdi. Ne yazık ki buna müdahale edemezdik. En azından teğmen Martin tüm toplantılara katılan ve bu gece kaçacak birisi olarak elimizde duruyordu. İzleme odasında adeta monitörlere yapışmış gibiydik. Artık toplantıların amacını çok iyi anlamıştık.

Yüzbaşı Erol konuklarına hoş geldin dedi, sona teğmen Martin’e geçmiş olsun dileklerini iletti ve sonra duvardaki haritaya dönerek,

“Gördüğünüz gibi hiçbir değişiklik yok. Şüphesiz birlikleriniz Musul üzerine yürümeye hazırlanıyor, cephe gerisinde binlerce kamyon gidip geliyor. Bizim yakıt tanklarına yaptığımız saldırı, sizi en az beş gün yavaşlattı” dedi.

Yüzbaşı Ulman,

“Yüzbaşı, kendinize o kadar güvenmeyin, üç beş tank yandı diye, Birleşik Devletler ordusu duraksamaz. Başka nedenler aramanızı öneririm” diye atıldı.

Erol yüzbaşı son derece doğal bir şekilde Yüzbaşı Ulman’a döndü ve,

“Ne gibi başka önlemler?” diye sordu.

Yüzbaşı Ulman az daha ağzından bir şeyler kaçıracaktı ama son anda kendisini tuttu ve gülmeye başladı.

“Sizi kandırmamızı bu kadar çok istiyorsanız, öyle yapalım, örneğin ne diyebiliriz, tamam, buldum, bu mevsimde bazı kuş türleri buradan geçer. Onların geçmeleri bekliyorlar desek, bildiğiniz gibi biz Amerikalılar doğaya büyük önem veririz” dedi ve kahkahayı bastı.

İzleme odasında bizler bile gülüyorduk. Yüzbaşı Erol’da gülerек hayır anlamında başını salladı, öne doğru eğildi,

“Tamam, bize sırlarınızı vermeyeceksiniz, zaten ortada sır falan da yok. Açıkça Musul’a saldırmaya hazırlanıyorsunuz ve bunu şu ana kadar hiç yalanlamadınız, öyle değil mi?” dedi.

“Ama bu bir sır değil ki” diye karşılık verdi Ulman, “ şu haritaya bakıp, bunu görmemek için kör olmaktan başka neden yok, siz bunu öğrenmek için mi bizleri buraya toplayıp saatlerce çene yorduruyorsunuz?”

Yüzbaşı Erol koltuğunda geriye yaslandı, kollarını göğsüne kavuşturdu,

“Peki yüzbaşım, aslında öğrenmek istediğimiz şey çok daha derinlerde diyelim, örneğin, bu topraklara niçin geldiniz?” diye sordu. Ulman şöyle bir baktı,

“Başkan Buş bunu yüzlerce kez anlattı, nasıl bilemezsiniz ki, Irak’ta bir tek nedenle bulunuyoruz, sizi bir diktatörden korumak, demokratik ve insan haklarına dayalı yeni bir düzen oluşturmanıza yardımcı olmak. Bunun dışında bir neden aramayın?”

Yüzbaşı Erol,

“Sayın Ulman, şimdi de siz beni aptal yerine koyuyorsunuz, başkan Buş kendi sözlerine inanıyor mu ki ben inanayım. Lütfen anımsayın, Birleşmiş Milletlere ne diyordunuz, Saddam’ın kitle imha silahları var, Irak bu silahlardan arındırılmalı. Kimyasal, biyolojik saldırıdan söz ediyordunuz. Tüm dünyaya öyle demediniz mi? Irak’a çıkarken tek amacınız kitle imha silahlarını yok etmek değil miydi? Şimdi neden bunu söylemiyorsunuz? Neden buraya geldik çünkü Saddam dünya için çok tehlikeli biyolojik silahlar geliştirmişti, onları yok ettik demiyorsunuz? Diyemezsiniz, çünkü öyle bir şey olmadı değil mi? Üstelik sizler gemilerden çıkıp Irak topraklarına adım attığınızda, dünyaya yalan söylediğinizi biliyordunuz. Buraya bambaşka bir amaçla geldiniz. Diktatörlük, demokrasi, insan hakları sizin umurunuzda bile değil. Öyle olsaydı Güney Amerika diktatörleriyle yıllarca kol kola yaşamazdınız, şimdi yeniden düşünün bakalım, burada ne işiniz var?”

İzleme odasında bizler de nefesimiz kesilmiş bir şekilde tartışmayı gözlüyorduk. Yüzbaşı Ulman sesini çıkarmadı, düşüncelere dalmış görünüyordu ki Teğmen Brovni ileri atıldı.

“Yüzbaşım, izin verir misiniz” dedi, yüzbaşının başıyla “evet” demesi üzerine devam etti,

“Niye buraya geldik biliyor musunuz, sizleri adam etmek için. Bu toprakların altında yatan zenginlikler kime yaradı? Milyarlarca dolar aktı buralara, okul, hastane, fabrika, yol mu oldu? Hayır, silah oldu, savaş aracı oldu, terör aracı oldu, dünyayı kana buladı. Bir avuç yağmacı serseriye başınıza diktatör yaptınız, onlar da size kan ve gözyaşından başka bir şey vermediler. Ne olurdu sanki bu topraklarda da fabrikalar yükselse? Ne olurdu sahip olduğunuz zenginlikler tüm Irak halkına yayılsa? Ne olurdu bu topraklarda da özgürlük var olsa? Çok mu fazla şey isteniyor? Siz küreselleşme diye bir şey duymadınız mı? Bilginin dünya üzerinde dalga dalga yayılışını göremiyor

musunuz? Bu topraklar üzerinde bin yıl önceki gibi yaşamaya daha kadar devam edebilirsiniz? Devam etmeli misiniz? İşte bu nedenle buradayız, kendi başınıza yapamayacağınız gelişmeyi, ilerlemeyi size biz yaptıracağız.”

Şu Amerikalılar ne kadar saf insanlar diye düşündüm. Yanımda duran Korkut’a baktım. O da konuşmayı beğenmemişti,

“Herife bak, amma da saçmaladı ha” dedi. Oysa Yüzbaşı Ulman ve teğmen Martin söylenenleri çok beğenmiş görünüyordular.

Şimdi tüm bakışlar Yüzbaşı Erol’un üzerinde toplanmıştı. Öne doğru eğildi, ellerini masanın üzerine koydu, parmaklarını birbirine geçirdi, Brovni’ye baktı, hafifçe gülümsedi,

“Çok güzel, ilk kez okumuş bir Amerikan subayı ile karşılaşıyorum ama ne yazık ki o da buraya niçin gönderildiğini bilmiyor. Demek buralara bizleri adam etmeye geldiniz. Peki o halde neden yıllardır size kul köle olan diğer Arap devletleri adam olmadılar? Neden hala onlar bin yıl önceki gibi yaşamlarını sürdürüyorlar? Demokratik olmak gibi bir dertleri yok? Dünya ticaretine, petrol dışında katkıları yok. Petrol dışında sanayileri yok ki var olanlar da zaten kendilerinin değil. Ama üç beş tane şeyhin Florida’da villaları var. Havai’lerde köşkleri var. Amerikalı dostları var, Amerikalı danışmanları var, muhasebecileri, maliyecileri hatta bankacıları var ama her nedense bin yıl önceki gibi yaşamayı sürdürüyorlar, adam olamamışlar. Şimdi siz topunuzla tüfeğinizle geliyor, Irak halkını adam etmekten söz ediyorsunuz öyle mi?”

Bunu duyan teğmen Martin’nin yüzü karmakarışık oldu. Ciddi biçimde kafası karışmıştı. Teğmen Brovni hemen atıldı,

“Bakın Erol bey” dedi, “ben üç beş yıllık bir süreden söz etmiyorum ki. Söyledikleriniz bu gün elbette doğru ama yeni doğanların, yeni gelişen gençliğin küreselleşme bilinci içinde ilerde bu gün yapılamadığını gördüğümüz pek çok şeyi yapmaları için alt yapıyı hazırlamaktan başka amacımız olamaz. Olsa da başarıya ulaşmaz. Bu bir süreçtir ve zamanı gelmeden ortaya çıkmaz. Amerika Birleşik Devletleri orta doğu ile ilgilenmektedir. Dünyanın bu en geri kalmış bölgesi, aynı zamanda en büyük enerji kaynaklarına sahiptir. Cehalet ve zenginlik bir araya geldiğinde, hele dini taassup altındaysa zengin ve etkin bir terör dalgasından başka bir şey üretmiyor. Dünya ticaretine yön veren insanları öldürüyorlar, dünyaya zenginlik katan insanları öldürüyorlar. Ve daha kötüsü zenginliklerini demokratik ve özgür ülkelere karşı silah geliştirmede kullanıyorlar, bizi tehdit ediyorlar. Birleşik devletler buna asla izin veremez. Elbette Saddam’ın kimyasal ve biyolojik silahı olmadığını biliyorduk. Peki yapamaz mıydı? Yapmak için planları yok muydu? Bunları da siz bilemezsiniz. Parası vardı, teknoloji satın alabilirdi, ona bunu verecek destekçiler bulabilirdi. Sonuçta Birleşik devletlerin başına büyük bir bela kesilirdi. İşte biz bu belayı daha filizlenmeden yok ettik Erol bey, gerçeği duymak istiyorsanız, gerçek bundan başka bir şey değil.”

Korkut teğmen kendi kendine söylendi,

“İlk kez bir amerikan subayı gerçekleri anlatıyor o da yanlış anlamış” dedi.

O sırada salonda çay servisi başlamıştı, Yüzbaşı Erol çayından bir yudum alıp söze girdi,

“Sanırım sizinle anlaşabileceğiz teğmen Brovni. Çünkü anlattıklarınızın bir başka açıklaması daha var. Ama öncelikle şunu söyleyeyim, Amerikan halkının da sizin gibi düşündüğünü sanıyorum. Daha doğrusu böyle düşünmek onları rahatlatıyor. Çünkü siz sanayi deyince Amerikan tipi sanayi, ticaret deyince amerikan tipi ticareti, siyaset deyince amerikan tipi siyaseti ve özgürlük deyince

Amerikan tipi özgürlüğü anlıyorsunuz. Tüm dünyanın da sizin gibi düşündüğünü sanıyorsunuz. Ama gerçek bu değil. Bir tek amacınız var, Amerikalının zenginliğini korumak. Dünya ticareti gelişsin ama sizin kazancınız düşmesin, daha da artsın. Dünya ticareti gelişsin ama kimse size rakip olmasın. Dünya ticareti gelişsin ama herkes sizin mallarınızı alsın, diğerleri sizden arta kalanlarla yetinsin.

Sovyetler birliği varken, bunu silah alanında yapıyordunuz ve soğuk da olsa silahlara dayalı bir savaş olduğu için çoğu insan gerçekleri anlamakta zorlanıyordu. Ama şimdi insanları yakından tehdit eden pek çok unsur ortada yok. Serbest ticaret olabilecek en yüksek düzeyde gelişebilir artık. Peki gelişiyor mu, hayır, insanlar gittikçe fakirleşiyor. Amerika zenginleşiyor, Avrupa zenginleşiyor, diğerleri dipsiz bir borç batağına saplanıyor, kimse geleceğe umutla bakamıyor. Sonra ne oluyor, Asyalı bir gurup ülke, serbest ticaretten sizin çizginiz dışında atılım yapıyor. Gelişme demek, enerji demek. Siz ne yapıyorsunuz, dünyanın enerji bölgesine asker çıkarıyorsunuz. Soruyorum size, Irak'ı, sizinle aynı nedenlerle Çin'in işgal etmesine izin verir miydiniz? Kesinlikle atom savaşı çıkardı değil mi? O nedenle değerli dostum, burada bulunuş nedeninizi insanlığa daha iyi bir gelecek sunmak gibi göstermekten vazgeçin. Çünkü sonra kendiniz de bu yalanlara inanıyor, gerçeklerden uzaklaşıyorsunuz.”

Teğmen Brovni kaşları çattı, başını salladı.

“Benim kendi ülkem için çalışmamda ne kötülük olabilir ki. Tamam, kabul, ben burada Amerikan çıkarları için bulunuyorum. Peki diğer ülkeler, örneğin Fransa bana karşı çıkarken, Eskimoları mı düşünüyor? Kabul, ben buraya Çin'i engellemek için geldim. Peki Çin, o müthiş üretim gücünü, Antarktika'daki penguen kuşları için mi geliştirdi? Yanlış düşünüyorsunuz yüzbaşı, benim buraya kendi çıkarlarım için gelmiş olmam gerçeklere ters düşmez. Beni düzenim, benim yaşam biçimim doğru olanı. Bu yaşam biçimini geliştirmek, daha da gelişmek, ileri gitmekten daha doğal ne yapabilirim ki. Ben çalışıyorum, araştırıyorum, geliştiriyorum, keşfediyorum ve tüm bunların doğal sonucu olarak da daha iyi yaşıyorum ve yine tüm bunların doğal sonucu olarak da bu yaşam biçimini korumaya çalışıyorum. Siz bunu mu eleştiriyorsunuz? Bence hiç mahsuru yok, sabahtan akşama, her gün beni eleştirebilirsiniz ama ben yarın tamamen küreselleşip, bilgi toplumu düzeyine geçtiğimde siz ne yazık ki buradaki bin yıl öncekine benzer yaşam biçimine devam edeceksiniz.”

Erol yüzbaşı bu noktada müdahale etti,

“Siz kendi yaşam biçiminizin daha iyi olduğunu nasıl söyleyebiliyorsunuz ki? Başka bir yol biliyor musunuz? İcinizden pek az insan doğu düşüncesini, doğulu yaşam biçimini öğrenme fırsatı buluyor. Onların da nasıl birden değiştiklerini hiç izlemediniz mi? İleri teknoloji diye sunduğunuz her şey, sonuçta gelip dünyanın en güçlü silahlarına dayanmıyor mu? Sürekli olarak başkalarını tehdit eden bir yaşam biçimine daha iyi diyebilir misiniz? Demek tamamen küreselleşip, bilgi toplumu düzeyine geçeceksiniz öyle mi? Şunun kesinlikle ayırt etmeliyiz teğmen Brovni, küreselleşme, sermayenin küreselleşmesi değil, bilginin küreselleşmesidir. Bu nedenle sermayenin küreselleşerek gelecekte bilgi toplumuna dönüşeceği çok yanlış. Geleceğin bilgi toplumunun sermayenin toplandığı Amerika'da ya da Avrupa'da kurulacağı da yanlış. O toplum kimsenin tahmin etmediği bir yerden, Asya'dan çıkacak. Siz tehlikeyi hissediyorsunuz ama bir doğulu bakış açısına sahip olmadığınız için gerçeği göremiyorsunuz. Yalnızca doğudan bir şeylerin gelip sizi çökertmesinden korkuyorsunuz ve onu durdurmanın tek yolunun enerji damarlarını kesmek olduğunu düşünüyorsunuz. Bence kesinlikle yanlış ama sonuçta şu anda dünyanın en büyük ordusu sizde ve onu bu yönde kullanmasını engelleyecek başka bir güç de oluşmuş değil. Bilgi toplumunun gelişmesi için gerekli alt yapı, sizde yok. Sizin medeniyetiniz kölelik üzerine kurulmuş. Övünerek söz ettiğiniz Yunan ve Roma

medeniyetleri kölelerin omuzlarında yükseliyor. Oysa Asya hiçbir zaman kölelerin sırtında yükselmedi. Sizin medeniyetiniz egemen olma, sahip olma duygusuna dayanıyor. Sizin egemen olmaya dayalı medeniyetiniz, doğaya egemen olmaya çalışıyor, onu bozuyor, kirletiyor. Bizim doğu düşüncemiz ise doğanın içinde olmayı, onun bir parçası olarak yaşamayı seçiyor. Size göre yoksul, yoksun ama bize göre zengin ve bilgili bir yaşam vaat ediyor. Bu iki düşünceden hangisi bilgi toplumuna daha yakın sizce? Tam anlayamasanız bile, doğulu düşünce biçiminin sizi tehdit etmeye başladığını çok açık olarak hissedebiliyorsunuz. İşte o nedenle bu gün buradasınız. Batılı düşünme biçimini, batılı yaşama biçimini buralar da kabul ettirmeye çalışıyorsunuz. Kendi yaşamınız için bunu yapıyorsunuz. Bana göre kesinlikle yanlış olan ama sizin bildiğiniz, gördüğünüz, eğitimini aldığınız tek yaşam biçimi olan egemen yaşamı sürdürmek için buralara da egemen olmak zorundasınız.” dedi.

Teğmen Brovni, Erol beye dikkatlice baktı,

“Sizinle aynı görüşleri paylaşmadığımız açık ama geleceği neden tartışıyoruz ki, o bizim düşüncelerimizin dışında da gelecek. Bizim burada şöyle ya da böyle söylememiz geleceği değiştirmez ki” dedi. Yüzbaşı Erol

“Tam tersine, sizin bir cümleiniz hatta tek bir kelimeniz, daha da ileri gidersek tek bir noktanız, geleceği değiştirebilir” diye karşılık verdi.

Bunu söylerken toplantılardaki asıl amacımızı, planlarımızı da dolaylı yünden anlatıyordu. Ama Amerikalılar anlayacak durumda değillerdi. Yüzbaşı Ulman ayağa kalktı. Duvardaki saat gösterdi,

“Erol Bey, yeterince tartışmadık mı? Buna daha ne kadar sürdürmeyi düşünüyorsunuz?” dedi. Yüzbaşı ellerini iki yana açtı,

“Sizler bizim misafirimizsiniz, ne zaman isterseniz gidebilirsiniz” diye yanıt verdi.

Toplantı bitmişti.

İzleme odasında nefesimiz kesilmiş halde tartışmayı izlemiştik. Bundan sonra olacaklar çok ama çok önemliydi. Amerikalılar odalarına geri döndüler. Onlar yokken binbaşı masanın üzerinde gazete kâğıtlarına bir şeyler çizip durmuştu. Kamera tam tepedeydi ve binbaşı iyice eğildiğinde ne çizdiğini tam göremiyorduk. Ama tahmin etmek hiç de zor değildi. Tartışma gurubu salona girince binbaşı yerinden fırladı, Yüzbaşı Ulman konuşulanları kısaca özetledi ama Amerikalı binbaşı onu pek dinlemiyordu. Yüzbaşının sözü bitince hemen teğmen Pagoni ile teğmen Martin’i karşısına aldı ve;

“Arkadaşlar, düşmanın planının yalnızca alfa ordusunu kuşatmak olduğunu sanmıyorum. Tüm Kerkük bölgesini hedefliyorlar.” Dedi.

O anda Amerikalıların yüzündeki şaşkınlığı görmek her şeye değerdi. Binbaşı gazete kâğıdına çizdiği planları Pagoni ve Martin’e verdi. Binbaşı anlatmaya başladı.

“Bakın, 14 Mayıs gününe kadar alfa ordusu Musul’a iyice yaklaşmış olacak. Aynı şekilde Beta ordusu da öyle. Bence bizimkiler bugün harekete geçmedilerse, yarın ya da en geç yarından sonra yürümeye başlarlar. Düşman oyalama savaşı yapacak ama bizimkilerin ilerlemesine engel olmayacaktır. Hatta çoğu yerde hiçbir dirençle karşılaşmayacağımızı söyleyebilirim. Şimdi şu haritada gördüğünüz ve bizim tarafımızdan işgal edilmemiş dağlık alana bakın. Hem alfa hem de beta ordusunun en az bir yanının bu tür dağlarla çevrili olduğunu görüyorsunuz. Ben oralarda da tıpkı buradaki gibi büyük mağaralar kazıldığını düşünüyorum, düşman da içinde saklanmaktadır. 14 Mayıs günü düşman çöl yönünden ilerleyecektir. Alfa ordusu için Musul yolunun kesilmemesi hayati öneme sahiptir, düşman ordusu iki gün içinde çölü aşıp oraya ulaşamaz. Onun yerine, dağda sakladığı

birlikleriyle kuşatmayı tamamlar, çölden gelen ordu daha sonra bu dağ birlikleriyle birleşerek kuşatmayı derinleştirir. Ama iş bununla da bitmeyecektir. Beta ordusunun batı yanındaki dağlık alanla gizlenen ordu, 16 Mayıs günü batıya doğru yürüyecek, çöl yönünden gelecek birliklerle birleşerek beta ordusunu da kuşatacaktır. Yine aynı gün, Kerkük'ün güneyinden dolanarak bir başka gurup da, kuzeye yönelerek Kerkük ordusunu kuşatır. Böylece üç ordu da ayrı ayrı kuşatılmış olur. Irak'tan perişan halde çekilmekten başka seçeneğimiz olmaz.”

Yanımda duran Korkut ince bir çığlık attı.

“Aman Tanrım, inanamıyorum, başardık galiba” dedi. “Herifler numaramızı yuttu”

Binbaşı Pagoni ve Martin'e doğru eğildi, adeta fısıldayarak,

“Şimdi, bu planlardan iki tane hazırladım. Bu gece kaçacaksınız ve göreviniz bu planları generale ulaştırmak. Bunun için hiçbir şeyden kaçınmayacaksınız. Her türlü öldürme yetkisine sahipsiniz. Herkesin önünde size emrediyorum, gerekirse kendi askerinize karşı bile silah kullanabilirsiniz, asla sorumlu değilsiniz. Sorumluluk bana ait. Gidecek ve bu planı ve burada gördüklerinizi generale iletacaksınız, iyice anlaşıldı mı?” dedi.

Onu dinleyen iki asker hemen ayağa kalktı, olabilecek en yüksek fısıltılı sesle,

“Evet efendim” diye bağırdı.

Aynı anda Rahmi albayın bizi toplantı odasında beklediği bildirildi. Oysa biz Amerikalıları daha da izlemek istiyorduk. Yerimizi nöbetçi askerlere devredip toplantı salonuna koştuk. Albay bizi bekliyordu. Halil binbaşı ve Erol yüzbaşı vardı. Yerlerimize oturur oturmaz hemen söz girdi;

“Arkadaşlar, az önce şahit olduğunuz gibi düşman planlarımıza uygun davranış içine girmiştir. Bu gece kaçmalarına izin vereceğiz. İki gurup halinde kaçacaklar” dedi ve Korkuta dönerek devam etti;

“Korkut sen teğmen Martin'i izleyeceksin. Kendini asla belli etme. Kanımca iki guruptan birisi batıya diğeri güneye doğru gidecektir. Batıya yönelecek gurup, dağların arkasında kendileri için hazırladığımız üç ayrı köye ulaşacaktır. Köylerde her türlü önlem alınmış olacak ve o gurup onları salimen Amerikan hatlarına kadar götürülecek. Bu konudaki tüm yetkiler senin. O gurubun hiçbir şeyden şüphelenmeden, tamamen doğal görünümünde kendi hatlarına ulaşmasına sağlayacaksın. Gerekli ayrıntılar Yüzbaşı Erol tarafından toplantıdan sonra sana verilecek. Tamam mı?”

Korkut hemen ayağa fırladı;

“Evet komutanım” diye bağırdı.

Albay bakışlarını Alp'e çevirdi;

“Alp, sen de güneye giden gurubu izleyeceksin. Çok uzun süre hiç bir şeyle karşılaşmayacaklar. Senin görevin ise Korkut'un tersine gurubun hiçbir yere ulaşamaması. Sana ayrıca bildirilinceye kadar düşmanın hem önünde hem arkasında olacak, istenmeyen rastlantıları engelleyeceksin. Ayrıntıları yine Erol yüzbaşı bildirecek. “

Alp de ayağa kalktı,

“Anladım komutanım” diye bağırdı.

Albay bana döndü,

“Erdem, sana daha zor bir görev kaldı, zaten önceden konuşmuştuk.”

“Evet komutanım”

“Hemen hareket edecek ve Anbar bölgesine gideceksin. Planlarımıza göre düşman yarın öğleden sonra o bölgede önemli keşifler yapacaktır. Senin görevin ise bildiğin gibi düşmanı yanıltmak. Onları çok büyük bir gücün çölde gizlendiğine inandırmak. Sana da ayrıntıları Erol yüzbaşı verecek” dedi.

Gururla yerimden kalktım,

“Baş üstüne komutanım” dedim.

Rahmi albay sert bir hareketle ayağa kalktı, sandalyesini geri iterek masaya yaslandı ve;

“Arkadaşlar, düşmanın planlarımızı bozmasına izin vermeyin. Alp, Korkut, eğer kaçan guruplar bir şekilde planımızı anlar ve bunu Amerikalılara ulaştırmaya kalkarsa yapacağınız tek şey Amerikalıları öldürmektir. Bu emri vermekten hoşlanmıyorum, ama gereği yapmaktan başka şansımız yok. Bu savaş iki gün içinde bitmeli. Hem de bizim koşullarımızla. Anlaşıldı mı”

Üçümüz birden yanıt verdik,

“Anlaşıldı komutanım”

Rahmi Albay ve Halil binbaşı odadan çıktılar. Şimdi Erol yüzbaşı ile baş başa kalmıştık. O hemen bana döndü;

“Erdem, hemen yola çıkıyorsun” dedi ve masanın üzerine büyük bir harita açtı.

“Sana kendi takımını ve bir de araç veriyorum. Buradan doğruca Tuzhurmatı’na oradan da Bustamlı, Yanyalı yoluyla Ad davr ulaşacaksın. Oradan kuzeye dönecek ve Tikrit’e gireceksin. Tikrit’e Türkmen Gönüllüler seni bekliyor. Başlarında Ayşe var.”

Erol yüzbaşı bunu söyleyince bana şöyle bir baktı ve kendisinden hiç beklenmeyecek şekilde bana göz kırptı ve sonra aynı ciddiyetle planı anlatmayı sürdürdü.

“Tikrit’te Türkmen gönüllülerle birleşince birlikte Bayci üzerinden çöle geçeceksiniz. Çok uzun bir yolun var. Her taraf düşman kaynıyor. Dünden beri bizimkiler düşman gerisini hallaç pamuğu gibi atıyorlar. Bu kargaşadan yararlanacaksın. Tamamen Amerikalılar gibi giyineceksiniz. Yani yakalanırsan sonun belli. “

Bu söz üzerine durdu, başını yukarı kaldırdı, eliyle tahta masaya vurdu,

“Allah korusun” dedi ve devam etti,

“Bizim bakımcılardan Yüzbaşı Eşref ile Turan üsteğmen gerekli teçhizatla bölgeye hareket etti, senin de en geç yarın sabahleyin çöle ulaşman gerekiyor. Öğleye kadar Amerikalılar için bir gösteri hazırlayacaksın. Büyük bir Türkmen konvoyu düşmanın gözünün içine girmeli”

“Peki düşman ateş ederse?”

“Sorduğun şeye bak, sen de karşılık ver, elin armut mu topluyor? Hem daha inandırıcı olmaz mı?”

“evet komutanım”

“Eşref Yüzbaşı Ayşe’nin örgütlediği köylülerle birlikte plastik askerleri organize edecek. Ve eğer senin gündüz gösterin olumlu olursa yarın gece koca bir orduyu harekete geçireceksiniz. Ayrıntıları orada öğrenir, gerekeni yaparsın,”

Gülümseyerek ayağa kalktım ve bir selam çaktım,

“Anladım komutanım, yarın gece bu toprakların gördüğü en büyük ordu harekete geçecektir” dedim.

Erol yüzbaşı bana baktı;

“Teğmenim, neden bekliyorsun, kaybedecek zamanın mı var, hemen fırla. Anca yetişirsin. Araç kapının önünde seni bekliyor. Hemen giyin ve git. Hatta elbiselerini al, yolda giyin. Başarılar.”

Yüzbaşı ile kucaklaştık. Alp ve Korkut’la birlikte odanın ortasında bir yumak oluşturduk. Hep birlikte;

“Hakkımız helal olsun” diye bağırdık.

Bir dakika bile zamanım yoktu. Odadan dışarı fırladım, kapının önünde bir Hammer duruyordu. Balıklama içine daldım. Çakır ve Akın çavuş beni bekliyordu. Direksiyonda Kerküklü Cengiz vardı. Arkadaki yerimi alınca araç mermi gibi ileri fırladı. Güneş henüz batmamıştı, düşman tarafından görülebilirdik. Ama bu riski almak zorundaydık.

Dağların arasında gidiyorduk. Aracımız bir silah deposu gibiydi. Herkes Amerikan uniformaları giymişti. Ben de arkaya geçip üzerimi değiştirdim. Artık bir Amerikan çavuşu olmuştum. Bizim Kerküklü Cengiz’in bu kadar iyi araç kullandığını bilmiyordum. Meğer İstanbul’da dolmuş sürücüsüyümüş. Bana dönüp,

“Komutanım, dağların arasında araç kullanmak nedir ki, benim çocukluğum bu dağlarda geçti. Asıl zor olan İstanbul. Günde iki kez köprü geçtin mi, iflahın kesilir vallahi” dedi.

Üç saat kadar gittik. Çevre alabildiğine kararmıştı. Gece görüş gözlüklerimizle ilerliyor, zifiri karanlıkta hatırı sayılır bir hızla hareket edebiliyorduk. Bazı yerleşim yerlerine yaklaşıncaya ana yolu terk ediyor, geniş bir daire çizerek insanlardan kaçıyorlardık. Sonunda Kerkük Tuzhurmatı yoluna çıktık. Sola döndük ve asfalt yolda artık ışıklarımızı da yakarak hızla ileri atıldık. Aynı anda telsizden düşmanın hareket geçtiği, teğmen Martin’in batıya, Pagoni’nde güneye doğru ilerlemeye başladığı bildirildi. Artık bir çeşit yarış başlamıştı. Yarın öğleden önce çölde olmalı ve Amerikalılara görmek istediklerini göstermeliydik.

Ayşe bir kez daha karşıma çıkıyordu. Onu göreceğim olmaktan ötürü çok mutluydum ama ateşin tam ortasında sanki başımıza kötü şeyler gelecekmiş, ona doyamadan yitirecekmişim gibi geliyor, kafamda ölüm anına ilişkin görüntüler birbirini izliyordu. Gökte parlayan binlerce yıldız beni daha da hüzünlendiriyordu. Bunlar gördüğüm son yıldızlar olabilirdi.

Tuz Hurmatına yaklaşıırken bu kez sağa döndük. Şimdi hedefimiz Tikrit’ti. Yine yerleşim yerlerinde yoldan çıkıyor, bir süre taşlı çöl toprağında zıplıyor, sonra yeniden Asfalta kavuşunca hızlanıyorduk. Ad Davır’a doğru birden gökyüzü izli mermilerle doluverdi. Bizimkiler harekete geçmişlerdi. Şimdi daha dikkatliydik.

Tikrit ayrımına gelmiştik ki yolun Kürt devriyelerce kesildiğini gördük. Çeşitli araçlardan uzun bir kuyruk oluşmuştu. Hemen yoldan çıktık ve doğrudan devriyelerin üzerine gittik. Bir Amerikan aracının geldiğini gören Kürtler hemen yana çekilip selam durdular, hızla önlerinden geçip gittik.

Tikrit’e ulaştığımızda kent neredeyse kuşatılmıştı. Her yer Amerikalı kaynıyordu. Üzerlerine gidemedik, uzaktaki bir tepenin ardına park ettik, zirveye tırmanıp çevreyi gözlemeye başladık. Kente girmenin bir yolunu bulmalıydım ama o an aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Sıkıntı içinde bir sağa

bir sola bakıyordum ki Çakır çavuş;

“Komutanım, zırhlı araçları gördünüz mü?” diye sordu.

“Evet çavuş gördüm, demek ki oradan geçmeyeceğiz, çölü dolaşıp başka bir yer bulalım”

“İyi de komutanım, şu anda çölde Türkmen gönüllüler vardır ya onlarla karşılaşsak?”

Çavuş doğru düşünüyordu. Üzerimizdeki amerikan üniformalarıyla çölün ortasında bir kardeş kavgası çıkarabilirdik. Çaresizlik içinde, bir mucize olmasını dileyerek çevreye baktım.

“Komutanım, tam güneydeler, şuna bakın”

Akın çavuş sevinç içinde bana sesleniyordu. Hemen arkama döndüm, dürbünü gözlerime yapıştırdım. Sekiz on araçlık bir konvoy bize yaklaşıyordu. Görünüşe bakılırsa önümüzdeki kontrol noktasından geçeceklerdi. Üçümüz birbirimize baktık, Akın çavuş;

“Komutanım, konvoyun arkasına takılırsak bizi dikkat etmeyebilirler.”

Çakır çavuş endişeliydi;

“Amerikalıları aptal yerine koyma. Sen olsan konvoya sonradan takılan birinden şüphe etmez misin?” diye atıldı.

Araya girdim,

“Arkadaşlar, tartışacak zamanımız yok. Konvoyun en arkasına takılacağız. Eğer Amerikalı şüphelenirse o zaman çöle dalarız. Gecenin karanlığında, savaşın ortasında bizi izleyeceklerini sanmıyorum. Şansımızı bir de o şekilde deneriz” dedim.

Sessizce aracımıza döndük, konvoyu beklemeye başladık. Konvoy uzaktan gördüğümüzden daha da büyüktü. Tam on iki kamyon vardı. Önünde iki arkasında da iki zırhlı tarafından korunuyordu. Cengiz’e döndüm;

“Ben emir vermedikçe hareket etmek yok” diye uyardım.

Son zırhlı da önümüzden geçti, Cengiz gece görüş gözlükleriyle bana bakıyor ve heyecan içinde vereceğim emri bekliyordu. Konvoy ile aramızdaki uzaklık neredeyse yüz metreyi bulmuştu ve gittikçe artıyordu. Konvoyun ilk araçları kontrol noktasından geçmeye başlayınca kadar bekledim ve o anda emir verdim;

“Cengiz, hadi, ileri, ileri”

Aracımızın ışıklarını yaktık ve hızla kontrol noktasına doğru yaklaşmaya başladık. Biz gelinceye kadar son zırhlı araç da noktadan geçmeye başlamıştı. Tam zamanında oraya ulaştık. Sanki geç kalmış konvoy aracını oynuyorduk ve Amerikan askerlerinin dikkatli bakışları altında hiç durmadan geçip gittik. Belki bazıları şüphelenmişti ama her şey o kadar hızlı olmuştu ki onlara karar verme zamanı tanımamıştık.

Cengiz aracı hızla kente doğru sürdü ve sokakların başladığı yere yakın bir noktada yoldan saptı, iki katlı bir yapının içine girdi. Ardımızdan bir kapı kapandı, ışıklar sönmüş olduğunda her yer zifiri karanlıktı. Tam gece görüş gözlüklerimizi çalıştırıyorduk ki titrek bir mum ışığı garajı aydınlattı. Zayıf ışığın aydınlattığı yere baktım. Gerçekte Ayşe’yi görmeyi umuyordum ama karşımda üç tane erkek duruyordu. Heyecanla sordum,

“Ayşe yok mu, gelmedi mi?”

Orta yaşlı olanı bir adım öne çıktı,

“Çok kötü bir şey oldu beyim, burayı Kürtler bastı. Kentin bazı mahallelerini talan ediyorlar. Ayşe oradaki bir evde kaldı, çıkamıyor.”

“Peki onu çıkarmak için bir şey yapmadınız mı?”

“Biz ne yapabiliriz ki?”

Adamın yüzüne baktım. Ellisini çoktan aşmıştı. Kerkük’te savaşıarak ölen köylüleri anımsadım. Her insan bir olmuyordu elbette. Çakır çavuş anında yanımda bitti,

“Komutanım, silahları çıkarayım mı?” dedi.

“Evet, Çakır, Akın, üçümüz gidip Ayşe’yi kurtaracağız. Çünkü bize çöl yolunu ancak o gösterebilir. Hadi fırlayın” dedim.

Varlığımızdan kimsenin haberi olmaması gerekiyordu. Amacımız kesinlikle Kürtlere karşı harekât başlatmak değildi. Ayşe’yi tereyağından kıl çekercesine onların elinden çekip alacaktık. Türkmen gönüllüye dönüp sordum,

“Adın ne senin?”

“Osman efendim”

“Peki sen bize yol göster bakalım, diğerleri burada kalıp aracı korusunlar”

Osman önümüze geçti, karanlık yollarda saklanarak ilerlemeye başladık. On dakika sonra bölgeye gelmiştik. Yoğun silah sesi vardı, her yerden çığlıklar, naralar yükseliyordu. Osman karşıdaki evi işaret ederek,

“İşte orası, Ayşe o evde kalmıştı, umarım hala sağdır” dedi.

Adama çok kötü bakmış olmalıyım ki, zavallı başını öne eğip susmak zorunda kaldı. Hemen yandaki bir duvarın arkasında yere oturduk. Onları çevreme topladım.

“Bakın ben o eve girecek ve Ayşe’yi kurtarmaya çalışacağım. Şimdi, bana bir saat süre verin. Bir saat içinde geri gelmezsem, Akın çavuş peşimden gelsin. Eğer o da bir saat içinde dönmezse, buradan geri çekilin ve durumu merkeze bildirin, anlaşıldı mı?” dedim.

Hepsi birden başlarını salladılar.

Üzerimdeki Amerikan üniformasını çıkardım, altında önceden giydiğim siyah kamuflaj giysisi vardı. Yerimden kalktım, çevreyi inceledim. Ayşe’ye en kısa yoldan ulaşmalıydım ama kapıdan giremeyeceğim de çok açıktı. Evlerin bitişik yapısından yararlanıp damdan geçmeye karar verdim. Hemen köşede binanın üstünden altına kadar bir su borusu iniyordu. Sağlamlığını şöyle bir kontrol ettikten sonra, boruyu sıkıca kavradım ve duvarın köşelerini kullanarak kolayca yukarıya tırmandım. İki dakika sonra damdaydım. Yakınlarda bir yer yanıyor olmalıydı, yoğun duman başımın biraz üzerinden yükseliyordu. Damın arka tarafına geçince dehşet içinde dumanın Ayşe’nin bulunduğu evden geldiğini gördüm. İki katlı evin üst tarafı yanıyor. İçimde bir şeyler kıpırdadı. Kaygı içinde aşağıya baktım, peşmergeler yanan evlere aldırmandan sakin bir tavırla bahçede dolanıyorlardı. Onları durduracak hiçbir şey yoktu. İstesem şu anda en az on tanesini tepeleyebilirdim. Ama asıl önemli olan şey, Ayşe’yi kurtarmaktı.

Acilen bir şeyler yapmalıydım. İkinci katta iç taraf parlak ışıklar çıkararak yanıyor ve ortalıkta kimseler görünmüyordu. Henüz yanmamış balkon bomboştusu ve aradaki uzaklık üç metre bile

yoktu. Ayağa kalktım, biraz geri çekildim ve hızla koşarak karşı balkona doğru boşluğa atladım. Havada iki adım attıktan sonra balkon ulaştım, yerde iki taklayla dönerek duvar dibinde yere yattım. Balkonun tahta zeminine öylesine şiddetle çarpmıştım ki eğer çevrede birileri varsa gürültüyü duymamış olamazlardı. Bir süre öylece bekledim. Yanan ahşap malzemenin çıkardığı yoğun çıtırtıdan başka ses yoktu. Peşmergeler gürültüye dikkat etmemişlerdi. Yerimden doğruldum, tabancamı çıkardım, yavaşça balkon kapısından içeri girdim. Uzun bir koridor boyunca yer alan iki odanın kapısından alevler çıkıyor, beton duvarı yalıyordu. İçersi inanılmaz derecede sıcaktı. Bir anda tepeden tırnağa terledim. Nefes almak mümkün değildi. Kızgın havanın ciğerlerimi kolayca kavurabileceğini bildiğimden nefesimi tuttum. Koridorun sonunda aşağıya inen bir merdiven görülüyordu. Henüz sağlam gibiydi. Ama beni aşağıda neyin beklediğini bilmiyordum. Tehlikeyi göze almam gerekiyordu. Koşarak koridoru geçtim, telaşla merdivenleri indim. Yangın henüz alt kata geçmemişti ama dumandan göz gözü görmüyordu. Nefessiz kalmıştım, ciğerlerim isyan ediyordu. Yere uzandım ve uzun uzun tabandaki taze havayı soludum. Kalbim göğsümden çıkacak kadar hızlı çarpıyordu. Görebildiğim kadarıyla geldiğim yer bir salondtu ve buraya açılan dört kapı vardı. Neredeyse üç dakika öyle kaldım. Sırt üstü döndüm, çevreme baktım. Odanın tavanından yarısına kadar duman dolmuştu. Eğilerek ayağa kalktım. Ayşe bu odalardan birinde olmalıydı. Tam önümdeki odaya girmek üzere iken bir inleme sesi duydum. Biraz dikkat edince masanın yanında birisinin bana seslenmeye çalıştığını fark ettim. Hemen yanına koştum. Aman Tanrım, bu adam Ayşe'nin köyündendi ve beni tanımıştı. Hemen omuzlarından kaldırıp doğrulttum. Adam acı içinde yüzünü buruşturarak bana baktı;

“Evladım, Ayşe'yi tutukladılar, hemen karşı eve götürdüler, kapının önünde, sonra ...”

Yaşlı amca sözünü tamamlayamadı, başı yana kaydı. Dikkatle bakınca tam göğsünden yaralandığını gördüm. Ama bana yeterince bilgi vermişti. Onu yavaşça yere bıraktım, eğilerek pencereye yaklaşip dışarıyı gözledim.

Peşmergeler dikkatlerini başka noktalara vermişler, arada bir yanan evden düşen parçalardan sakınarak sokaktan geçiyorlardı. Karşıdaki evin tüm ışıkları yanıyor. Ve içerden çığlıklar duyuluyordu. Adeta gözüm karardı, içimden bir sıcaklık yükseldi. Merdivenlerde koştüğümü, alevler içindeki koridordan geçtiğimi hayal meyal hatırlıyorum. Bir de baktım evin damındayım. Şimdi yapmam gereken tek şey, Ayşe'nin bulunduğu evin balkonuna atlamaktır. Yine birkaç adım geri çekildim ve koşarak karşı evin balkonuna atladım. Aynı şekilde takla atıp duvarın dibinde, karanlık bir gölgeye çekildim. Bu kez çıkardığım gürültü birilerinin dikkatini çekmişti. Balkon kapısı açıldı, bir peşmerge başını uzatıp çevreye baktı. Beni görmemişti, o kapıyı kapatırken ben yerimden doğruldum. Balkona açılan pencerelerden içeriye baktım. Perdeler sıkıca kapatılmış olsa da aralarından içerisini görebileceğim küçük açıklıklar vardı. Kocaman bir yatakta çıplak bir kadının belden aşağısı görünüyordu. Nasıl bir duygudur, anlatılması mümkün değil ama hemen başımı yana çevirdim. Yataktaki kişi bana Ayşe'ymiş gibi gelmişti. Sırtımdan doğru şiddetli bir ağrı hissettim, ellerim titreyerek tabancama susturucuyu taktım, kapıya geldim, üçe kadar sayıp içeri girdim. Gerçekte odada bulunanları kalbura çevirmem gerekirdi ama yine o garip bir içgüdü ile önce yatağa baktım. Tanrım, sana binlerce teşekkür. Yataktaki kadın Ayşe değildi. Beni görünce hafif bir çığlık attı. Hemen yanında sırtı bana dönük bir adam yatıyordu. Odanın diğer köşesinde ise öte peşmerge pantolonunu çıkarmak üzereydi ve ben yataktakileri incelerken o çoktan silahını çekmişti bile. Ama bu kez üstünlük bendeydi. Bir an bile tereddüt etmeden ona iki kurşun gönderdim. Olduğu yere yığıldı. Yataktakine döndüm ve bir kurşun da ona attım ama adam öylesine çevik bir hareketle havada döndü ki kurşun yastığa saplandı. Herif karyolanın yanına düştü. Üstelik elinde bir de silahı vardı.

İşte tam bu anda kadının elindeki silahı gördüm. Aynı anda ikisine birden ateş edemezdim. Bir anlık tereddüt. Bir anlık kararsızlık. İşte yaşam ile ölüm arasındaki o saniyenin belki de binde biri kadar fark. Ama kadın silahını doğrulttu, yerde yatan adamın kafasını dağıtıverdi. Sonra çıplak olmasına bakmadan ayağa kalktı, diğer adamın üzerine yürüdü ve ona doğru tükürdü. Bana döndü, Arapça bir şeyler söyledi. Elbette onu anlamadım. Elbisemin üzerindeki Türkmen bayrağını gösterdim. Gülümsedi, yatak örtüsünü üzerine çekti, asker gibi selam verip;

“Selam, Cemile” dedi.

Kaybedecek hiç zamanım yoktu,

“Ayşe?” diye sordum.

Birden gözleri parladı ve eliyle yandaki odayı işaret etti. Onun selamına karşılık verip kapıya yöneldim. Silah sesleri birilerini buraya çekmiş olabilirdi ama çevrede pek çok ağır silahın sesi duyuluyordu. Bu gürültü arasında tek tabanca, mantar patlaması gibi kalmıştı. Kapıyı aralayıp dışarı baktım. Burada da uzun bir koridor vardı ama iki tane peşmerge nöbet tutuyordu. Tıpkı filmlerdeki gibi karşılıklı olarak koridorda gidip geliyorlardı. İkisinin de birbirlerine sırtlarını dönmesini bekledim, sonra kapıyı açtım, sırtları bana dönük olduğu için hiç bir şey göremiyorlardı, ikisini de kafalarından vurarak yere yerdim. Susturuculu silahım mükemmel işliyordu. Sonra iki cesedi de kadının odasına taşıdım. Şimdi koridor bomboştu. Ama her an birileri gelebilirdi, elimi çabuk tutmalıydım. Kadının gösterdiği odanın kapısına geldim, yere diz çöküp anahtar deliğinden baktım. Görüntü alanında yalnızca beyaz bir duvar vardı. Kulağımı kapıya koyup içeriyi dinledim. Kesinlikle ses yoktu. Silahımı doğrulttum, her şeyi göze alıp, kapıya bir tekme attım. Kapı ardına kadar açılıverdi. Tam önümde şaşkınlıkla bana bakan bir adam duruyordu. Hemen silahına davrandı ama ben çoktan onun beynine nişan almıştım bile. Tetiğe bastım, sırtı üstü geriye fırladı, köşede yığıldı kaldı. Odayı kontrol ettim, bir başkası yoktu ama Ayşe’de ortalıkta görünmüyordu. Yanda bir kapı fark ettim. Yavaşça oraya yaklaştım, kapı kolunu çevirdim. Kapı kilitliydi. Aynı anda içerden Ayşe’nin sesini duydum. Arapça bir şeyler söylüyordu. Birden tepeden tırnağa titrediğimi hissettim. Heyecanla seslendim;

“Ayşe benim, aç kapıyı”

O kapı nasıl açıldı, Ayşe nasıl kucağıma atladı hiç hatırlamıyorum. Kendime geldiğimde sırt üstü yere yatmıştım ve Ayşe üzerimde sürekli olarak beni öpüyordu. O şekilde ne kadar kaldığımız bilmiyorum. Ama az sonra toparlandık. Ayşe kulaklarına kadar kızardı, başını öne eğdi, bana baktı;

“Benim hakkımda kötü düşünmeni istemem, yani ben seni karşımda görünce...”

Onu şefkatle kucakladım, başını göğsüme yasladım;

“Senin hakkında nasıl kötü düşünebilirim ki, sen benim her şeyimsin” dedim.

O sırada koridorda silah sesleri duyuldu. Ayşe “neler oluyor” gibisinden bir an bana baktı,

“Hadi Ayşe, buradan gidiyoruz. Sen şu adamın silahı al, peşimi asla bırakma” dedim.

Kapıdan koridora baktım. Cemile adındaki kadın, az önce vurduğum adamların silahını almış, merdivenlerden yukarı çıkmaya çalışan peşmergelerin üzerine mermi yağdırıyordu. Ayşe yanımdan kafasını uzattı, onunla Arapça bir şeyler konuştular, sonra bana döndü;

“Biz kaçıncaya kadar onları meşgul edecekmiş, şu koridorun sonundaki pencereden gidebileceğimizi söylüyor” dedi.

İtiraz ettim,

“Ama sonra onu öldürürler”

Ayşe gülümsedi,

“Merak etme, o buranın yerlisi, nereye kaçacağını kimse daha iyi bilemez.”

Bana kalırsa o kadını da yanımıza almalıydık ama tartışacak zamanımız yoktu. Koşarak koridorun sonuna geldik, pencereye açıp çevreye baktım. Yanan evlerin çıkardığı ışıktaki hiçbir şey görünmüyordu. Aşağıya atlamamız gerekiyordu. Ayşe’ye döndüm;

“Bak, ben şimdi buradan atlayacağım. Sen daha sonra kendini sarkıt, ben seni aşağıda tutarım” dedim. Gülümseyerek;

“Tamam, sen atla” diye karşılık verdi.

Kendimi aşağıya bıraktım ve hemen geriye döndüm. Ayşe’nin pencereden sarkmasını, böylece atlayacağı yüksekliği biraz olsun düşürmesini umuyordum ama bir de ne göreyim. O tam karşımda duruyor ve bana gülümsüyor. En az benim kadar çevikti. O an ona bir kez daha âşık oldum.

Gölgelere saklanarak geri döndük. Akın ve Çakır çavuş heyecan içinde bizleri bekliyordu. Akın çavuş saatini göstererek,

“Komutanım, tam peşinizden gelmek üzereydim” dedi.

Gerçekten de yüz metrelik bir alandaki kurtarma işlemini tam tamına elli beş dakikada tamamlamıştım. Oysa bana on dakika gibi gelmişti.

Hep birlikte araçlarımızı sakladığımız eve gittik. Durum öylesine sıkıştı ki, insanlar birbirlerini kutlayamadılar bile. Aceleyle hammere doluştuk ve yavaşça evden çıktık. Yeniden Amerikan askeri gibi giyinmiştik. Ayşe aracı kullanan Cengiz’e sağa dön, sola dön gibi kısa komutlarla yolu tarif ediyor, Tikrit içinden, Bağdat Musul karayoluna doğru ilerliyorduk. Bizi gören peşmergeler saygıyla kenara çekiliyor, kimileri selam veriyordu. Ama bir kez daha Amerikan kontrol noktasından geçmeyi göze alamazdık. Bu nedenle ana yolu çıkmadan önce sola saptık, bahçe aralarında, çitleri kırarak ilerledik, açık arazide bir yarım saat kadar gittik. Bu arada bazı peşmerge gurupları bizi gördüler ama aceleyle yolumuzdan çekilmeyi tercih ettiler. Az sonra asfalt yolda saatte yüz on kilometre hızla gitmeye başlamıştık.

13 Mayıs

Sabaha karşı Bayci yakınlarında ana yolu terk ettik. Çöl yolunu kullanarak kamp yerine vardığımızda saat sekizi geçiyordu. Ve bir kez daha Ayşe ile resmi şekilde el sıkışarak ayrılmak zorunda kaldım. O Türkmen köylülerini akşamki harekâta hazırlamak üzere yola devam edecekti. Kendimi oldukça geç kalmış hissediyordum. Şu anda teğmen Martin ve Pagoni hızla Amerikan saflarına ulaşmaya çalışıyor olmalıydı. Tahminime göre öğleye doğru kontrol birliklerine kavuşur, öğleden hemen sonra da Amerikan hava gücünü alarma geçirebilirlerdi. Böylece saat bire doğru uçakların üzerimizde olması gerekirdi. Yani yapacağımız gösteri için fazla zamanımız kalmamıştı.

Kamp yerinde binlerce insan bekliyordum oysa görünürde yüz kişi bile yoktu. Kamp komutanı Eşref yüzbaşıydı. Kendisini hayal meyal hatırlıyorum. Harp okulundayken bir seminere konuşmacı olarak katılmıştı. Bölüğüyle birlikte buraya gelmiş, gösteriyi düzenlemeye çalışıyordu. Hemen bir toplantı yaptık. Bölük teğmenlerini de tanıyordum çoğu bizim dönemimizdendi. Turan üsteğmen kısaca durumumuzu anlattı. Akşamki harekât için her şey hazırlanmıştı. Tek sorun ki bu benim burada

olmamın da nedeniydi, öğleden sonra yapılacak gösteride elektronik sorunlar çıkması ve çalışmamasıydı. Plana göre, ağzına kadar cephane dolu on araçtan oluşan bir konvoy çölde ilerleyecekti. Amerikalıların konvoyu fark edip saldırmaları, onu incelemeleri umuluyordu. Bu sırada çölden yapacağımız saldırıyla ilgili çok önemli belgeler bulacaklar ve sol kanattan hücumu uğrayacaklarına inanacaklardı. Sorun ise on tane kamyonun uzaktan kumandasının hazır olmamasıydı. Çünkü bölükte bu işi yapabilecek uzman çavuş düzeyinde tek bir adam vardı ve o da her yere ulaşamıyordu. Hasan paşa olaya verdiği önemi göstermek üzere en iyi adamını, yani beni göndermişti. Bu nedenle Eşref yüzbaşı bana bir başka türlü bakıyordu. Hemen işe giriştik. Planlar, malzemeler çıktı, teknik eğitimi olan erler çılgın bir karmaşanın içine atıldılar. Kamp, üzerleri kumla kaplanmış çadırlar sayesinde çöl toprağının altına gömülmüştü. Uzaktan fark edilmesi mümkün değildi. Kocaman on tane kamyon içinde rahatça barındıran garajlar bile yapılmıştı. Sürekli olarak araçlar arasında gidip geliyor, işlemleri kontrol ediyordum. Kimi zaman hatalı işleri gösteriyor, arızaları çözmeye çalışıyordum.

Saat onda Eşref yüzbaşı ile Turan üsteğmen yanıma geldiler ve Teğmen Martin'in Amerikan hatlarına ulaştığını söylediler. Oysa biz henüz iki tane aracı hazırlamıştık. En çok bir saat içinde Amerikan hava kuvvetleri çölü taramaya başlayacaktı. Yüzbaşıya döndüm;

“Komutanım, on tane kamyon hazırlamak yerine tüm gücümüzü iki kamyonu yöneltelim ve işi dört kamyonla yapalım. Şu anda daha iyi bir çıkar yol göremiyorum” dedim.

Yüzbaşı bir an üsteğmene baktı sonra bana;

“Tamam, ama dört tane kamyonu her yönden hazır istiyorum” dedi.

Yerimden fırladım, adamlarımı toparladım, nispeten daha iyi durumdaki iki kamyon üzerinde çalışmaya başladık. Saat on ikide kamyonlar hazırды. İçine cepheye yeni şehit düşmüş askerlerimizin cesetlerini koyduk. Çünkü bir şekilde düşman bu kamyonlara ateş edebilirdi. Zaten bunu düşünerek kamyonları ağzına kadar cephane doldurmuştuk. Tonlarca patlayıcı taşıyan bir konvoyda yeterince asker bulunmalıydı.

Saat birde Türk Silahlı Kuvvetlerinin iki tarafa da Amerikalılara ateşkes teklif ettiği duyuruldu. Amerikan tarafının yanıtı bekleniyordu. Şimdi her şey bizim yapacağımız gösteriye bağlıydı. Araçları kamptan çıkardık, on kilometre kadar uzaktaki nispeten düz ve geniş bir alana götürdük. Kamyonlar geniş bir daire çizerek dönmeye başladılar. Bölge oldukça kumluktu ve son kamyonun arka tekerlerindeki süpürgeler yeri süpürüyor, iz bırakılmasını önüyor, yoğun toz bulutu daha kalabalık bir konvoy havası veriyordu. Asıl amacımız ise havadan bakıldığında kamyonları aynı daire içinde döndüğü belli olmamasıydı. Araçları uzaktan kumanda ile bölüğün dört teğmeni kullanıyordu. Dairenin tam ortasına yapılmış ve kuma gömülmüş bir çadırın içine yerleşmişlerdi. Ben ise hem onları hem de araçları rahatça görebileceğim küçük bir tepenin üzerine tırmandım. Yarım metre yüksekliğinde bir çadır kurdum, üzerini toprakla kapladım ve içerisine yattım. Bu şekilde havadan görülmüyordum. Mini çadırın açıklarından giren rüzgâr beni çölün o karşı konulmaz sıcağından koruyordu. Ama yine de hava çok sıcaktı. Beş dakika içinde sıırıslıkam terlemiştim. Ne yazık ki kıpırdanmadan durmam gerekiyordu, hem de uzun süre.

Anlımdan yere ter damlaları düşüyor, damlanın ıslattığı toprak anında denebilecek bir hızla kuruyordu. Dürbünümle çevreyi kontrol ediyordum. Pür dikkat sesleri dinliyor, rüzgârın uğultusunun arasında uçak sesleri duymaya çalışıyordum. Kamyonlar neredeyse on kilometrelik çok geniş bir alanda dönüyorlardı. Saat ikiye geliyordu ve gökyüzünde tek bir uçak sesi dahi duyulmuyordu. Çöl inanılmaz ölçüde sessizdi. Bulduğum yerden altı yedi kilometre uzaktaki kamyonların sesleri bana

kadar geliyordu.

Saatler üçü gösterdiğinde Amerikalılara ait hiçbir belirti yoktu. Üstelik tepenin üzerinde tek başıma idim ve sessizlik kuralı gereğince telsizimi kullanamıyordum. Bir saattir kumun içinde yatıyordum ve her tarafım ağrımaya başlamıştı. Ve çevre öylesine parlaktı ki gözlerim yanıyordu. Bu arada kamyonlar bana doğru yaklaşımaya başladılar. O kadar iyi kullanılıyorlardı ki, kimse onların uzaktan kumanda ile yönetildiğini anlayamazdı. Dürbünle baktığımızda şoför mahallinde bir asker ve bir subay göze çarpıyordu, tipik bir konvoy havası verilmişti. Olayın iç yüzünü bilmesem, aracı askerin kullandığına yemin edebilirdim. Elleri direksiyona bağlanmıştı bu nedenle dönüşlerde hareket ediyordu. Şehidimiz, talihin garip bir oyunu ile yeniden görev başına dönmüştü. Bu düşünceyle duygulandım, ellerimi açıp ruhlarına okumaya başladım. Tam duamı bitirmiştik ki gökyüzünde helikopter sesleri duyuldu. Nereden geldikleri anlayamamıştım, merakla gökyüzünü tarıyordum ki, aniden önümdeki düzlüğün yüz metre üzerinde iki tane apaçi helikopteri belirdi ve konvoyu füze yağmuruna tuttular. Kamyonlar öylesine şiddetli patladılar ki, birazcık askerlik yapan herkes onların birer cephaneye kamyonu olduğunu anlayabilirdi. Kamyonların parçaları koyu bir duman çıkararak yanmaya başladı. Tüm dikkatimle olay yerini gözlüyordum. Bir bell helikopteri, apaçilerin korumasında yanan kamyonların üzerinde dönmeye başladı. Büyük bir olasılıkla yukarıdan resim çekiyordu. Birden helikopter bana doğru yaklaştı, üzerimden geçip yana döndü ve yere indi. Dürbünümü yapışıp izlemeye başladım. Gördüklerim karşısında nara atmamak için kendimi çok ama çok zor tuttum. Çünkü helikopterden çıkanların başında teğmen Martin vardı. Hızlı bir şekilde enkazın arasında dolandı, bazı parçalar aldı. Onunla birlikte gelen başka askerler de delil topluyor gibiydi ki teğmen Martin bir askere bağırarak yerdeki cesedi işaret etti. O şehide yüksek rütbeli bir askerin üniformasını giydirmiş, boynuna da bozuk bir uydugözü asmıştı. Teğmen Martin en önemli delile yani bizim uydugözümüze ulaşmıştı. Amerikalılar toplayabildikleri kadar malzeme toplayıp aceleyle oradan uzaklaştılar. Garip şey, teğmen Martin'i görünce sanki eski bir dostla karşılaşmış gibi olmuştum.

Güvenlik nedeniyle olay yerinden hemen ayrılamadık. Saat dörde doğru artık hiç izlenmediğimizden emin olunca hızla kampa döndük. Eşref yüzbaşı bizleri garajın kapısında karşıladı ve hep birlikte kucaklaştık. Gösterimiz çok başarılı olmuştu ve Amerikalılara istediğimiz mesajın verildiğinden emindik. Her zaman olduğu gibi yine yitirilecek zamanımız yoktu. Çünkü işin asıl zor tarafı, gece hazırlanacak gösteriydi. Üstelik bu gösteride Ayşe ile birlikte olabilecektim, bu bana verilmiş bir çeşit ödüldü. Bize sağlanan araçla hızla ikinci bölgeye doğru hareket ettim. Neredeyse bir saat boyunca çölde yol aldık. Sonra ıssız bir yerde durduk. Çevremeye baktım, hafif esen rüzgârın kaldırdığı toz bulutlarından başka bir şey görünmüyordu. Şoför bana döndü;

“Geldik komutanım” dedi.

Şaşkınlık içinde Çakır ve Akın çavuşlara baktım. Onlar da şaşırmışlardı. Ansızın yanımızdaki yer hareketlendi, sanki toprak yarıldı ve içinde dört kişi çıktı. Başlarında Ayşe vardı, gülümseyerek bize doğru geliyorlardı. Yirmi metre ötemizdeki çadırı görememiştik. Kamuflej bundan daha iyi yapılamazdı.

Ayşe bizi hemen yeraltı sığınaklarına aldı. Düşmanın fark etmesi her şeyi bozabilirdi. Tamamen karanlık çökmeden harekete geçmeyecektik, bu nedenle çok zamanımız vardı. Türkmenler bize mükellef bir sofraya hazırlamışlardı. Savaş cehenneminin ortasında cennete düşmüş gibiydik. Geniş yeraltı sığınağı, üzerine toprak örtülmüş alçak çadırlardan oluşuyordu. Işık alması için bazı yerler naylon ile açık bırakılmıştı, buradan gelen güneş içeriği aydınlatıyordu.

Yemekten sonra Eşref yüzbaşı bize yapılacak işlemler ve hazırlıklar konusunda bilgi verdi. Harekât saat sekizde başlayacaktı ve bizim sadece bir saatimiz vardı. Şimdiden görev yerlerine dağılmamız gerekiyordu. Güneş batmıştı ama ortalık henüz tam anlamıyla kararmamıştı. Yüzbaşı ile birlikte harekâtı gözleyeceğimiz tepeye tırmanmaya başladık. Çakır ve Akın çavuş tepeden tırnağı silahlıydılar ve bu halleriyle tırmanmak çok zor oluyordu. Yine de yarım saatte zirveye ulaştık. Artık karanlık olmuştu ve düşman bizi ancak kızıl ötesi ışınlarıyla görebilirdi. Oysa üzerimizde ısı geçirmeyen giysiler vardı ve bu nedenle fark edilmekten korkmadan zirvede rahatça hareket edebiliyorduk. Turan üsteğmen hepimize kızılötesi dürbünler verdi. Bununla önümüzde uzayıp giden geniş alanı çok uzaklara kadar izleyebilecektik. Saat sekizde sessizlik kaldırıldı ve telsizler çalışmaya başladı. Yüzbaşı telsizinin başına geçti;

“Birinci gurup ileri” komutunu verdi.

Karanlık içinde hiçbir şey görünmüyordu. Kızıl ötesi dürbünlere yapıştık. Şimdi önümüzdeki düzlükte yüz kadar insan şekli belirmişti. Biraz karışık da olsa, belli bir çizgi izleyerek ilerliyorlardı. Çakır çavuş bana döndü;

“Komutanım, bu müthiş bir şey” dedi.

Sesimi çıkarmadan olayı izliyordum. Beş dakika sonra insan şekilleri kaybolmaya başladı. Hemen onların önünden yeni bir öbek belirdi ve bu kez onlar ileriye doğru hareketlendiler. Gerçekte son derece yavaş hareket ediyorlardı. Şu anda Amerikan uyduları tüm dikkatlerini buraya yöneltmiş olmalıydılar. On dakika sonra geniş düzlüğün her yanı ileriye doğru yavaşça kayan ve yalnızca kızılötesi dürbünlerle görülebilen parlak ışıklarla dolmuştu. Oysa çıplak gözle gecenin o çöl karanlığından başka bir şey fark edilmiyordu. Telsizim çaldı, arayan Korkut’tu. Yeni görev yerinden arıyordu.

“Erdem, şu anda yüz kadar düşman tankı çöl yönünde harekete geçti.”

Harika, bununla görev tam anlamıyla başarılmış oluyordu. Şimdi her şey barış görüşmelerine ve teğmen Martin’e bağlıydı

Çakır çavuş yanıma yaklaştı;

“Komutanım, bu nasıl bir iş, yani şu kızılötesi dürbünüyle görünenler diyorum”

Onların hazırlanan planın inceliklerinden haberi yoktu. Gerçekte her şey bir çeşit göz yanılmasına dayandırılmıştı.

“Çakır, Kerkük bölgesinde su dolu ve insan şekli verilmiş plastik torbaları hatırladın mı?”

Çakır’ın birden gözleri parladı;

“Elbette ya, nasıl hatırlamam. Burada da mı aynı oyun”

“Evet, Türkmen köylüler burada geniş alana binlerce plastik su kabı yerleştirdiler. Güneş gün boyu onları ısıttı. Akşamüstü üzerleri ısı geçirmez örtülerle kapatıldı. Karanlık basınca köylüler uzun bir halatla plastikleri çekmeye başladılar, örtüsünden çıkan sıcak su dolu plastikler elli metre kadar sürüklendikten sonra bırakıldı, ikinci sıraya geçildi. Böylece oluşan görüntü yüz bin kişilik bir ordunun ilerlemesine benzetildi. Umduğumuz şey, bu görüntünün Amerikalıları harekete geçirmesi ve bize barış görüşmelerinde yardımcı olması. “

Çakır teslim anlamında ellerini yukarı kaldırdı;

“Tamam komutanım, tamam, aklım karıştı. Ben garip bir Anadolu çocuğuyum, bu kadarına

aklım ermez. Amma esaslı bir şey olmuş” dedi.

Elbette bu oyuna sabaha kadar sürdüremezdik. En çok saat onda tüm kapların örtüsü kaldırılmış, tüm sular soğumuş olurdu. Sonra bizim ışıltılı ordu birden ortadan kaybolacaktı. Yüzbaşı soğukkanlı bir şekilde tepeden aşağıyı izliyor, gerekli talimatları veriyordu. Düzlükte çalışan köylülerin o an ne kadar yorucu bir iş yaptıklarını biliyordum. İnsanüstü bir gayretle çalışıyorlardı. Öylesine düzenliydiler ki, kızılötesi dürbünle baktığınızda gerçekten ileriye doğru yürüyen askerler görüyordunuz. Oysa köylülerin kızılötesi gözlükleri yoktu. Onlar zifiri karanlık içinde, küçük bir el fenerinin yardımıyla su dolu kapları elli metre boyunca çekmek zorundaydılar.

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Gözümüzü telsize dikmiş öylece duruyorduk. Turan üsteğmen huzursuzlanmaya başlamıştı. Çünkü elindeki torbalar tükenmek üzereydi. Kimse konuşmuyordu. Sanki gürültü yaparsak telsizin sesini duymayacaktık gibi geliyordu. Saat çoktan dokuzu geçmişti. Gökyüzüne baktım, parlak yıldızlar üzerimizi kaplamışlardı. O yıldızlardan bazılarının arasında Amerikan uyduları vardı ve dikkatle bizi gözlüyorlardı. Acaba şu an ne durumdaydılar. Savaşın sürmesi, binlerce can, acı ve karanlık, bir avuç uydu gözlemcisinin elindeydi. Teğmen Martin kendisinden istediklerimizi tam olarak anlayabilmiş miydi? Yoksa kurtulmanın verdiği rahatlıkla bir köşede biralarını mı yudumluyordu? Ve saatler tam dokuzu yirmi sekiz gece, önümdeki telsiz çaldı. Hayatımın en hızlı hareketiyle telsizi açtım. Yüzbaşı Erol karşımdaydı;

“Tebrikler teğmenim, savaş bitti. Amerikalılar barış görüşmelerini kabul ettiler”

“Sağ olun komutanım” dedim.

Tepede bulunan beş kişi, birbirimizle kucaklaştık. Yüzbaşı hemen telsizini aldı ve haberi herkese yaydı. Birden önümüzdeki düzlükte küçük ışıklar parlamaya başladı. Köylüler fenerlerini sallıyorlardı.

Barış görüşmelerinin başlaması işimizi bitirmemişti. Düzlükte tam yüz bin plastik su torbası vardı. Bunu düşmana bırakamazdık. Günün birinde yeniden kullanmayacağımızı kimse söyleyemezdi. Gece boyu çalışarak torbaları topladık, kamyonlara yükledik ve çöl üzerinden geriye Türkiye’ye gönderdik.

Gün doğarken Ayşe yanıma geldi. Yorgun görünüyordu ama yüzündeki o mutlu gülümseme her şeye değerdi. Yavaşça bir tepenin arkasına geçtik. Bu kez çevremizde kimsecikler yoktu. Birbirimize sarıldık. Güneş ufuktan yükseldi, Ayşe’nin yüzünü aydınlattı. Ayşe sessizce ağlıyordu.